

Poetry Series

skender braka
- poems -

Publication Date:
2014

Publisher:
Poemhunter.com - The World's Poetry Archive

skender braka(15.12.1954)

Skender Braka

Bukuroshes Se Durrësit.

E zhytur më je nën atë mjegull të shndritshme
Qetë qetë më vështron si një pikturë hyjnore.
Ç'kërkon të më thotë shpirti ty i mermertë?
Sytë miqësor të lindur përmes tinguj heshtash,
që ëndërrave të mia përditë hov e baron.

Baron brinjë errësirës së prangosur,
mbi faqet e palexueshme të bedenave.
Duke u shtrënguar pas frymëmarrjes së vdekjes,
Tingull pas tingulli me zë qiellor këndove
për të coptuar prangat e ç'mishëruara të jetës

Oh, bukuroshe e pafjetur e ujit, e qytetit.
Në tre mijë vjetë thellë qënies kam ruajtur
dritë-hijen e syve të tu të vdekur.
Në tremijë vjetë duart e tua të bardha kam puthur.
Kam puthur buzën tënde të djegur,
gjoksin e çapëlyer prej dhëmbëve të ujqërve.
Kam puthur qepallën tënde si alga e gjelbër.

Oh, ti rreze e diellit tonë të vakët,
që këtu s'munde dot e qetë të preheshe.
A se shikon sa egërsisht më theri terri i thepinava?
Mbartur mbi krahtë e hekurt e të përgjakur të zefirit.
Së bashku me mua prej të ftohtit vdiq stina e egër
e kacafytjeve dhe angullimave.
Një natë si për harresë të gjithçkaje,
ngritur prej humnerave të thella të trishtimit.
Si rrëke elodhur pikoj loti yt

Pushtuar prej brengës.
Përvëluar prej dëshirës.
Kithma jote me jehonën e padëgjueshme
të zërit tim shkonte tutje,
ku deti tretet mes kaltërësirave,
përtej mbi profilet e ashpëra të vargmaleve,
nëpër shtigje luginash plot pyje
të përshkuar prej përrenjesh oshëtites.

Oh, bukuroshe e pafjetur e ujit, e qytetit.
Kënga jote si mjaqull u zvarit ngulmuese
Shtegun e martirëve duke ndjekur
së bashku me hirin e shenjtë
muzgjeve kumbuese.....

skender braka

E Dashur Sonte Derën Mos E Mbyll

E dashur, ti sonte derën mos e mbyll.
Nëse vonë mundet të kthehem
prej kësaj udhe kaq të gjatë.
Mbi ëndrrat e tua si foshnje do mbyll sytë.
Si gjeth i lodhur kur te bie në shtrat.

E dashur, ti sonte mos më pyet
se ç'gjë të bukur të solla për dhuratë.
E ç'mund të sillja më shumë se ky zjarr
që gjoksit për ty ngaherë më përvëlon.
Ç'do të mund të dhuroja më shumë
se ky shpirt si det mbushur me aromë.

Pra qasu të tq puth pak ballin e djersitur.
Pastaj në gjumin tënd e qet shko bjer e fli
Se shpesh prej gjumit e trëmbur ti je ngritur
Se ndodhka dhe kështu në të bukurën dashiri.

E dashur nga unë parajsën mos e prit.
Dimrin e shpirtit do të vi t'a ngroh.
Në mijëra borxhe do zhytem tek fuqit.
Që të thërras marrezisht:
Grua, me mua përjetësisht ti rro!

skender braka

Karroccë E Ëndërrave Të Mia.

Mos mu ndal ti karrocë e ëndërrave të mia.
Të thella lëri vragat shtratit
të tokës sime të uritur.
Derdhe dhimbjen si vilare uji të përgjakura.
Që prej zëmrës pikojnë
mes kohërash kaq të zymta,
kaq të plakura,
kaq të thinjura.

Përmes blana udhëvdekjesh rrugëto!
Rend mes shenjzimesh të panumërta
të jetës përvëluese.
Mundimshëm tërhiqu mes plagësh gjakrrjedhur.
Shtegun e martirëve të tu ndiq.
Dheut të tejngjeshur prej barbarësh mizorë nxito,
duke shpërndar hirin e shenjtë të muzgjeve.
Për të mbërritur tek ky prag gjysmë i rrënuar.
Për të shpërthyer embrionin e ngurosur
të akullit, zjarrit e të trungjeve.

Nxito karrocë e kuajve të harlisur.
Kalëro mbi hirin përvëlues të luftërave.
Kufijëve të qiejve të zbrazet shkund
shpirtin tënd të pangopshëm,
duke i paraprirë tejdukshmërisë
së paqes së perëndimit.

skender braka

Kështu Ikin Poetet

Kështu ikin poetët...

Mes një deti të pashtuar vitesh të trazuara.
Në shkapërdredhje dallgësh të përbindshme
Ikin të përpirë dhe të tretur shpirtëra poetësh.

Me të vetmen kënaqësi të mohuara të vdekjes,
Ikin të shndërruar në adhuruesit
më të zellshëm të egërsisë së jetës.

Kështu ikin ata, një nga një të vetmuar,
me bukurinë e pashmangshme të Afërditës.

Ikin me copëza këngësh udhësh të kënduara,
Me fragmente vargjesh të shkruajtura diku.
Veten duke ushqyer me iluzione të pafundme krijimesh.
Përmes muzgut dhe natës duke ëndërruar
fytyrën përdëlllyese të jetës,
gjer në pikëzimin e mëngjezit zë shuar.

Kështu ikin ata, me pamundësinë e ribërjes,
padrejtësisht të kryqëzuar,
nën një dhimbje të papërfytyrueshme kreshtrash.
Heshturisht, prej vet natyrës dhe kohës të mashtruar.
Mendimtar të ulur këmbëkryq mbi plagët e njerëzimit,
si anija direkthyer ndan një limani të shkret ankoruar.

Kështu ikin poetët..
Në të njëjtin varr prehen me urinë e pashuar të vdekjes.

skender braka

Lipotemi Shtazore...

Përmes ajërit të ndotur,
grabitqarë të ethshëm,
të rritur nën intriga,
të coptuarat mushkri të mijat mësyjnë.
I brejnë.
Pamëshirshëm i kafshojnë.
Gjakun tim të mpiksur,
nën kënaqësit mizore thithin dhe pështyjnë.
Unë ashtët e mi, për të përballuar mbijetesën,
si në natë pa hënë, pak e nga pak,
nën nofulla të mpira prej dhimbjesh thërrmoj.
Lirinë e përndjekur thërras,
të humburat shpresa shkretëtirave të djegura të vobektësis.
Në grushte helmin vdekjeprurës të jetës mbledh,
Siç mbledh lypsari rrezen e pashuar të dritës,
luginave të akullta të lumturiisë.
Oh, tragjedi e trazuar ulërimash!
Ti që transparencën e dritës pret me shpirt të tronditur.
Ecja nën dhunim asnjëherë nuk mundet të buzëqesh.
Veç një lutje e dëshpëruar lartësohet
qiejve të pafundëme të sakrifikimit.
Lipotemi shtazore, egërsisht e goditur.
Në mëndje më mbetesh një kujtes e vazhdueshme
që buçet e tronditur.

skender braka

Loti I Kurbatkës

.....dhe ajo më pyeti:

- A ta zuri syri ndokund kurbatin tim zeshkan?

Si lisat e gjatë të Shelegurit ish i ngrati.

Mustaqet i nxinin gjer maj Vojskovarit.

Karvani i tij thonë se përtej Danubit humbi.

Ku si valë dritash të zbehta bien e lëpihen kreshtat.

Më thanë se mbeti shkrepave të hirt të Kaukazit.

Andej nga ku brodhi me vetmin e tij të frikshme.

Si skifteri mugëtirës pa diell, shtigjeve të verbërta.

Lullën prej shqope duke mbajtur buzëve të çara

E bashk me të dhe këngën e tij të fuqishme.

.....dhe më tha ngadalë:

-Si sot më kujtohet puthja e tij e parë.

Me gjethe fieri ngritëm shtrat buzë Devollit.

Prej natës, me dritën e kuqërremtë të yjeve u mbuluam.

Ja atje...Atje më vërviti dhe më shqeu,

siç shqyen luaneshën e tij, luani i zi i savanës.

Për hërë të parë ndjeva se ç'do të thotë prekje.

Prekje më të nxehtë se metali në prrushin e farkës.

Përmes ngazëllimit të tokës e të lumit më iku.

Kur dielli qepallën e rënduar shkundëte mbi muzg.

Iku me betimin për besnikëri gjer në varr.

Tek përpiqesha t'ia fshihja lotin syve të tij të gurt.

Fryma, fytit tim të ngjirur, m'u tha dhe e m'u këput.

Magjia e tij shekull pas shekulli nga pas më ndoqi.

Duke më lënë të pangopur si shkretëtira për ujin.

Mbrëmjeve barkun ndjeja t' më rritej dalëngadalë.

Dhe trishtimin e përhumbur që të tërën më dogji.

.....dhe ajo më pyeti:

- A ta zuri syri ndokund kurbatin tim zeshkan?

Si lisat e gjatë të Shelegurit ish i ngrati.

Mustaqet i nxinin gjer maj Vojskovarit.

Karvani i tij thonë se përtej Danubit humbi.

Ku si valë dritash të zbehta bien e lëpihen kreshtat.
Më thanë se mbeti shkrepave të hirt të Kaukazit.
Andej nga ku brodhi me vetmin e tij të frikshme.
Si skifteri mugëtirës pa diell, shtigjeve të verbërta.
Lullën prej shqope duke mbajtur buzëve të çara
E bashk me të dhe këngën e tij të fuqishme.

.....dhe më tha ngadalë:

-Si sot më kujtohet puthja e tij e parë.
Me gjethe fieri ngritëm shtrat buzë Devollit.
Prej natës, me dritën e kuqërremtë të yjeve u mbuluam.
Ja atje...Atje më vërviti dhe më shqeu,
siç shqyen luaneshën e tij, luani i zi i savanës.
Për hërë të parë ndjeva se ç'do të thotë prekje.
Prekje më të nxehtë se metali në prrushin e farkës.

Përmes ngazëllimit të tokës e të lumit më iku.
Kur dielli qepallën e rënduar shkundëte mbi muzg.
Iku me betimin për besnikëri gjer në varr.
Tek përpiqesha t'ia fshihja lotin syve të tij të gurt.
Fryma, fytit tim të ngjirur, m'u tha dhe e m'u këput.

Magjia e tij shekull pas shekulli nga pas më ndoqi.
Duke më lënë të pangopur si shkretëtira për ujin.
Mbrëmjeve barkun ndjeja t' më rritej dalëngadalë.
Dhe trishtimin e përhumur që të tërën më dogji.

skender braka

Më Jep Një Grusht Vjeshtë

Më jep një grusht vjeshtë e dashur.
Prej vjeshtës që se puthi kurrë njeri.
Të mos shkoj ashtu pa bujë e zhurmërim,
si një çunak i uritur, humbur në arrati.

Më kot e paskam ndrydhur veten time.
Paska dhe vjeshta brigje ku ulërin shkëlqimi.
Ndaj ngrem prej humnerë së thellë të ditëve!
Thyema kulajkën që udhë të marrë frymëzimi.

Më jep një grusht vjeshte e dashur.
Mbase ma largon këtë breng, kush e di.
Me leshërat e tua të floringta më mbështill.
Dehur prej aromës së tyre, vjeshtës ti bëj zili.

skender braka

Mos E Kërkoni Përtej...

Mos e kërkoni përtej...

Veç një qiell shoh tutje këtij horizonti.
Ku tjetër do të mundem të vështroj sytë e bukur e të sertë?
Sytë, që dallgët mizore të detit përgëdhelin e përlojnë.
Sytë që urtësojnë ulërimën e frikshme të përtej honit
dhe vrazhdësinë e një përbindëshi kanosës
me gjak të shprishur, që i rrjedh e i rrjedh nëpër dej

Ku do mund ta pikas atë ujvarë dritash,
që prej gojës së qiellit të hapur më përplasen mbi gjoks?
Ah, dhe një herë në i preksha ato duar të buta!
Ato duar që tërheqin e majë gishtash rrotullojnë këtë botë.

Mbi këtë det sysh që të ashprën heshtje derdhen,
që shpirtin ma thërrmojnë ranishtës papushim.
Si një relief memec, prej dherash do më hedhin,
atje ku asgjëkund s'do të prehet e do shihet shpirti im.

Jo, mos e kërkoni më kot përtej këtij qielli.
Kurmin e saj lakuriq në ca shkëndija dritash për tu ndezur.
Unë përherë e shikoj tek dihat brigjeve të pack të një deti
kur prej rraskapitjesh rilindem dhe ngatërrohem
si shelgu lotues me kurmin e saj të hirtë.

skender braka

Për Të Njëqindin Vit Radhazi

Hazreti Ismail, Tungjat'jeta!

Për të njëqindin vit radhazi këtij sheshi i vijmë.

I mblidhemi si zogjtë e qyqes së lënduar.

Kokëulur vijmë.

Hijerënd si kreshtat e maleve tona

me dëborën e përjetshme supeve të ngrirë.

Uratat të të sjellim prej të gjitha trevave.

Rreth teje të mblidhemi na i paskërka ënda.

Dhe pse përsëri zbresim me gjysmë fytyrë të hequr,

me gjysmë zëmre të thyer, me gjysmë trupi të djegur,

me gjysmë..... gjysëm..... gjysëm.....gjysëm.....

Rreth flamurit tënd Hazreti mjekërrbardhë,

Nën shtrëngime duarësh lëkurë rrjepura

të përshëndetena e të thurim të tjera ëndërra.....

Vijmë këtu si vargëmalet flakë derdhura.

Tek prrushi i zëmrës së tokës sonë të vdekur.

Kokëmënjatë, prej një shekulli keqpërdoruar.

Zbresim këtu ku fshihet e rënkon emëri yt,

zbukuruar prej lulesh që kurrë nuk u thanë.

Zbresim si fëmija i uritur pas një nate pangrën,

që duke qar buzët e palaritura prej të ftohtit lëpin.

.Zbresim si ujërat e nxira e të pashkumëzuar të maleve,

mbërthyer prej makthit të vetpërrjashtimit.

Trëmbur prej fatit të gozhduar bregut të shkëmbenjtë.

Tkurrur prej ndjenjës së fajësisë së vetëdënimit.

Pas nesh paturpësisht zbresin ishët e të sotmit pushtetar.

Vrastarë e varrmihës të lirisë që për të çirren e ulërasin.

Mashtrues e të paskrupulltit mafiozë me fytyra të dyshimta.

Në sfondin e mënxyrtë të varfërisë së popullit,

rrëzëllejnë të flliqurat pasuri dhe bëmat e tyre të ndyra.

Hazreti Ismail

dhe këtë vjeshtë na mungon ky qiell lirie.

Dhe këtë vjeshtë pesë degë trungun e rënd thërrasin.

Përsëri dhe këtë vjeshtë në kokën e Meduzës

gëlojnë gjarpërinj të ethshëm për pushtet.
Sundimtarë absolutë të kamufluar pas gjakut të martirëve,
që në emër të tokës e popullit, liritë e vetvetes godasin e përgjakin.

Dhe këtë vjeshtë Hazreti Ismail
e përlotur është frymëmarrja e lirisë,
prej derrash të privilegjuar,
që ndihen rehat në llumin e skllavërisë.

Hazreti Ismail, ne vijmë e zbresim sot
tek shamizeza e zë shurdhërta, Vlora jonë.
Tek lokja xhokegrisur me fytyrë të përhumbur.
Tek Ija këmbëzbathur, prej motit të keq fshikëllues.
Tek dada fytyrë tretur si shkumësi zbardhëllues.
Nënokja lëkurë regjur e sy ngrirë prej mijëra lotësh.
Nëna, buzpërvëluar, që në gjoksin e rrashtëtka
mbledhur mirësitë dhe gjithë dashuritë e botës.

Zbresim ne sot në sheshin tënd të madh...
Aty ku dorën shtrim dhe bëm një betim.
- Mëmëdheu është i yni. - thamë
Jashtë të shporrim robërinë.
Ja të vdesim, ja të rrojmë për Shqipërinë!

Në "Sheshin e Flamurit", në të vetëmen gjë heroike.
Zbresim sot ne të ngriturit prej zëmërës së errësirës.
Ne që në emër të lirisë u derdhëm përmes flakëve.
Ne që ramë e u shkrumbuam në zëmër të zjarreve.

Për të njëqindin vit radhazi ne vijmë këtu me shpirtin e djegur.
Kordhëtar me imazhe të zhgënjyera jete mbledhur nëpër sy.
Mbetur në krenenarinë këforte të mos nënshtimit si ndër shekuj.
Nën përgjumjet e ndotura prej fantazmash, mbetur të përndjekur.

Kështu vijmë me ty për tek Vlora jonë e djepit të gurit.
Si vargëmalet flakë derdhur zbresim gjithëkahanë.
Hazreti Ismail nga haxhillëku kthehet me hazinetë e burrit.
Ballin rrudh dhe tek qoshku i sheshit përshëndet hijerënd.

skender braka

Përse Më Fshihesh..?

Unë të gjej kur dua të të gjej,
ndërsa ti më fshihesh
dhe kur pranë më ke.
Mbase të jam thinjur...
Mbase të jam plakur...
Po ç'dreqin të kam bërë,
që më shkon si hije?
Kaq shpejt pse më ngatërro
me një gjeth, parakohe flakur...?
Por prap unë s'të mërzitem.
Përdhëmbshëm s'të qortoj.
Veç rrallë ma çoj një fjalë,
qoftë dhe një shikim.
Që s'linda çupëk e bukur,
e s'dita të bëj ledhka,
ky s'është mëkati im...
Unë të gjej kur dua të të gjej.
Ti pse më fshihesh si gjarpëri nën shkëmbenj?

skender braka

Qyteti Im

Titulli: Qyteti im

Autori: Skënder Braka

Redaktor letrar: Gjergj Nikolla

Korektor gjuhësor: Ndue Shabaku

Kopertina: Alketa Delishaj

Shtypur: shtëpia botuese Muzgu

ISBN: 978-9928-100-13-9

Parathënie

Qëngamitet, në realitetin dhe, përtej mjegullimave të realitetit, në dritën e së ardhmes rrugëton dhimbshëm e depërton ëmbël vargu poetik i autorit Skënder Braka në vëllimin e bukur me poezi me titull "Qyteti im". Tematika është përherë nga ato të njohurat, por me këndvështrim e timbër të individualizuar dhe origjinal. Sa bukur rrugëton poeti deri në fijet e padukshme rrënjëve të ngulitura fort në këtë truall të zhuritur e djegur, por të bekuar, të bukur e të begatë në një realitet entuziazmant qytet – natyrë – det me gjithë vitalitetin historik dhe me zefirin fladues e depë gjysma që pasurojnë një të tërën zemër që rri në Durrësin e detit, por që e tërheqin fijet manjetike të një mijë ën më të madhe të krijimeve e zë pasqyrimi i realitetit. Këtij realiteti që ka si tregues dhe kundërtregues dhimbjen, rënkimin, vuajtjet, shkaktar i të cilave është vetë njeriu që renegon njeriun! Mendimet dhe qëndrimet e tij autori i shpreh kryesisht përmes abstraksionit dhe personifikimeve të bukura, si; të ndërgjegjes, frikës, vuajtjes, vdekjes, urisë, varfërisë, (pa) drejtësisë, mashtrimit, maskës, e tj. Një realitet

surreal ku gënjeshtër krijon atë mjegull të dendur pas të cilave tenton të fshehë honin me rrëpira të thikëta në të cilin rrokulliset fati i njeriut të thjeshtë, të ndërgjegjshëm, vetëm për faktin se është i varfër e i pambrojtur. Poeti përdor bisturinë për të arritur deri në bërthamat e qelizave të infektuara që sëmurin këtë realitetin zhgënjyes të dhimbshëm e në agoni, i cili bën që njeriu të jetojë trajtat e ferrit në këtë jetë mizore. Brendia e dregosur nga degradimi i ndërgjegjes; nga lakmia nga njëra anë, dhe nga frika, nga ana tjetër, kanë reduktuar forcat që synojnë më shumë të zgjasin agoninë, se sa të të kemi zgjimin e dëshiruar! Kjo e revoltonte poetin sa gjithë zemëratën e tij shkarkon mbi ata që përdorin vrerin për të tjetërsuar vlerat njerëzore dhe kanë lënë të endet njeriun si çifuti në shkretëtirë. Vrer që maskohet me ngjyrat e pushteteve pas të cilave fshihet po i njëjti demon dhe të varfërit ngelën po ata. Mjaft tërheqëse është krijimtaria dedikuar emigracionit. Aq sa zhgënjim, po aq edhe dhimbje. Një emblemë e enigmave që janë bërë bashkudhëtare të shoqërisë sonë. Zërona jetë e emigrantit që fillon me qarjen me dënësë në momentin e ndarjes nga praku dhe mbaron me kthimin funebër me eshtrat e tij që mbart vetë në një çantë, si simbol i fatit të travajshëm të tij në këtë botë iluzore, të mbrapshtë, të gënjeshtër, të pashpirt. Një cikël i bukur poezishë dedikuesë është shkruar edhe me emra të spikatur për rolin e tyre në jetën tonë dhe ndërkombëtare të disa personazheve të kulturës dhe luftërave për drejtësi, liri e përparim, të përqasura me realitetin shqiptar, që është i ngrirë. I ngrirë në kuptimin e përgjigjes së poetit: Ku po shkojmë! ? Dhe si i tillë, edhe ky tranzicion i shumëpritur, është kthyer në një rebus brenda të cilit përpëliten e vriten ëndrrat dhe shpresat, ndërsa erërat e optimizmit fryjnë kundër fytyrave të maskuara. Një vend me peshë në këtë vëllim zënë edhe poezitë lirike. Tepër të pëlqyeshme janë refleksionet e mendimeve, ndjenjave dhe përjetimeve në dashuritë e konsakruara, të nisura e mbetur pa realizuar, në mungesë dhe të ndarjes së çifteve. Tepër të bukura pasionet ngjallura nga ndjenja natyrale njerëzore e dashurisë. Dashuri dinjtoze dhe në natyralitetin e saj nga ndjenjat e pastra dhe respektit reciprok! Interesante janë trajtesat që u bënë poeti dashurive të munguara apo të nisura dhe mbetur vetëm në kujtimet dhe me imazhe që nuk i ndahen syrit që rënkton. Një ëmbëlsi e shoqëruar me nota dhimbjeje dhe keqardhje kur mendon se nga një vlerësim djaloshtar aso kohe, është bërë torturë në kohët e pjekurisë dhe imazhi si një magnet është përherë ër të forta e paduruese janë dhembjet e ndarjes së një dashurie. Partneri/partnerja gjenden në një terr e shkallmim shpirtëror për dashurinë e humbur dhe për ambjentin që mban qëndrim përjashtues. Bukur shprehet poeti: Çudi si s'mundem të kuptoj /të kishte kaq plagë të mëdha dashuria. Me mjeshtri janë shkruar momentet kur dashuria bie labirinteve të intrigave dhe zhgënjimit dhe vuajtja është më therëse duke lënë në shkretëtirën e vetmisë ditët e agonisë. Rëndësi të madhe poeti u kushton detaleve mbi të cilat ndërton poezi plot mendim e mesazh jetik. Përmes dhimbjeve që na vijnë deri tragjike nëkuptojmë forcën e madhe kësaj ndjenje

dhe; sa më shumë ta lëndojmë, aq më tepër rëndon pesha e mëkatit në zemrën e plagosur, dhe anasjelltas; sa më shumë e respektojmë këtë ndjenjë, aq më të çliruar e fluturakë janëpartnerët! Lexuesi nuk do ta ketë të vështirë të dallojë se autori është edhe një lëvrues i zellshëm i gjuhës së bukur si në aspektin leksikor, ashtu edhe në larminë dhe pasurinë e vlerave letrare-artistike. Mënyra e nxjerrjes në pah të fjalës ku bie theksi logjik, veçimi i rrethanave, figuracioni i pasur me mjaft personifikime, eleganca e alegorisë, larmia dhe shumësia e krahasimeve, forca e kontrasteve e antitezave, shija e tropeve, ..., e, mbi të gjitha, forca e ideve përmes vargjeve plot nerv bëjnë që poezia e këtij vëllimi të jetë plot jetë e dinjitet dhe autorin ta shikojmë në lartësinë e një artisti të vërtetë.

Ndue Shabaku

DYRRAH – VARRI IM I MADH

Qyteti im – bir i Melisës dhe hyut të detit,
në tre mijë vjet me frymën tënde jam rritur,
jam rritur në furinë e vazhdueshme të rrëmetit.
Në tre mijë vjet kam pirë lotët e tu të kripur,
buzë detit duke vështruar sytë e tu të vdekur.

Sa herë prej vendit ke lëvizur, qyteti im,
prej tërmetesh të llahtarshëm i rrënuar.
Po këtu ku më ke lindur, më ke gjetur,
me shpirtin tënd prej Taulantësh të mëkuar.

Mijëra vjet, qyteti im, të kam pyetur.
Ti veç ke heshtur me heshtjen tënde
prej dheu të kripur e bregu të përcëlluar.
Klithmës sime të çmendur s'i je përgjigjur,
por krahët e përgjakur katërsh m'i ke hapur
e supit më ke mbështetur ballin e përhumur.

Në rrahur prej algash ma shtrove shtratin prej guri.
Shtratin shekullor që Epidami thellësive kish ngulur,
mbi shkumëzimet e shndritshme
e të vetmuara të detit të tërbuar.
Netëve të kthjellta aty kam fjetur,
duke ëndërruar futurimin mbi krahët e trandafiltë,
të jetës tënde të pagjunjësuar.

O varri im i madh!
O varr gjysmë i mbuluar!
Në tre mijë vjet,
gjithë mendinet e mia për ty kam kryqësuar.

Gjymtyrëve të tua të djegura kam vrapuar i përvëlur,
duke iu frikur përherë fuqisë tënde të zemërimit.
Prej fashitjes së menjëhershme të një ëndërre jam zgjuar,
ty të kam përqaftuar nën tejdukshmërinë e perëndimit.
Një herë e një kohë ka qënë shkëlqimi yt,
më i tejpashëm e më i thellë se flakërimi i dallgëve,
fytyra jote prej mermeri të kuq,
më e freskët se gjoksi i bëshëm e qumështor i një vashe.
Madhështia jote, qytetërime ka lënë të mahnitur.
Gjymtyrët e lëmuara të luanin shpesh me valët
e dielli ngazëllehej me fytyrën tënde
prej perëndeshe të skalitur.

Tani rreth murit, prej zjarrit të rreshjeve gërryer,
bari yt i blertë prej kohe është zverdhur e zhuritur.
Por deti përsëri mes vështimesh të rënduara,
me baticat dhe zbaticat e tij të buta,
të përkëdhel e të puth si me gjuhë valësh i uritur.
Kujdesshëm të mjekon plagët e pashëruara,
që ti kurrë të mos vdesësh, qyteti im,
por të mbetesh si i gjallë mes të gjallësh.

Dorën një herë të vetme s'ma ke zgjatur.
S'më ke përkëdhelur kurrë si fëmijën tënd të uritur,
dhe kur me zë të lartë, për gurët e tu kam kënduar,
kur kam kënduar për hirin e perëndive pellazgjike.
Kur mbi shkrimet e sargofagëve të mbyllur
sytë më janë verbuar, përsëri po aty janë ripërtëritur.

O varri im i madh!
O varr gjysmë i mbuluar!
Në tre mijë vjet.
Gjithë mendimet e mia për ty kam kryqëzuar.

QYTETI IM

Në përflakjen e perëndimit të vonë mbi kodrinë,
Kur pulëbardhat vajtueshëm mbi valë krakëllisin,
Ti Durrësi im, si një dhëndërr I urtë, si një nuse e mirë,
Qëndron I heshtur me fytyrë tëë ngrirrë.

Tri heerë I vidhisur, tri herë I ringjallur,
Shfaqur sis finks me fytyrë madhështore.
Nën bedenat pellazgjike, rrënjët thellë ke shtrirë.
Rrënjët e mpleksura, rrënjët mijëra shekullore.

Në arena të përgjakura gladiatorësh,
Lotë të kristaltë ke derdhur me pikëllim.
Mbi pellgje gjaku dhe male rrënojash
Me eshtrat e të rënëve ke shkruar lavdinë.

Hyjnitë e mermerta si korale tëë bardha,
Të kanë mbetir ndër vite si kurorë e lulëzuar.
Me dallgët e zhurmshme, me dallgët e e paqta.
Të kalburit damarë nga trupi ke shkallmuar.

Vërshuar kanë mbi ty kohërat tragjike.
Përjetësisht mes erërave ke mbeetur I rrethuar.
S'tu drodh asnjëherë ajo zemër e mirë
S'të krisi asnjëherë balli përcëlluar.

I çmëndur pas teje gjithëë jetën do tëë mbetem.
Pas bukuroshes tënde dhe erosit mbi kal,
Pas mureeve tëë lashtëë dhe torrës ilire,
Pas detit të magjishëm dhe të brishtave valë.

Një mijë herë prej teje në u largofsha, Durrësi im!
Një mijë herë do tëë më mbytësh me mallëngjim.

HYU IM ILIR

I mbarë paskësh qenë, Hyu im Ilir,
kur mbi dy rrahe trupin e shtriu gjërë e gjatë.
Nimfat e detit këndonin këngët e përjetësisë,
mirëseardhjen bekonin tok me korifejtë e lashtë.

Dhe lindja ime rastësi s'paskësh qenë.
I ardhur nuk jam nga ishulli sirenave,
ku vdekja vdekjes i nanuriste nat' për natë,
Poseidoni, i zemëruar, detit i ngrinte dallgë.

Lindur jam unë prej brinjve pellazgjike.
Nga deti i përgjakur, i dhimbjes së tij
që dallgët Epidamusit ia futi thellë në shtat,
dhe gjaku i ngrohtë shpejt iu bë rrasht.

Me lotët e diellit tharë nëpër trupin e copëtuar,
me Hyun Ilir, shekujt me mund kam sjellë gjer këtu.
Sot, nuk di përse, Hyut tim i rëndon një qepallë,
dhe trupit ndien të mardhur, shndërruar në një dru.

Unë dhe Hyu për ty, Dyrrah, jemi krenar,
dhe pse na dhimbsesh, kur të shohim kështu.

NE MUZEUN ARKEOLOGJIK DURRE

Një mendim më sjell ngaherë tek këta portikë.
Tek këto statuja te bardha, që flesin me heshtjen
flasin që prej lashtësisë.
Shikimin të mbërthyer mbaj vragës së të shkuarës.
Përhumbur qëndroj pa mundur të trokas në portën e magjisë.
Në imagjinatën time rrënimi i një epoke të hershme,
Rrjedh si shtrat i një lumi tëë nëndheshëm.
Prane një sargofagu te vjeter eshterash mbledhur,

mundohem të rizgjoj të humburat
e asaj kohe të largët,
të pafundmet intriga e dashuriçka mbretëshash.
Përleshje gladiatorësh e luftëra të përgjakshme romakësh.
Në të largtën kohë,
shkush të përgjumur jetën riorganizoj,
të artin vezullim të qytetit.
Stepur në pamundësinë e botëkuptimit
kërkoj dhe një herë të rikthej sërish
në krahtë e saj të mbyllur,
ndegjegjen time të vvarë.
Përtej kufijëve të pëërgjigjes,
një pyetje më shqetëson.
Pezull më qëndron, në padukshmërinë e ndërgjegjes,
si ajeri i vakët në maj ngritur prej parajsës së vdekur, emërtuar.
me një emer ende te gjalle.

- O Ju etër të lashtë,
demokracinë me c'sy aq bukur e kini parë?
Nën vonesën e së njëjtës dritëpamje të humbur mugëtirës,
ku pas kaq shume shekujsh ende ndihem i vetmuar,
kam kaq shume udhë akoma për tu rizgjuar.

PREJ MADHESHTISE TENDE

Ngahere diçka forcërisht më rrëmben drejt teje.
Dhe magjishëm më thith horizonteve të pafundëme.
Harbon zemra ime, prej valëve, kafshuar nëpër terre.
Mbi paranoja bredharake, hapsirave të zhurmëshme.
Përtej madhështisë tënde, që shpirtit m'a gulçon.
Nën netët e mbushura me gjëmime shkepëtimash.
Ti deti im, me çfarë magjije kaq rënd më përvëlon
Dhe mbi dallgët më përplas me zëmërim vetëtimash.?

Dhe unë nuk di, përse klithmat e tua dua t'i dëgjoj.
Të rend pas psherëtimës së fundit të vajit të koraleve.
Atje ku mes heshtjes ulërasin misteret e ngatërruara.
Thellessive kërënuese dua, të çvarros udhët e fateve.

Tempull i hyjnive të mija, prej algash e perlash ndërtuar.
I magjepsur si një femijë, përpara këmbeve të tua falem.
Për të marrë prej teje gjithçka që ditës më ka mungur.
Prej afshit tënd, në udhën e përditëshme të mos ndalem.

Herë në një copë shkëmb më shndërrove mes tallazesh.
Si Anteu më ngrite, prej diellit përbindshëm zëmëruar.
Herë si një zgalem, më mbajte mes dallgëve të ashpëra.
Ti deti im, prej fuqisë së tokës, asnjëhere s'më ke lëshuar.

QERPIKEVE TE TU TE ULEM

Udhëve të botës ngado ku u enda.
Shkumën e duarve të tua të kaltëra
dhe imazhin e valëve muzgjeve të vona,
me lot mergimi prej mallit tend i njoma.

Vij sot në shtratin tënd të fjetur.
Në buzët e tua që zjarrmojnë në përvëlim,
në koralet e zvetënuara dhe rërë e njomë.
Të vij, o det, si ylli i heshtur pa shkeqim.

E ndjeva zerin tënd, psherëtimë të trishtuar,
si nena që ndjen rënkimin e birit në djep.
Petalet e bregut dhe rërën ku kam shkruar.
" Perjetesish te dua, o i imi det."

Me veshje të vjetra emigrant të rropatur.
T'u ktheva i lodhur prej mallit të marrë.
Një mal me të fshehta të përvuajtura ngarkuar.
Të solla dhuratë kësaj nate të bardhë.

Jam kthyer djalosh, i heshtur, i menduar.
Të gjej perseri gjithçka që kam të shtrenjt.
Perkedhelit e tua, që shumë më kanë munguar
Dhe thellesitë e kristalta ku ngula rrënjët thellë.

ME GJETI DETI

Më gjeti deti mban një ane.
Me kokë mbi gur e të përgjumur.
Në çamtë pak ndrresa kisha marrë.
E botes rrotull si eremit,
i bija cep me cep, duke u lutur...

U lodha unë, por nuk u dhash.
Eh, mor mik sa shumë kam vuajtur,
lypsar për punën e përditshme.
Thellë, gjer në kockë më thau era,
e dielli verës më përzhiti.
Por prap me shpirt, k'të qëne jetë,
e mbajta fortë, e desha shumë,
paçka se fati keq me shpirt prej djalli,
si gjeth të vyshkur më vërtiti.

Kështu e paska jeta, - thonë.
Të mos i qesh buza fukaras.
Me vdekjen të përfytet, dhëmbë e thonjë.
E një pakicë, o miku im.
Të bredh mbi malin e parasë.

Shkojnë..
Shkojnë e vijnë kohërat memece.
Me ajër deti qesh e rroj.
Ja marrë një kënge deri vonë.
Më pas mbi gur kokën qetoj.

Kështu rroj unë me gas dhe shpresë.
Një mal me halle nën lëkurë.
Rroj. Rroj vëlla. Unë rroj me djersë.
Mes dhimbjesh rroj. Me nder të vdes...

SA HERË VIJ PRANË TEJE

Sa herë që vij pranë teje deti im.

E përgëdhelem lehtaz me valën qumështore.
Në mall e dhimbje, thellë shpirtin më ngacmon.
Më rreh e më tund, si era degëzën mbi bregore.

Me të vrrarat duar të pëkëdhel i etshëm.
Mbi krah të hidhem, aty ku lindi pavdeksia.
Puth buzën, ku shpërthen një trandafil i përjetshëm.
Ku shkrep e udhën e pakthyeshme merr dashuria.

Madhështori, i pakrahasueshmi deti im.
Ti shplarja mu bëre për fatkeqesitë e përherëshme.
Drita e udhëve marramendese, shumëbredhore.
Mu bëre dielli i energjive të mia të pashtershme.

Ti je vullkan i shpërthimeve të brumit njerëzor!
Je jeta dhe e pashmangshmja vdekja ime e përditëshme.
Je dhimbja e moçme e një populli të rënë theror.
Je fytyra ëngjëjllore e të gjitha ditëve të pakthyeshme.

Ti dallgë pas dallge vjen e më rrëmben.
Larg më çon mes thellësive të tua të kaltëra.
Ti je orteku verezullues i netëve të ftohta.
Je shpërthimi i mijëra agimeve të bardha.

Plakur me vdekje time përherë udhëtove.
E prej vdekjes time çdo ditë u brejte ti.
Mu bëre një copëz bukë për bukën e pëditshme,
këputur si petalja e tulipanit prej ngricës dimërore.

EJA MERREM DET

Kaq vite me një cigare buzëve kam mbetur,
me shkrimet e mia shpesh herë i zemëruar.
Përse nuk deshe të më bëje dhe mua shok,
por brigjeve të egra më lë kështu, të vetmuar?

Ngaherë shpërfillës me dallgën tënde që gjëmon,
ia merr ti një kënge të hershme prej piratësh.

O det i honeve të jetës sime, përse ti më tndon?
Dallgëve shqetësimin s'ma merr të ma përplasësh!

Në një copë shkëmb një ditë dhe ti do të ngurosesh,
me të rëndin petk të kaltërt hedhur përmbi krah.
Fatet e këtij shkëmb ku rrënjët kemi mpleskur,
le t'i lajmë ne, o det, me shkulma dallgësh të mëdha.

Trazuar prej një ndjenje të natyrshme njerëzore,
me psherëtime të argasim pulëbardhat lart në qiell.
Eja të ecim, deti im, nëpër shi e mjegull, a gurore.
Veç të brishtat mure t'i ngrohim me pak diell.

BEMU MIKESHE MOJ VALE

Ti valë e qetë e detit tim
Qetë qetë puth bregun si një prroskë
Nga mali zbret me uturimë
Me dhimbjen therse gjeer në kockë

Ti valë e qetë, frymëmarrja ime.
Për mua, më e bukura je në botë.
Dikur të dy ne ishim miq,
Por tash sa kohë ty sytë e bukur s'ti shoh dot.
Zhurmoj dhe shfry, nuk kam qetësi.
Ndaj vi të prek,
Të lëdhatoj, të flas me ty.
Mbi shqotat e jetës të më hedhësh
Mikeshë t'më bëhesh prap moj valë.
T'më bëhesh prrush për dashurinë.

IMAZHET E VENDELINDJES

Imazhet e vëndëllindjes më kthejnë
tek të hershmet vite të fëmijërisë.
Atëherë kur të tejdukshëm na dukeshin;

deti, kënetë e mbushur me lejlek e pelikanë
dhe perëndimet që përtej Porto Romanos ndizeshin,
sikur deti dhe anija e ankoruar në mol të ndizeshin zjarr.

S'do të mund të kthehem kurrë tek ajo kënga e parë,
që shpërthente përmes pluhurit të fushës dhe harrësës.
Kthim pas s'do të kenë më tingujt e çangës së lodhur
në mesin e barakave të Orrelit, që lajmëronte fillimin,
pushimin dhe mbarimin e ditës së lodhshme të punës,
ferri i së cilës, qiellin gërvishtëte si përmbi supe ëngjëjsh.

Prej lotit të dhimbjes, askush nuk e arriti përqëndrimin.
Nga trishtimi i ndarjes kërkush nuk e gjeti ngushëllimin.
Në mol në tingujt e këmbanës qante një vajzë
Duke tundur shaminë e qëndisur,
Si të tundëte zemrën e saj të shkukur.

Imazhet e vëndëllindjes më kthejnë tek nxitimi i shkujdesur
rrugicës së përzishme kur shkonim për në shkollë.
Tek përparësia e zezë dhe kordelja e bardhë e vogëlushes
që e ndiqja nga pas.
Më kthejnë tek "Ne jemi shqiponja..." që luanim në oborr.
Teek ca çapkënlleqe fëminore që prej mëndjes dot si heq.
Imazhet e vëndëllindjes më shfaqen orë e çast.

LAGJJA IME E VJETËR

Lagjja ku banoj, është ndër më të varfërat e qytetit.
Dikur mbuluar ish prej ujërave të kripura kënetore.
Këmbëzbathur varfëria përshkonte ngado ftohtësinë
dhe skamja, tërë babëzitje, gojët e uritura kafshonte.

Nën rrëbeshe shtrëngatash digjej botë e vogël e lagjes.
Koha interesin humiste prej shpresash zhgënjyer.
E mashtruar dritë nxitonte pas errësirës së natës.
Muzgjet na zinin dhe na linin mbi rrogos të shqyer.

Në zemër të kufomave më së miri njohëm dhimbjen,
nën sakrifica të përjetshme fatet e vdekura përcillnim,

nën lotët e gjakut fuqishëm na rrëzohej e ngrihej jeta.
Rrugëve të pafundme humbisnin shpresat e tretura.

Dhe pse çdo ditë rrënimin e trupit parreshtur kemi ndier,
kurrë s'e vuajtëm mospërfilljen dhe nemitjen e kujtesës.
Në lagjen tonë të varfër kish dashuri të pastër, kurdoherë.
Një frymë mirëkuptimi kish, me aromën e luleve të verës.

RRUGICA IME E FEMIJERISE

Rrugicë e fëmijërisë të erdha përsri.
Une djali çapken qe luaja serenata.
Me vete kam marre një trastë me poezi.
Dhe brengën e thyer të udhëve të gjata.

Shetitur kam qënë mërgimtar nëpër botë.
Përvuajtur si rrezja në muzgun e thatë.
Në një gotë kristali kam derdhur shumë lot.
Ditët kam përcjell me rënkime mali.

Të erdha rrugicë, të prek i ngazëllyer.
Diku larg i lash unë këngët memece.
Afromi të t'i puth sytë e gjelbëruar.
Mallin të shuaj e t'i heq këto ngërçe.

Të dhimbëshmet fragmente të jetës endacake.
Në detin e kalter i mbyta thellësive.
Erdha të flasim me gjuhën e ngjyrymeve.
Dhe serenata ty këndojmë si dikur dashurive.

Erdha të rrim tok nën kurorën e rrapit shekullor.
Një vajze t'i shkel syrin, që del e luan në dritare.
T'i mërmëris ca fjalë, një puthje t'i jap me dorë.
T'i këndoj më të mrekulleshmen këngë.
' O moj Korçare..'

RRUGEVE TE MEHALLES SIME

Nëpër të ndoturat rrugë të mëhallës sime
Mes atyre shtëpive të ndotura, të varfëra,
lëngun e tmerrshëm të sjakjes kam pirë.

Nëpër shtratin e varfërisë, të zhytur në mjerim,
Si minatory thellësive të galerisë kam zbritur.

Atje urinë grryese,
Si acidin bazik të kohës që jetojmë,
Në miljona herë shumfishuar,
Kam parë tendosjen e zorrëve të pangoputa,
Zorrëve të holluara dhe indeve të sqqullura.

Mëhallës sime, mes shtëpive të varfëra,
Frikën dhe pasigurinë e së nesërrmes
Kam ndjer të më mbaj mbërthyer në darën
E pashmangshme të ngërdheshjes.

Në buzëqeshjen e mundimshe të skaamjes
Kam prekur atë pak shpirt të brishtë të lumturisë.
Muskujt që mezi kanë pritur rritjen,
Si kallzat e fashitura të grurit të arës,
Që prej erës marramëndëse
Tokës së ftohtë duaj duaj i bien.

Rrugëve të mëhallës sime shihet
Apatia e ndjenjës së pafuqisë...
Njerëz të prirur për të ndershmen,
Përfetojnë përjashtimin dhe stangimin

Nga afër i kam parë këta njerëz të rrecekosur
Tek punojnë për ndërtimin e një muri,

Përzhiturr prej vapës përvëluese,
në hapjen dhe shtrimin e një rruge.
Këta njerëz të thjeshtë.
Këta njerëz të urtë,
banorë të përrjetshëm të mëhallës sime
të heshtur e kryelartë u shkojnë çdo ditë udhëve.

Çdo ditë din të çajnë veç me verbësinë e tyre
E po mijëra herë janë ngritur mbi vuajtjet e përbindshme.

Askush nuk ka arritur ta kuptoj shpirtin e tyre
As kur u shohin trupat e përlodhur se si digjen
Në pluhurin e ngjinjur me djersë dhe gjak.

Duke rrapëllitur nëpër rrugët e mëhallës sime të varfër,
Kam parë sesi nevoja lind domosdoshmërisht një ide.
Mos u trëmbëni prej ideve të tyre, njerëz!
Dhe nëse vihen në veprim një ditë, mos u trëmbëni!
Mëhallës sime të varfër do të lindin heronjtë e së nesërmes.
Do të lindin gjenit dhe të pavdekshmit e vet jetës.

ATDHEU IM

Zëmrën tënde ku duhet ta kërkoj?
Në ç'hapsira humbasin damarët e tu?
Gjymtyrët e coptuara vallë kush do t'i mjekoj?
Fytyrën e djegur prej dielli gënjeshtar,
freskuar prej erashkash gabjane
cilin pret për t'a operuar?

Atdheu im.
Flokëthinjuri i përvuajtur
terersisht eklipsuar.
mesazh i të cilit frymëzim je ti sot?
Alkimizmin e injektuar me buzqeshje
gruaje te perçudnuar,
cila dore valle ka për ta shëruar?

Unë jam këtu atdheu im.
Me rrashtët ngulur thellë rrënjëve të tua.
Zog që cicëron majë pemës së vetmuar.
Një copë gur shkëmbor prej pikës së shiu
prej shekujsh i pathërrmuar.

Atdheu im dhe i vdekur në qofsha,
diku kam për ta gjetur

zemrën tënde të coptuar.

GJITHCKA DO TE JEPJA PER TY

Prej trupit le t'më shkëpusin pjesë mishi
Nëse trupit tënd të përvuajtur do t'i duhet.
Gjak prej gjakut tim le të më marrin
Për të mjekuar plagët e tua të pashërueshme
Në zgavra kufome sytë le të mi kthejnë,
Për tëë dhënë ty që dritën e munguar të të kthejnë.

Këmbët le tëë m'i presin për t'i ngulur thellë,
Thellësive tëë rrënjëve tëë tua.
Krahtë le tëë m'I marrin, që ti të fluturosh
Mbi kaltërsitëë e mohuara.

Unë tretim për ty atdheu im,
Sepse ti je tretur i tëri tek mua.

NJE PJESE ZEMRE

Të kam ndarë përgjysëëm zemra ime.
Në këtë jetëë kështu m'a solli dhe ky fat;
njërën detit i'a kam hedhur përmbi dallgë,
tjetra fushave më rreh e futuron për nëë Berat.

E çartur më rremben kjo pjesë zëmre.
Më shtyn në të pikëllueshmin trashëgim.
Atje ku qan një mal I lart, baba Tomorr.
Atje ku Osumi rrjedh i mbushur me trishtim.

I lashti, i bukuri, madhështor ky qytet.
Aureola e sokakëve mbi krye i shkëlqen.
Pikë loti më bëhen shpesh herë njëmije dritaret
Përmallshëm kur çapitem nëpër ty, Mangalen.

Nga muret e përgjakur të kalasë shekullore.
Kodikët unikal pa fund vajtojnë mbi varre.
O djep, i lashtësisë së gjenezës autoktone.
Arkitekt Sinanit cila dorë i'a mbylli sytë në kamare?

Sa shumë do të dua të kthej në pranverë
të më ndjesh birin tënd se jam prap i gjallë
Berat i zëmrës sime çdo ditë më qorto,
gjer ditës që fuqin tënde nga varret t'a ringjallë.

VENDIT TIM

Tutje pas malesh dhe detit të trazuar
Ku mbrëmjeve vala buzëqesh me shkëlqim.
Atje ku syri i nënës më pret përherë zgjuar.
Kam varret e etërve dhe gjysëmën e trupit tim.

Atje më është toka e rrudhur gjer në palcë.
Flokëthinjura ime, me hire e bukuri.
Atje ku dehesh nga era e manxurasë.
Është vëndi im i vogël, është nëna Shqipëri.

S'ma lebyrin syrin ndërtesat shumëkatëshe.
Ura e gjate s'më ngjall kërshëri.
Atje, unë kam Bosforin tim të vogël.
Të kaltërin det, që i falem si një perëndi.

Kam lënë atje një mall, një shok fëmiriye.
Një vajzë që padurimin për mua po tret.
Mbi tavolinë kam lënë dy strofa poezie.
Një dhimbje toke, që do çastë më thërret.

KAUZA IME E SHENJTE

Tek une rastesisht nuk linde si deshira.

Mbi deshirat e mia nje dite u ngrite ti.
Kur populli im rreshqiste nen rrepira
Dhe Shupragu i kombit mbillte padrejtesi.

Ti erdhe tek une mes dimrit te acart.
Kur njerezit kundermonin arome pezmatimi
I thante moti keq lulet ne dritare
Dhe kembanat renkonin mbyteshem prej trishtimi

O Kauza ime, ne ç'udhe pa udhe rrugetove ti?
Mbi ethet e dallgeve te zotave te eger
Kercenuese u ngrite mbi vargjet e mija
U ule shtepive te varfera pa buke dhe pa shtreter.

Te pamata i bere ti udhet e mia
Pertej thellesive te vallezuara muzgjesh.
Me hodhe furishem si dallgen suferina.
Mbi pirgje vuajtjesh, poshterimi dhe perbuzjesh.

SA PAK I PASKAM DHENE KESAJ JETE

Kam shkruar poezi që pak kush m'I ka lexuar
Për rinin, deri vonë, një dashurie Platonike I kam kënduar
Gjithçka kam mundur të ndaj me të varfërit, me të munduarit.
Çdo natë kam hedhur fragmented he copëza nga e përditshmja,
si çasteve kur I jam ngjitur një tëë përpjete.

Kam qar dhe kam qeshur me lotin e një fëmije të padjallëzuar.
Me durimin e shenjtit, kam përtypur të panumërtat përgjime.
Prej njërës dorë jam goditur, nga tjetra përgëdhelur I dërrmuar.
Nën breshëri të poshtërimeve drejtë së vëërtetave kame cur.
Porn ë një domethënie të vetme vendimtaree kam ngecur.

Në të llahtarshmen skenë të kohës kam luajtur
Dhe unë pjesën e dramës sime të papërsëritshme.
Njollat e lotëvee kam pastruar
në hirin e ngrihtë të shpirtrave.
Me urtësinë e Solomonit u jam shmangur
mësymjes së tigrave.

Më janë shfaqur ca costume modern përbrënda të arnuar.
Nuk kam dashur kurrë që mbi to të njollos
sytë e mi të paverbuar.
Në thatësira paralizuese të jetës,
të vazhdueshmen etje kam shuar.
Ditëve të akullta nën damkosjen e mendimeve,
Portat e vetdënimit kam shqelmuar.
Ngaherë pamje nga më mjeranet më kanë bërë
të flas me vete.
Tash e ca kohë them në heshtje,
Sa pak i paskem marrë e i paskam dhënë kësaj jete...

E IMJA TOKE E PERGJAKUR

E imja tokë e përgjakur...
E stërlashta, e zeza dhe e etura e tretur.
Prej detit, malit dhe mëkatit ke lindur.
Rritur mes kaltërsive të tyre të djegura.
Humnerave të natës ku prehet qetësia pikëlluese.
Mes gjelbërimit dhe të kuqes së zhveshur
Dhe klithmave të barit tënd të fishkur,
Që kurrë s'iu bë dritë mikluese.

Me mitet dhe legjendat e moçme,
Flenë nën gurët e tut ë lashtë,
Gjymtyrët e përzhitura prej zjaarreve.
Ulërimat e paharruara të fëmijëve,
Arratisur prej djepit si zogjtë shtegëtarë
Humbur golleve të nëmura të maleve

Ti je e certa dhe e ashpëra ime ëmbëlake.
Drita e largët e një komete të padukshme.
Je rrokullisja e këmbanave të pazëshme.
Gjaku I pampiksur, që rrjedh syve të të varfërit.
Guva e pashtershme e valleve të oxhakut
Honi I hapur I poetit dhe varri I humbur I ushtarit.

Qiejve të ftohtë të shkurtit çlodhet fryma jote,
Shikimi yt I vrarë prej dritës së turbullt,

Që mezi zbulon zbehtësinë e vdekur.
Atje, fundit të rrëpirave të tua dërmuese,
Ku befas shkëlqen një vështrim prej të varfëri
Dhe një paqe tinzare fytyrë ngërdheshur.

Dhe ti hesht me heshtjen e mb ledhur,
Prej grykës së tharë të shkëmbenjëve.

Asnjë fjalë mishërimi s'ke mundur të të nxjerrësh
Dhe kur damarët thellë të janë prerë prej kafshimit.

Mes lakuriqësisë së acartë të këtij shekulli të egër,
Duke mbledhur tallazet e shpirtit në një gotë.
Jeton me frymën ledhatonjëse të varmihëve të tu.
Nën atë copëz qiell që mes vetëtimash dridhet e gjëmon.

Jeton mes predikimesh të rreme, mashtruese.
Papipëtishëm duke iu përlotur diktatorëve,
që si kuaj qiellor dridhen në drithërima të padukshme.
Mes lemerisjeve të shpirtit prej plagëve qelbëzuese.

E imja tokë e përgjakur.
Ti je ndëshkimi i tyre prej trupit të marrë.
Je mallkimi I gjaallë I kaltërsive të trishta.
Terri ku fatkeqësisht linden dhe vdesin
mbi duar nënash lotpathara, burrë dhe kusarë.

O ti, heshja ime e gjallë,
Prej zhegut të verës përvëluar dhe ngjethur.
Kupola ime ku çel agu I mëngjezit të parë.
Dhimbja jote si e kaltëra e valëve e lindur
Preej errësirës së detit të vdekur,
Që bregut I fashitet si flakë e dëshpëruar.

Ti je fëshkëllima e zemrës sime prej gjaaku të ndezur
Braktisja e shtigjeve përmes grykash të errëta.
Ti je vdekja ime e pacelebruar.

O VJESHTË E GJETHEVEE TË KALBURA

O vjeshtë e gjetheve të kalbura,
lumenj makuterie ti derdh mbi mua.
Mbi qilimin e trashë të marrëzisë,
lëri të ecin ditët e e mia të përgjumura!

Më shkel ti rëndë me potkonjtë e kalit!
Me erën tënde marramendëse fshikullomë!
M'i trazo mendimet me fshesën e djallit!
Në ferr, po të duash, një mijë herë dërgomë!

Një mijë herë nga varri do të ngrihem.
Do bërtas në Bruksel dhe Strasburg – un e ndyrë
se s'mundem, o vjeshtë e gjetheve të kalbura,
të mbaj përjetësisht zhulin tënd mbi fytyrë.

Jam mësuar që detit t'i bie pash më pash,
në rrjedhën e Valbonës ujin e akullt të pi,
ta rrok me këto duar diellin lartë në Theth
dhe qumështin prej gjirit të Rozafës të thith.

Unë jam një Elibes i rritur në pishnajë.
Jehonën e malit kam mik, shpirt, vëlla.
Të lutem, o vjeshtë e gjetheve të kalbura,
me duar të fëlliqura, trishtimin tim mos e nga!

NE TOKEN E LUTJEVE TE MIA

Bjerrur prej zjarrit të zemërimit,
në tokën e lutjeve të mia,
ndërmend më pështillen përpjekjet e një ati.
Ngritur mbi vlerat e lutjeve të vlerësuara,
pas portikut të famullisë së largët, dorën eshtake
mbi Mesharin e tij, si drejt shekujve, zgjati.

Vitet që ikën dhe të tjerë vite që do të vijnë,
në të ardhmen e largët projektohen pambarim.
E tashmja do ta kishte humbur kuptimin e saj,
pa atë gjethnajë, pa atë murmurimë e atë fillim.

Ndaj të falem, Buzuk!
Të falem ty, o ati im!

E paarritshmja shpesh i përvidhet horizontit,
ajo që për ne e nesërme, doemos, duhet të jetë.
Në kopshtin e trëndafilave të tu lulëzoi,
kthyer në të sotmen e shterrjes së mendimit,
e larguar prej botës së pasur të ndjenjave,
e vidhisur prej plogështisë së shpirtit.

Gurë të palëvizshëm, që asnjëherë s'i thërrmuam,
shtigje nëpër të cilët kurrë nuk mundëm të kalojmë,
lartësi të thikta, të bardha, që kurrë si pushtuam,
porta të pahapura, që kurrë pas tyre s'depërtuam.
E të gjitha këto veçse prej shkakut tonë.
Shkak të cilin asnjëherë s'e mësuam.

Në vitet që kanë shkuar dhe vitet që do vijnë,
ndërgjegjja jonë po e copëtuar ka për të mbetur.
Ndaj të falem Ty, o ati im, Buzuk!
Të falem si dritës së paqme të agimit.

ROZAFË E MIRE

Rozafë e mirë, Rozafë e gjorë....
Murosja thellë shekujve vinte për të puthur
Nëpër thellësitë e zemrave të akullta
vinte për të kafshuar bedenat e përgjakura,
parzmoren e mitit të pathyeshem
dhe duart e tua të bardha,
që djepe lisash përkundën netëve të ankthit,
si një murmurimë, si një baticë hijerëndë
me ftohtësi ujërash turbulluese.
Besa e prishur dhëmbët kërciste si kripa zjarrit.
Ti para këmbëve të besëprishjes shtriheshe e helmuar.
Tej maleve errësira buronte prej dritës së pazgjuar.
Vetëm një gji të mbeti jashtë Rozafë.
Një degëz e njomë, prej trupit tënd të njom u këput.
Klithmat e vajtojcave jehonin

nëpër thellësi humnerash të errta,
tretur prej vetetimat, rrokullisur humnerave të pjerreta.
Ndërsa gjiri yt i bardhë.
Gjiri i patharë, pikë, pikë i pikonte tokës së butë,
për të lindur filiza të blerta.
Rozafë e mirë..
Rozafë e gjorë.....

KOMBIT TIM

Nuk di seç vargje mund te shkruaj per ty.
Prej te vertetave te tua me force piramidash,
fjalet me coptohen, me thyhen një nga një.

Ti je një copë shkëmb ball dalgësh me stuhi.
Ti je rrezja e dritës, humbur përmes mjegullash.
Je shtrati i perlotur i një lumi, mbetur në gjysmëhije.
Flatera e një zogu, që qiejt në përmytje rreh me vrik.
Je fytyre mëngjesore, rënë mbi petale lulesh qershie.

Thellë, në ligjesitë e qënies tënde s'di ç'kërkoj.
Përtej syve të përhumur, nën efekt të dëshpërimit,
vitet e tua rrapalliten pas reve grumbullore.

Fshehur shikimi yt nën muzgun e egër të perëndimit.
Shfaqur kujtimi largët papritmas në netët e ftohta,
si erë e gjallë, që frynë furishëm mbi ahishte.

Në shpirtin tend ngjeshur janë rëniet dhe ringjalljet.
Hambar i betejave dhe shtegetimeve të largëta.
Të zhytura prej trazimit të erërave mitet dhe legjendat,
gjurmë të pashlyeshme kanë lënë tek ty ndër kohëra.

Gjithçka të pasur dhe të çuditëshme
ke pritëre percjelle prej rrufeve të kaltëra.
Me forcen e vullnetit token e pergjakur
ke grryer për t'a mbjell me afshin e pervelimit.
Si vështrim i përhumur, degdisur pa shkëlqim,
ti mbete përjetësisht kënga me korda zanore te thara.

Thellësive të zemres tende askush nuk mud te depertoj.

- O i braktisuri im prej te gjithëve,

e me te gjithë i përkushtuar.

Kryet për toke një herë të vetme si ule
dhe kur dhimbja e përgjakur damarëve të tu,
me dhëmb përpindëshish ti ka coptuar.

Prej zjarrit i padjegur je kombi im.

Etjen ke shuar me gjakun tënd të
derdhur rrenjeve te thella,
të gurëve të përgjakur, të palatuar.

Ti ishe furija e jetës dhe drithërima e një zeri
te humbur shkretëtirës së mjegulluar,
ku trete renkimet e fatkeqesive te panumerta,
mes korbash egersua.

Ti Kombi im me shtrirje rrenjesh thelle lashtesive,
pertej portave te renda te luftes,
te renet e tu shpresa e diteve të shkuara
dhe fryme per ditet e panumeruara.

C'vargje mund të thurr për ty,
o shirt, në një mijë copëzash i thërrmuar?
C'këngë mund të këndoj,
prej këngëve të tua të harruar?

ECJA JOTE E PERJETSSHME

- Mirmbrëngjes mik! - të përshëndes.

I gaxhahutur sytë mi ngul me një shikim të shqetësuar
e përshëndetjen më kthen me frymimin e një të vdekuri.

- Tungjatjeta burrë! – thua. Nuk ndal.

Me ritëmin e përjetshëm të hapit, pa e ngadalësuar
shkon drejtë një mëngjesi të amullt me zabullimë.

me zemrën të thërrmuar në gjoks prej dëshpërimit.

Supit të takëllojnë takëmet e përditshme si armët e luftimit.

Thellësive vajtimtare të shpirtit të shpërthen dhimbja vetmitare.

Shpërthen rënkimi yt i gjatë,
si mallkim për fatet e helmuara Hamletjane.

E në këtë ecje viganësh,
ti pas tërheq pegasin e mbijetesës tënde elegjiake.
Ti, burrë i ashpër si mallet ku u rrite,
si njeri që këtyre viseve u fryve që prej kohërave biblike.
Ecën e shikimin tej horizontit të mënxyrt e ngul,
si shpresë për ripërtëritjen tënde të pashmangshëme.
Kumtin e zi të vajtimit të thellë e të thatë
lëshon në mesin e kësaj boteje mjerane
dhe pse s'je skudëra e perëndimit, por mëtuesi i tij,
morfema që pas perëndish lidhi nyjet populusjane.

Me një të paralizuar në ferrin e ngrirë më përngjan.
Ndërsa unë hija jote e përjetshëme të ndjek pa zë.
Përara syve të shfaqen imezhe të paimagjinuara.
Me vete ca fjalë shqipton, rrëz një mali të rrëzuar.

Megjithatë ti ecën.
Në duar bastardësh ecën i vetvlarë,
me ritëmin e përjetshëm të hapit, pa e ngadalësuar.
E në këtë ecje të përjetshëme,

duke përshkuar misterin e plogësht të pyjeve
e fushave gërnjare,
ti sikur ravijëzonë konturet e kafshuara të atdheut
me mpiksjen e ngrohtë të gjakut ndër damare.

E di që ti nuk je hija e vetvetes, as zemra e lotit,
që bie mbi lagështirën e vegimeve të një lisi të tharë.
Prej paaftësive të tua, ti nuk je viktimë e viktimizuar.
Nuk je ëngjëlli ideal i lirisë ëmbëlake pagëzuar në altar.
As peng i të panjohurave të ashpëra i një zemre të lënduar.
I grryer mendimesh prej padrejtësish gjithëkohore,
me qytën e dashakeqësive shpesh të kanë qëlluar.
Ty shteg i syrit asnjë çast nuk tu drodh.
Muzgut me krisma të thekshëme ngarkuar.
kurrë s't'u përkul qepalla e rënduar.
Udhës tënde të pështjell prej mjegullës së errët ece.
Ece vetmitarë kryelartë përmes dhëmbësh i kafshuar.

Një hap më tepër duke bërë, një fjalë më pak duke thënë,
kohën për të fituar.

Ti je një copë mish prej mishit të tokës tënde të përgjakur.
Frymëmarrje për mushkритë e saj të coptuara je.
Je zemra në gurin e pathërrmueshëm të malit vajtimtar.
Ashta e pathyeshme e trupit në ball të kohërave gdhëndur.

Tash ca kohë të ka mbetur veç e gjata pritje e pashpresë.
I djegur prej tërë vështirësive të një përvëlimi tërësor.
Djallëzitë e përditshëme shkallmon
mes britmave dhe heshtjes.
Me shtatë lëkurë të përcëlluara, zbukuron sytë e së vërtetës.
Sytë e viteve, muajëve, orëve, që zvarriten të përtuara.
Rropatur e lodhur prej zhgënjimesh e kohësh të mohuara.

E lodhshëme dhe e rëndë është ecja jote shekullore.
Ecja jote prej druvari, minatori, ecja prej baçevani.

Nëpër zymtësinë e kohës pash më pash i bie errësirës.
Si teli përçues i fatkeqësive nën ashpërtsinë e kalbësirës.
Si detonatori i zëmërimit nën burgun e nënshtrimit.
Si dhëmbi i urisë, që përtej telave i hakërrehet skëterrës.
Si etja e pashuar e gjarpërit, që nxjerrë dhe sytë e humnerës.

Shpesh të braktisur shpirtin ke ndjer të kredhur nën helmim.
Prej mallkimit i mbërthyer mes tërë dënësive njerëzore.
Por në trikëndëshin satanik të ardhmen kurrë se vare.
Me plagët e shikimit nxiton përtej portave të harruara qiellore.

Ngarkuar ecën me lot e dhimbje demoni yt i arsyes.
Shpesh herë penguar prej pamëshirshmërisë së shfrytëzimit.
Prangosur në dinjitet brënda një kafazi të shqyer.
Përmes përpjekjesh të vetmohuara, duke pështyrë e urryer.

Mbi ç'shtrat të papërkundur lindi kjo djall liria jote?
Ky mendimi yt i çmëndur prej paprekshmërie virgjirjane.
Mes përpjekjesh mbijeton i mbyllur në shtatë palë varre.
Në këtë truall të martirizuar, produkt i një pjelljeje makabre.
Mbi llumërat erëqelbura e mbi dëshira të flamosura.
Nervi yt i arsyes, vilar i përgjakur në vlefshmëri gozhduar.
Ndaj gjer në vdekje i mbete jetës një rrebel i pashtuar.

DJEGUR NEPER ZJARRET E LUFTRAVE

Prej shekujsh ne u dogjëm zjarreve të luftrave.
Të ardhmen mes suferinash pagëzuam me gjak.
Hirit të tyre, me forcën e shpirtit I mbijetuam.
Përmes varrresh të rihaapura mbrritëm kryelartë,
Por nga piria, të pashpreë, papritmas u rrëuam,
Duke rënë nën terror, të prangosur, të dëshpëruar.

Askush më rënd se ne atë kohë s'e kish përjetuar,
Më të zyrtën e të drejtave dhe lirive të kufizuara.
Por më e rënd se ato ish brejtja, ndryshja, izolimi.
Ish imponimi për përlje ndaj një dogme të gabuar,
Mbi njolla të palara lotgjaku, shkelëm ngado shkuam.

Me një copë bukë në sqetull shtrënguar,
Në rresht shkonim frontit të egzekutimit.
Një rën pas tjetrës dekadat rrokulliseshin
Nën mizorinë autoritare të shtetdrejtimit.

Në emër të diktaturës së proletariatit u betuam
Për shënjtërimin e kauzës finale të sovranit.
Paçka se vet sovranit çdo të drejtë ia mohuan
Ata që pagëzuan grushin e hekurt të tiranit.

Si metastrazë të pashërueshme,
Deri në qelizat embrionale të kombit e shkrimë
Të egrën, diskreminuesen, luftë të klasave.
Përpëlitur nën ngashërimet e shpirtit të gjakosur,
Nën klithmat drithëruese të lutjeve të pafundëme,
Kthyer në ca krijesa të pavullnetshme, trullosur,
Vetveten kafshonim në mënyrën më të turpshme.

Kufomat e përgjakura për kurban nuk mjaftonin,

Kurbanatka nën tërbim vetveteen kish ngurosur.
Në tëë ashpërit vite, verbërisht,
me grushtin lart betoheshim,

Atëherë kur ëndër na dukej dera e përflakur e përëndimit.
Ndaj çdo lirie themelore të njeriut ndiheshim tëë përjashtuar

Përgjakjen e lirisë nën kryqëzimin e vdekjes shihnim.

Një ditë, në qiellin e përhimtë të dhjetorit,
Pas një gjysmë shekulli jetuar nën burgosje,
Të etur sytë tanë për agun e yjeve,
Horizonteesh të reja piketuan ngjitjen e mundimshme.
Larg çdo brutaliteti kërcënues, larg çdo përdhosje.

Përpara pasqyrës së madhe të kohës, komunizmi,
Shpërfytyrimin e fytyrës së tij të poshtëruar shikonte,
Kur Gorbi fundin e luftës së ftohtë do të nënshkruante
Nga maja perandorisë së shëmbur të Kremlinit.
Me firmën e gjatë do të shkulte mjekrrën e thatë të Leninit,
Barrierat e pakapërcyeshme guximshëm do shkallmonte.

Djegur nëpër zjarret e luftërave kemi shkuar,
E nëpër zjarre luftërash përherë do të shkojmë...

ME DUARTE E MIA TE KAM GDHENDUR KOSOVE

Në duart e mia të kam gdhëndur Kosovë.
Në mes zemre të kam gdhëndur me tehun
e syrit tim të përlotur,
dhe si foshnjen e porsalindur të përgëdhel.
Përgëdhel e i buzëqesh shpirtit tënd të murosur.
Ty tokë e djegur, e vetmuara gjak mpiksur,
ku në heshtje përndizen tingujt e tu të pashuar,
si trandfilat e përskuqur që livadheve përdridhen,
prej zërave të fëmijëve me emrin tënd të pagëzuar.
Thellësirave të akullta e fushave mbrëmësore,
mes murmurimave të Ibrit,
që valët përplas drejt vetmive të tua,
tundet djepi yt i pashtershëm,
fytyra jote e butë, ngrirë mes territ dhe mjegullës,
farka e pashuar që dridhet mes jetës
dhe ankthit të vdekjes.

Në duart e mia të kam gdhëndur Kosovë.
Ty shkretëtirë e fushës mbjell me këngët.
që ngrihen rrafshinave të përgjakura.
Prej degëve të porsaçelura ti shkunde trishtimin,
lotin grryes të ditëve dhe pagjumësitë
e egra të mjegullave,
që ngaherë duan të topisin e të përgjumënin agimin.

O ti rrasht i pathyer, i pacoptuar
Duarve kam gdhëndur thirrjet e të vdekurve.
Kam gdhëndur zërat e atyre

që prej nëntokës ngrihen
dhe grushtet valëvisin si flamujt e ballinës.
Gdhëndur kam sytë që vigjëlojnë përtej shkrepash.
Gdhëndur kam të zezat gjermadha
ku ndihen ulërime hienash,
dhe vëndet ku nëpër tym e flakë

fundosen kryqet e shëmbur,
nën rrjedhat e lumenjëve të ndezur prej vetëtimash.

Në duart e mia kam gdhëndur Kosovë,
trupat e çelikt të martirëve të tu të pavdekshëm.
Të vërtetat e tua të ashpëra si dheu, që lindi Monun.

Duarve të kam gdhëndur ty, o e mekura britëm e ballkanit.
O këmbanë, e hekurt, zëmbytur e guvës së europës.
O shkëmb, i pathërrmuar prej rrebeshit dhe tufanit.

POKER NE SHEKUJ

Pokeri luhet në salla të mëdha lluksoze.
Salla që gojë hapur më kanë lënë nga habia.
Goja ime peshkut të paujë i përngjante
dhe hunda përngjashmërinë me sqepin e fajkoit.
Tiparet e mia të ashpëra përherë i kanë
çuditur lojtarët e mëdhenj të pokerit.

Të çuditur prej meje janë që prej kohës së Cezarit.
Unë poker nuk kam luajtur asnjëherë mbi fatet e popujve
dhe kokën se kam vënë kurrë në peshoren e pazarit.
Vërtetë une nuk di të luaj poker,
se njehësuar e kam patur atë me kumarin.
Kumarxhiu në dej ka gjakun e vrastarit.

Letrat me shenja mban në duar Lloyd George.
Sytë e tij dinak vërtiten mbi trungun tim degë sharruar.
prerë prej së njëjtës shpatë të përgjakur,
kryqëzuar nëpër të njëjtën rrugë të shkrumbuar.
– Sharromi edhe ti një herë Mister Lord George!
Unë vijë nga alpet e jugut, përsëri kam për të mbijetuar,
se për aleat kam mallet, detin, lumenjtë dhe pushkën.
E di që ti je mjeshtër në hilerë, më më keq se një Bismak.
ndaj hidhi ato lerat e tua në plehra e mos më hy në hak!

Ju luani poker zotërinjë në sallat e mbushura me kufoma.
Mes zërave çjerrës pretendoni shënjtërinë e vendimarrjes
dhe thellë në shpirtin tim zë vënd çngjyrojsa e popujve,
domethënia e vuajtjeve të tyre përtej skajeve të imagjinatës.

Loja e pokerit kërkon sy me vështrim të përhumbur
si shikimi i gjarperit i etur për të thithur gjak.
Unë shikimin nuk e kam më pak se të shqiponjës.

Në tryezat e pokerit asnjëherë s'jam afruar.
As në bankete nuk jam ftuar.

Pokeri thonë është lojë për miliardier.
Për sojllin me kollare, borsalinë dhe frak.
S'është e përshtatshme veshja ime me
fustanellë, xhubletë e tallagane gjithë shajak.

Curçilli si binjaku i grekut Odise me puron në gojë.
Pokerin e shekullit luante nga Teherani në Jaltë.
Pokeri i tij një lojë e përdhosur në duar të degraduara,
si diplomacia që është quajtu putana më e toksifikuara.
Loja që djalli në shtatë qiej nuk arrin ta rrëzoj.
Loja e mbetur gjithëherë nën vizione të përdhunuara.
Mbi trupa të vegjëlshëm gjysëm të vdekur

lojtarët hijerënd të pokerit hedhin procesverbale
vetëm për t'i nënshtruar e dërrmuar.

Gjuhën e nderit kam mësuar që prej kohës së pellazgëve.
Me këtë gjuhë u flas juve Pokerista që s'kini lexuar
asnjë rresht dokumenti për thyerjet e Rromakëve,
për terheqjen e tyrpëshme të osmanëve
e deri tek largimi fatal i Gjermanëve.
Juve qe se njohni historinë time të përgjakur.
Unë si kali i bardhë i Gjergjit ndër shekuj
pas vetes kam tërhequr të ardhëmen e përflakur.

Lertat e flllura të Pokerit ka hedhur dhe një marshall,
kur Stalini mustaqet e ashpëra përdridhte
ndërsa llulla e gjatë lëshonte tymin si oxhak.

++ 35 KORIFENJE.

Me pikëllimin e heshtjes
ata hyjnë nga një deriçkë,
të bindur mbajnë vesh e dëgjojnë.
Nuk çuditen prej mjaullimës së menteshës,
as prej njollave të ndryshkut,
që kanë spërkatur ngado fytyrën e vjeshtës.
Nuk çuditen nga luginat e përlotura të natës,
as prej rrugicave ku humbasin drejtimin fjalët.
Sa herë i kanë shuajtur zjarret nëpër natë
dhe me ëndërra të hidhura
fytyrë ia kanë lagur kohës dhe qiellit.
Me kënaqësinë e vuajtjeve kanë zbritur ngadalë,
nëpër ca udhë të vdekura kanë shkuar drejtë ferrit.
Atje ku dhe mehja e gjakut ka njollat e diellit.
Gjer tek mua mbrijnë jehonët e këmbanave
dhe cipëzat epshërore të lugëve të kuzhinës.
35 fretër janë pak a shumë 35 nxënës,
që të revoltuar tentojnë të demonstrojnë një dekorë.
si të jenë një trup i vetëm,
kur kokat u bien e u përplasen mbi dërrasë,
ku prej urisë dhe lodhjes s'i ndjenë

më muskujt e tyre të vdekur.
Ky është më i vjetëri ritual që s'mund të ndalet.
++35 të prangosur që nga 35 deriçka hyjnë në një klasë,
me vrunduj të pandalshëm ëndërrash,
a nuk janë një trup i vetëm,
që hynë në një klasë të vetme
me vetminë e natës së mistershme?
Janë 35 -së që koridoreve të shkollës ulërasin,
si 35 pëllumba që nën një çati të rrënuar guasin.
++35 martirjanë nuk janë 35 jeniçer.
Ata janë ++35 revolucionar.

Janë ++35 korifenjë që kohën me grushte
këngësh godasin.

C'kisha ndër mënd të thosha vallë?
Ah, ç'më humbi kuptimi i saj.
Koridori dhe deriçka e vjetër ku hyjnë e dalin njerëz.
Dhe ky i vjetëri ritual...
Ku ne kërkojmë të lindim e të vdesim Njerëz.

SHTEGETAR I VISEVE TE KALTRA

Për ku po shkon ti shtegëtar i viseve të kaltëra?
Për ku nxiton me zhele veshur trupit
dhe me vesën mbi lëkurë, netëve të amullta?

Humbet udha jote shtegut ku shfryn e vdes stuhia.
Me shpirtin nëpër dhëmb vrapon rrëpirave të grryera.
Mbi thepisje grykash ngjitesh, nëpërkëmbesh,
e përsëri si gjarpër shkretëtirash tokës tënde barbare
zvarr- zvarr i tërhiqesh, rrëzohesh e përsëri ngrihesh.

Pandalshëm shtegëtar ke ecur i mësuar me befasirat.
I mësuar me përndjekjet. I dëshpëruar nga tradhëtirat.
Me trishtimin e moçëm të endacakut të pakursyer,
ti përmes ngjarjesh të papritura shekujve ke shkuar.
Thep i syrit tënd, mbi botën e veprimeve të errëta,

tiranit e egra që pikonin lerë e qelb të ka shënjuar.
Më tepër se i uritur për një copëz bukë,
vdekjen ke ndjer prej urisë së lirisë së mohuar.

Nga vjen e për ku shkon ti shtegëtar i viseve të kaltëra,
me etjen shekullore që buzëve të është tharë?
Kohërave të mistershme ku përdhëmbshëm
përbindëshit ndesheshin me mrekullin e shekujve,
ti s'ngurove, nuk shfaqe asnjë shenjë pikëllimi.
Por shpesh ke shpërthyer me një shtytje vigane,
të rimarrë prej tokës tënde thellësive.
Shpesh i mbyllur në ngrehinën e përzishme,
me lungën e sëmurë mbi shpatullat e rrënuara,
ke shpërthyer mbi gjethe të kobshëme,
mbi pirgje të përzishme.

Për ku nxiton ti shtegëtar i viseve të kaltëra?

MARSI I TRISHT

Në ditët e marsit të trishtë..
Si ndodhi fillimisht s'e mbaj mend,
Kujtoj një det të trazuar njerëzish,
në një mot të trisht.
Në një mot pa mot, humbur përjetësisë.
Kalatat përpinin me zhurmime akualiptike
dhe moli i plakur digjte vegimet e pafundësisë.
Dridheshin gjymtyrëve të mija gjithë djajtë e marrosur.
Mbi ca dragonjë të mëdhenjë këndoheshin këngë magjike.
Mes ulërimash shkonin, nën mërmërimat e kodit
të urdhërave të përnatëshme.
Vidhisur kohërave të herëshme biblike.
Ikja.. ikje.. ikje. Vetëm ikje si në kohë e kolerës
mbi qerre ngarkuar kofama tragjike.
Mes atij deti njerzish lundroja dhe unë.
Shashtisur prej një nxehtësi joshëse të ferrit,
pa përfillur fatkeqesitë e tmerrshme.
Mes një reje pluhuri imagjinoja parajsën e kozmosit
dhe udhë të shtruara me shkëlqim të mermerit.
Pastaj një Karaka direkthyer,
me cima të copëtura prej marrësis së largimit.
Zhytur thellë detit të trazuar me një stuhi rënkimesh,
duke notuar ne ajerin e stuhise,

i mbytyr në pusin e thellë të braktisjes.
Larg, vetëm një dritë pulsonte.
Si i veti dëshnimtar i ditëve të rrëmetit,
ishte fari ngritur mbi kodrën mjerane të qytetit

PER TY PALESTINE

Në një ngrehinë të çuditëshme, prej
balte me dhimbje tretur kallamishteve.
Ku prej tmerrit kreshpërohet goja e shqyer e vdekjes.
Tej, në atë tokë të djegur të Palestinës,
kam jetuar rëndom edhe unë.
Kam varrosur atje një pjesë të klithjeve të mija.
Një mijë herë ndjenjash të trazuara.
Një mijë herë prej vargjeve poshtëruar.
Mbytur në borxhe të pashlyera,
Atje ku duar fëmijësh krasiten si degëza hardhie
dhe vajzëria sterilizohet për shterpësin e turpëshme,
kam mbjell poezitë e mija të pashkruara.
Nga kujtesa si ujvarë loti i gjakut më rrjedhë,
pikellim qe humbet në zbrazetirën e athët.
Palestinë mortore e rebelimit të gjallë,
mbedhur si musht i ardhur ke zemërimin
nën qerpikët e tharë.
Mbytur në aromë gjaku
dhe mbeturina gëzhojash shnëdrruar.
Lulet e tua të porsaçelura,
gjakun e martitëve mbi petale kanë pikuar.
Jerusalen, o bukuri e pikelluar!
Kryeqytet i trishtuar, si trandafili i pluhurosur,
prej tymit të zjarreve të luftës.
Të rikthehem sot, borxhin për të paguar
dhe thellësive të tokës tënde të purpurt,
poezitë e shpirtit për të shkruar.
Për ty Palestinë e martirizuar..

NE TRE LUMENJE GJAKU

Në tre lumenj gjaku kam lundruar.
I kapur rob i këtij tranzicioni të dëshpëruar.

Dikur kam menduar se dielli mbi errësirën do të fitoj.
dhe se prej ferrit një herë e mirë kisha për të shpëtuar,
por gjithë ç'kam ndjer në këto vite
s'ka qënë veçse një tortur.
Sot e kësaj dite, kurrën e kurrës
nuk kam arritur të kuptoj.
Jo vetëm pafatësinë, por përsenë që zoti i irrituar,
rrufe të përgjakura mllëfi mbii trupin tim shkarkoi.
Në tre lumenj gjaku jam falur për fatkeqësinë.
Për gjithë ç'kam parë në ata tre shtretër të zinjë,
perëndi në botë nuk do të mundet të ma fshijë.
Ja pak shëmbuj të pamohueshëm për t'më besuar.
Për të qënë dhe mbetur në të drejtën time të pamohuar.
Të gjithë ju e dini se Lana është sinonim i Tiranës,
si Zaranika që është sinonim i Elbasanit.
Si Buna që është sinonim i Shkodrës.
Një ditë, copëza të përgjakura murtaje kam parë
të fluturonin prej tyre drejtë pafundësisë.
Tek të tre këta lumenjë, prej kohe mbetur të lënduar,
të pashtershmen pash të ulëras në të drejtën e perëndisë.
Shtratit të tyre ngjyrëhumbur sundojnë të gjitha terret
dhe të gjitha pislliqet e qytetërimit
po aty kam parë të derdhen.
Pikojnë atje të gjitha tmerret e mpiksen të gjitha vreret.
Atje rrokullima vigane e shoqërisë
njëherësh përpihet e tretet.
Shtrati heshtur i tyre është pikëtakimi i rraskapitjeve.
dhe i të gjitha sprovave të mundimshme të popullit.
Atje zjen kazani i fasllifikimit dhe vjedhjes së votave.
Kafshimi i tërbuar i gjuqësorit dhe i të gjitha KQZ-ve

Aty është parkingu më i frekuentuar i fantazmave,
ku ndyrësit heqin maskat duke shpalosur tërë lakuriqesit.
Në refleksët e ujërave, ndotjet të përziera i sheh çdo ditë.
Sheh andrimet e reja të fytyrave të vjetra të klasës politike.
Sheh gropën e stërmadhe të gjarpërinjëve ku ne rritemi,
nën rrezet e hënës së tyre të rreme,
pështjell me napë frike.
Mbi shtretërit e grryer të Lanës, Zaranikës dhe Bunës
lindin e vërsëlliten të gjitha kundërmimet e qelbura
të frymëmarrjes së shtetit, dhe sëmundjet e shekullit.
Tre lumenj gjaku janë Lana, Zaranika dhe Buna.

Të gjitha padrejtësitë, dishepujt
mbi shtretit e tyre hipotekojnë.
Cdo rremëtar i pashpresë
mbi ta lëshon të njëjtin mallkim.
Dhe etja e pashueshme vazhdon dhe vazhdon....
.....të përpëlitet nën të njëjtin rënkim.

THELLE SHPIRTIT DHE LOTIT

Në të pesëdhejtekatërin dhjetor të athët,
të parin zë i nxorra jetës.
Me triskat e urisë e nisa udhën e gjatë,
Mes acareve të shapëraa të luftës së ftohtë
Ish koha kur bota në dysh ish ndar,
dhe thekshëm vringëllonin ngado bajonetat.
Ish koha kur popujt sheshet lanin me gjak.
Dhe padrejtësitë përdhëmbshëm
përfytyreshin me të vërtetat.

Atëherë buzë detin përlota me të qarën e parë
Kur atin tim pëcolla për në përjetësi,
pa ditur seç çdo të thoshte fjala "varrë"
pa ditur seç ishte fjaala " mirësi"

Kreshtash të ashpëra nisa të mësoj
Tek ngjitesha malit në të përpjeta.
Zëmrën djeva marrëzisht të dashuroj,
Atij çasti e kuptova seç ishte e vërteta.

Plagosur rënd prej ajërit të mëngjesit.
Si zog i borërave të largëta të pranverës,
E nisa vargun tim të ec përmes dhimbjesh,
Mundimshëm të rrëshqas rrëpirave të jetës.

Në baltovinën e skamjes këmbët llapashita.
Duke i shkukur me mllef trandafilët e urrejtjes.
Mes gurëesh qiellor, këngët e pakënduara rilinda
Dhe dallgët i'a theva detit tim të thellë.
I nisa ëndërrat në shtegëtim si dallëndyshet.
Në harrim i lash zërat e këmbanave zëmbytura.
Tokës ia vodha fshehtësinë e dritës,

Për të ndriçuar thellësitë e shpellave tëë grryera.
Hënë nga yjet e zbrita me nxitim marraamëndës,
Në dasma kur luaja vallen e bukur të vjeshtës.

Thellë shpirtit dhe lotit me ngashërime kam qarë,
Kur supeve më binte përlotje vajtimtaree e nënës.
Rrugën e mora si eremitet neper botë,
Për kafshatën e bukur në emër tëë mbijetesës.

Trotuareve të huaja farën e memorjes mbolla,
Për të qënë përjetësisht, gjer në palcë vetvetja.
I jam falur madhështisë së detit të paanë
Veshur me vellon e bukurisë së natyrshme.

Me dashurinë e thjeshtë skalita, mitet dhe legjendat,
Për të mbetur hallka dhe kocka e jetës së përjetshme.
Bajonetat e dhimbjes gjoksin ma kanë çarë,
Shpirtin ma përpinë si urërat grryese, të nëndhëshme.

Thellë shpirtit dhe lotit,
I pashprehuri mendim më bën të bërtas.
Frymëmarrja më bllokohet në brëndësi të trupit.
Zërin ma zbeh, Shikimin ma verbon

Mendueshëm ballin ia mbështeta tokës së ngrohtë.
Tokës së mbushur me zymbyl e gjeratore të thella.
Qetësisë i jam zbritur si curril prej burimi të ftohtë.
E turravrap kam rendur ugareve e në të mbjella.

Si i verbër i jam kthyer manushaqes së pranverës.
Me vrapimin e kalit të argjënd të hënës dimërore.
Me dritën e gurit të bardhë, gjoksin kam fërkuar.
Për të shkërrmoqur një ditë netët e gjata halore.

Mbërthyer thonjësh pas shkrepash vrastare.

Armik i përбетuar i padrejtësis dhe shkatërrimit.
Thellë shpirtit dhe lotit mbi gjithçka urreva.

Antivlerat si mohim të arritjeve të njerëzimit.

Cdo ditë si bujku plak i shpresë së humbur
Mbështjell i tëri me fatkeqesitë e të fshehtave.
Me tërësinë e mjeteve provokuese të mendimit.
Në miljona grimcash rëre më përmbidhet urrejtja.
Prej ndjenjash thyer e rraskapitur të njerezimit.

Në gurishtet e miljona gojëve të paushqyera.

Lot brengat tek shoh mbledhur në madhësi oqeani.

Ndjej klithmat mjerane të zorrëve të gryera.

Dhe dhunim të të drejtave, si pjell e çdo tirani.

Dhe mbeta kështu kapedan i detërave të trishtimit,
Polumbarist më I pafat I thellësive të harrimit.
I përjetshmi rob I fjalës së lirë.
Martir I gurrave të hidhërimit.
Antënë vetmie ku shkarkohen rrufetë.
Promethe I zjarrit të përvëlimit.

SOT DUA TE ULETAS

Shpesh here kam qarë, mijëra lot duke gëlltitur.
Thellë shpirtit i ndezur prej padrejtësh në k'të botë.
Në kthimin e Jezusit në heshtje kam pritur.
Siç ka pritur me vite Uliksin, e mira Penelop.
Sot dua t'ia heq kryqit gozhdët e ndryshkura,
të më mallkojnë kryqtarët prej mllëfit e trishtimit.
Jezusit unë dua që këmbët t'ia zbres në tokë.

Që përjetësisht të mos mbes rob i mashtrimit.
Ndaj sot eleshoj të gjatë klithmen time.
Si oshëtima e malit kur fryn e gjëmon.
Nuk mundem kurresei në heshtje të qëndroj.
Kur mashtrimi me mbyt dhe shpirtin m'a copton.
Fshehur si me të padukëshmet këmbë të gjarperit.
Në olimpin e kapitaleve ngrihen maskaradat.
Mbi eren e gjakut dhe të djersës që gulçon.
Paturpësisht trumpetohen arritje dhe lëvdatat.

ME THERRASIN SHOKET

E bardhaa dritë mbi shtrat vjen e më zbret.
Qyteti i zhurmshëm shtrojet m'i ngacmon.
Derdhur janë shokët në sheshin e madh si rrëmet.
Ngado, si shpërthim vullkani thirrje e tyre gjëmon.
Diku, tej mbi taracat e palsaritura të pallateve
Shtratit të agonisë, vdekja si qyqje e zezë përpëlitet.
Skutsh të errta dihat e përdhëmbshëm çirret.
Unë pas shpkëve nxitoj të shkoj diku larg.
Atje ku buçet thirrja, e vërteta.
"E duam shqipërinë si gjithë Evropa"

MANGËSI TOLERANCE ...

Kohë e përvëlur për transformime,
copëtuar madhësishë pambarimisht të vogëla.
Prej fatalitetit të mangësisë së tolerancës,
segmenteve të paemërtuara të gjallojnë ndasitë.
Lëmshenj zjarresh lëvizin traversave të deformuara,
ndonëse për të tjera ndryshime syri yt përlotet.
Thërrmuar zemra prej lindjesh hibride,
keqtrajtuar prej dhunës, drita jote mëkotet.
Ferri sërish i rrënoqethur prej ulërime vdekjesh,
mbetur zëri yt i mekur prej të tjerave ndëshkime,

e shurdhuar prej zhurmës në podiume vemjesh,
toleranca në sytë e të gjithëve tretet në miliona krime.
Pafajësi e djegur mes flakësh përvëluese,
jetën zvarrit në të njëjtin lëngim.
Heshtja përpëlitur nën mijëra këmbë të zbathura,
prej honeve të errët ngrihet me të vetmin mallkim.
Mangësi e tolerancës, që kësaj kohe i shfaqesh
nën zyrtësinë e pluhurosur të degradimit.
Akullnajë e mbijetesës shkrirë prej mangësisë tënde.
Ditëve të shkallmuara, mendimin mbyt prej dëshpërimit.
Pjellë e së tmerrshmes mani të persekucionit total,
gjakderdhjen trashëguar në shekuj, shtyn e vendosur,
vraga thellon nën pamëshirshmërinë e arrogancës,
besimin rrëzon me forcën e erës së marrosur.

Mes flakëve të mundimit dhe një herë do të ngrihem,
udhëve të humbura me një lutje të pangushëlluar.
Prej mungesës së tolerancës që shterron energjitë,
nuk dua përjetësisht të mbetem i dënuar ...

INDIFERENTIZËM EKSTREM ...

Ngadalë shkojnë makinat me emblemën "Alba".
Makina të gjelbërta me ushtarë të gjelbër,
që armët e frikshme shtrëngojnë në duar.
Prej fytyrave tona indiferente,
të habitur ndihen, çuditërisht,
Në mimikat e tyre lexoj ngatërrimin
me një destinacion tjetër.
Vetëm një dridhje qerpiku flet me mua miqësisht,
si përgënjeshtim i harruar, i fjetur
dhe ditët e njollosura me gjak, pas kanë mbetur
nën duartrokitjen e një llozhe të vetmuar.
Nën qetësinë e ditës vështroj një ushtar.
Fëmija përpara tij bën veç pau, pau, pau
pa e prishur prej syrit të vogël shikimin.
Në rrugë ngadalë shkojnë makinat me emblemën "KFOR".
Rrugës shkojnë, ngadalë,

sikur të vinin prej ndonjë planeti tjetër.

TROJA RA... NUK KA ME TROJE

Troja ra...

Nuk ka më Trojë.....

Kali i drunjt si sfinks i balsamosur

shurdhuar prej thirrjesh,

ngurosur prej samarosjes,

vetëdije-humbur i mbeti shkumbimit.

Llahtarshëm u rrëzuan kullat eliptike.

Nën kërlëshjet e flakëve që çdo gjë përzhitën,

themeleve të përgjakur përgje hiri vullkanesh,

u mbledhën në kërtizën e saj të vdekjes.

Nën të pamëshirshmen rrokullisje zjarresh,

që shkumbonte tempujt,

kode të lashtë digjeshin buzëve të nxirosuar të skëterrës.

Nën kërcëllimat e çeliktë zinxhirësh,

humnerave tok me të vidhiseshin priftërinjtë.

Qetësi e rrënoqethur prej klithmash të mjerueshme,

gojës së shqyer të shkëmbit dhëmbkrimbur,

i mbeti si kockë e papërtypur.

Troja ra...

Nuk ka më Trojë...

Gjithçka u shndërrua në një llum të qelbur.

As edhe një i vdekur, rrënojave të saj,

prehjen e tij, kurrë më nuk kish për ta gjetur.

Lart, syri i verberi i hënës,

prej tmerit dhe një here u kreshperua

dhe koha drejpeshimin humbi pabesueshmërisht,

shtatoren e saj duke shkallmuar.

Troja ra...

Nuk ka më Trojë.....

PER LIRINE E MENDIMIT

Në detin e ngrirë të mendimeve të mia,

prej vitesh vazhdon të endet hija e trishtimit.
Shpirtit më mbliidhen si një grumbull hedhurinash,
të panumërtat dilema, të çorientuara ekuilibrit.
Nën përgjërime e lutje nënash humbas i helmuar,
si trumbcaku i grunajës, i pashmangur fluturimit.
Në hapsira vuajtjesh përgjithmonë duke medituar,
mbeta i binduri ushtar skalionit të parë të sakrifilimit.
Çdo ditë duke jetuar anormalitetin brenda anormales,
u bëra përçues i ideve që varrosen e përçmohen,
me bindjen për të arritur atje ku asnjëherë nuk arrihet,
por që vetëm padrejtësisht prej padrejtësë ndëshkohen.
Mes kërcënimesh kam vrapuar si dallgë shpërthyese,
shkretëtirës së vizionit pa iu përlur nënshtrimit,
si lis i djegur kam mbetur mbi ca rreshta poezie,
më i palodhuri luftërar i luftës për lirinë e mendimit.

PAPERGJEGJSHMERI QYTETARE

Tej reve të përhimta vëngër hedh vështimin.
Larg qiellit të përgjakur, mes vetëtimit të blerta.
Shoh brengat e jetës dhe të dërrmuar njerëzimin.
Mbërthyer udhëkryqeve, përmes darëve të hekurta.

Rënkojnë mbi mua dhimbshëm të gjitha tragjeditë.
Që luhen mbi këto supe prej plagëve të rrënuara.
Ndërgjegjëja më bren, rëndë trupin m'a cilit.
Ndër të errëtat skenare dramash të degraduara.

Këtë sinfoni të trishtuar, shpërndarë mbi det të errët.
E bardha Jugë si retë e shtynë drejtë hapsirave boshe.
Ku papërgjegjshmëria qytetare e njeriut me pushtet.
Shndërruar tërësisht është në mijëra trajta amorge.

Mbërthyer nën ethet e zjarrëta të pasurimit galopant.
Të ndyrat duar zgjaten dhe përtej pronave publike.
Në mpleksje dhe ç'mpleksje interesash fitimprurëse.
Shënjtërim i së padrejtës fshihet nën emër të parimeve.

Nën një perandori të dhunshme prej mllëfit të ngritur.
Lindur prej papërgjegjshmërisë së ulët, të të votuarëve.
Në kulmim të dëshperimit përplaset çmenduria ime.
Hekurave të drejtësisë, ndaj gjithë të korruptuarëve.

Urrejtjen prerazi deklaroj mbi këto padrejtësi shoqërore.
Ngarkur me etjen e popujve në luftën për mbijetesë.
Palëkundshmëri e mendimit se koha këkon një zgjidhje.
Më bënë që përtej së ardhëmes të ndërtoj të vetmen shpresë.

GJITHÇKA ISHTE PERMBYTJE

Për ku nxiton kështu njeri i mirë?
Mes dënësash të përulura,
me një batanie të shqyer hedhur supeve,
që kutërbon prej erës së pshurrjes së femijës,
për ku vrapon vetëtimthi
duke përshkuar rrugen e mekatit?
Mes ulërimash të papërmbajtura,
hapi yt i rënd shugatur prej tmerit,
dënuar prej fatit, për ku vrapon?

Baltën e padukëshme të përmbytjes shkel,
veteveten duke mos njohur nën rrezet
e ngrira prej pafajsisë së braktisjes.
Mbetur i trëmbur je, i hutuar
prej angullimash të trishtëme,
me shikim të ngrir përtej hapsirave ujore,
që hapen me pamjen e tyre më të frikëshme
si ditëve të dhimbëshme të përshpirtjes..
Magji e errësirës, vetëtimthi të pret udhën.
S'të lë më tutje të shkosh.
Në bëndësi të mureve të vjetër
të vetëpërmbajtjes, të nguros.
Dhe ti në grushtet e pabindur
shtrëngon lotët e pendesës,
rrjedhur prej shpirtit që të dhëmb.
Ofshan dhe shfrynë me lutjet e të dënuarit,
si shpërthim i një vullkani të nëndheshëm.

Si mllef i padeshifruar i të munduarit.

Pushtuar prej tmerrit të humbjes së gjithckaje,
mendueshëm ul sytë e puth kryqin e ftohtë.

Më të ftohtin e kësaj mbreterie të çuditëshme makutërie.
A thua gjithçka e jotja ishte përmytje?
A thua se gjithçka jotja ishte vidhisje çmëndurie?

Nga grykë e shpërthyer e argjinaturës,
si prej një përbindeshi të pavdekshëm,
të tjera deklarime shtetari,
derdhen mbi ty nën moton e nënshtrimit.
Të tjera deklarime si trashgimi e vetme
e mosmirënjohjes ndaj të mirënjohurit turfullojnë,
si për t'i ndezur më tepër flakët e zemërimit.
Katastrofa mjerane, rend përmes ulërimash të heshtura,
ku të gjithë i shmangen,
i largohen si djalli temjanit, reflektimit.

Nën shpërthimin e aortës tënde shekullore të rrebelimit,
ti arrin të kuptosh se kjo nuk është gjë tjetër veçse
një dhunim i një forme tjetër e përcmimit.
Analeve të mbijetesës ka gjetur vend dhe vetëshkatërrimi,
mbi të cilin si vetëtimja një ditë do të zbres
ortek i papërmbajtur i ndëshkimit.
Qielli rrufe zbraz me tërë fuqinë e zemërimit,
si një tjetër fatalitet mes kuisjeve të mallkimit.
Gjunjëzuar përpara fatit tend të mallkuar
dhe sa do të qëndrosh?
Për sa kohë, o njeri i mirë
do ta vuash denimin e besimit?

Ndërtesat përreth nxijnë ngjyrën e mellanit
Në të shtata koket e dragoit
shuar në shpërthimet e flakëve,
ti sheh sot mes kësaj përmyjeje,
fytirën më të përcudnuar të katallanit.

Si kapedan i furtunave mbi të ligën për të triumfuar.

SHPIRTI IM I PERVUAJTUR

Fluturuar s'të kam parë një ditë mes kaltërsive.
Në oaze lulesh të praruara s'u puthe veç një herë.
Në vetvete trete tinguj e gjithë këngët e dëlirësive,
mbi akujt të krisur shugurove udhëtimin për në ferr.

Dhe një herë ti ndien rikthimin e së djeshmes.
Dhe një herë ti gjendesh mes zisë dhe poshtërimit,
i damkosur prej turpit të tempullit tënd të shpresës.
Dhe një herë ti ndihesh i përgjakur prej helmimit.

O shpirti im kryqëzuar prej mijëra mëkatesh!
O shpirt i grisur prej kthetrash të nxirrosura!
Gjithnjë e më shpesh të ngacmojnë fëlliqësitë
dhe gjithë madhështitë e marrëzive të marrosura.

Ti shpirti im i vrarë, që s'gjete kurrë ngrohtësi!
Lënduar prej padrejtësishë të lindura prej verbimit,
pushtuar prej ethesh të dhimbshme si duron
të pafrerin kalorës me shpatë të çmendurimit?

OPTI I VARGJEVE TE MIA

Frymën ndjej të më merret në këtë varfëri morale.
Një tjetër goditje marr prej kësi anomali antivlerash.
Shpirtëra të helmuar prej temjanit të përgëdhelive.
Si nga hambarët e sëmundjeve të përzishme dalin,
E papushim zukasin mbi pirgje të kalbëzyera plehrash.

Prej plagës së gjall më kullon gjaku i purpurt.
Rraskapitur i zvarritem kësaj udhe poshtëruese.

Të plasariturat buzë prej thirrjesh dhe rënkimesh.
Në kreshta dredhore dallgësh më kthehen
për ezofagët që veç nxjerrin britma kërcënuese.

C'gjë njerëzore i ka mbetur trupit tim gjysmë të vdekur,
tani që i lodhur ndihem, i shkatërruar, i pafuqishëm?
Jeta në qetësinë e rrudhave të thella më është mbledhur.
Mbledhur janë aty dhe imazhet e ëngjëjve fluturues,
që qiejve hedhin kaltërsinë e syve të tyre të mahnitshëm.

Sakaq me ballin e rrudhosur të poetit të përthinjur.
Diku në një cep kthine të pastër kërkoj të çlodhem.
Aty, me shpirtin tim të pamposhtur dua të pres vdekjen.
Mes zbardhëllimit të dëborës rrëzuar prej shpatmalesh.
Gjithë opti i vargjeve të mia në aromë lulesh le të
kthehet.

NEPER DYER ENIGMASH KAM TROKITUR

Oh ç'më mundon sonte kjo qetësi e bezdisshëme.
Ky anth i neveritshëm përse kaq shumë më trishton?
Në gjoksin e natës së pazëshme strukem, mblidhem.
Pa e kuptuar se ndjenjat e ëndërrës cili m'i lëndon.
Nuk di pse në këtë ag të trembur përpëlitem.
Që më ngjan me të akulltin e atij dimëri që ngriron.
Gjithnjë zgjuar ia mbajta ëndërrat jetës sime.
Dhe pse me të nën qerpikë gjithnjë shihemi egër.
Në brëndësi të vizionit të ditëve të trishtuara,
mbolla gjithçka prej shpirtit tim të harruar.
Nesër asgjë nuk do të ketë më shumë vërtetësi
se ai yll i ndritshëm që do të lindi aty i bleruar,
Nëpër dyertë enigmash kam trokitur me duarte e bardha.
Urija buzëve duke më mbetur si një plagë e përtharë.
Ngandonjëherë prej ndonjë kujtimi të beftë jam dridhur.
Dhe me vegimet e fëmijërisë në sy, me dënësë kam qar.
Unë i perendishëm i thërras minutave të kthjellta.
Si gjuhët e zjarrit përthyhem nën vargonjë të kohës.
Por kohës asnjëherë nuk kam dashur t'i përvidhem.
Si uji i gjelbërt i kam rrjedhur me ndjesinë e muzikës.
Me qetësinë e reve që pasditeve të tyre nuk shqiten.
Në balle gjëmimesh përherë duke qëndruar.
Në një realitet apo në sagjë kam ecur pa ditur se ku.
Pa e ditur se në emër të cilit zot a mit
Kaq pjesë prej jetës sime kam sakrifikuar.
Pa e ditur se e nesërmja do të më përplaste diku.

MBI GJETHE TE KALBURA SHKEL

Mbi gjethe të kalbura shkel,
udhëve të fshatit tim të murrme.
Për dore mbaj një fëmijë të vogël,
fëmijën e mijëra shekujve të vdekur.
Trupi i tij lakuriq shkëlqen midis gjetheve
dhe shtëpive të gurta që shemben.
Eshtë era e hapësirave të largëta,
që kridhet në një rrjedhë uji të tejdukshëm,
atje ku zërat e botës nuk arrijn' dot.
Ndezur prej një shkrepje të beftë,
retë hedhin hijet e tyre vraparake.
Unë me fëmijën përdore shkel.
Shkel mbi gjethe të kalbura,
teksa m'u kujtua pëllitja e një lope ...

UDHETAR I TRENIT TE JETES

Udhëtar ui zakonshëm i trenit tëë jeetës.
Rregullohes së udhëëtimit në çdo nen i qëndroj besnik.
(dhe pse në sshumëë pika s'më pëlqen)
E shoqërojnë vetminë time vetëm ca kujtime,
Një psherëtimë e ftohtë,
Një bulëz loti e patharëë,
Një dridhje e pandalshme e zemrës,
Që dora e fatit preej kohësh ma pat marrë.

Të ulem, të dremis në sendilje s'më pëlqen.
Në këmbë dua t'i qëndroj erës, fërshëllimës.
Kështu kam ndjesinë se i kapem më mirë
Vrapimit marramëndës të kohës, hapsirës.

Mendimesh kapërthehem pas çdo ndalese,

Ku më qëllon të pushoj në stacionin e radhës.
Atëherë i qetë e mendueshëm pyes veten:
- Ëdhëtar i gabuar jam në këtë tren?
Apo duhet të kasha zgjedhur një më të rehatshëm?

KISH VETEM JETE

Ditët i jetoj me tëë vetmen punë të ndershme.
Në frontin e saj ngaherë gjëndem duke luftuar.
Qëkurse isha fëmijë kështu më patën thënë:
Se kristali i djersës është burimi i mirësive.
Është i vetmi klorofil i jetës së gjelbëruar.

Nën ritmin e vazhdueshëm të punës e kuptova
Sesa e largët është vdekja për atë që dashuron.
Ndaj ngaherë ndez qirinjtë për gjithë ata që ranë.
Dhe lutem me lot të zjarhtë, gjer natën vonë.

Për tërë ata që shkuan e kurrë më s'u kthyen.
Pë rata që në emër të jetës mbetën si heronjë.
Le të më kërcënoj me duartë e përgjakura vdekja.
Qirinjtë e poemave të mia, për ta do ndez ngado.

Një herë ajo dhëmbët më shtrëngoi kërcënueshëm.
Nuk donte të më linte që pas erës të vrapoja,
Si i marrë të endesha rrëpirash, nëpër fushë.
Prej nga çelin, rriten dhe vyshken grunjërat.
Prej nga kthyer janë varret në zjarre dhe prrush.

Atëherë e kuptova se vërtetë s'kish vdekje.
Se për njeriun e punës përtej vdekjes,
Kish vetëm pavdekësi dhe vetëm JETË kish.
Se koha ngaherë lë pas gërmadhat
Dhe mbetjet që koha i kthen në hi.

LENGU I LIMONIT

Pikë-pikë pikon lëngu i limonit.
Në rrethin tim të dhimbjes hap rrathë valësh,
si një kohë e ngurtësuar në një gur të stërmadh.

Mes rrathësh bisqe të harlisur karafilësh priten.
Bien si zërat e vrazhdë që përgjigjen kërkojnë.
Bien në të njëjtët rrathë ku asgjë s'pipëtin.

Syri i honit dridhet prej tmerrit të lëngut të gjelbër,
si në një dimër të mardhur.
Gjithçka para syve të mi shkon përtej imagjinatës,
ku veç lëngu i limonit kurrë nuk shteron.

Në atë të paktë përhimtësi që mbrëmja më dhuron,
frymë e fundit të shpresës mbaj mbi brigje lotësh.

Dhe një herë mundimshëm risillem nëpër këto rrathë flakësh.

Dhe një herë në majë të gishtërinjve
do të kridhem në këtë det të gjelbër,
pa arritur të kuptoj pavërtetësitë e jetës.
Pa mundur të shpreh atë ç'ka kam dashur të them,
si vullkan shpërthyer prej thellësive të zemrës.

Pikë-pikë pikon lëngu i limonit
në rrethin tim të dhimbjes.
Në rrethin tim të dhimbjes pikon, pikon ...
Pikë-pikë, pikon ...

LOTI I HABITSHEM I NATES

Më se e çuditshme kjo që ndodh me ne!
Sa më shumë plakemi, e ndiejmë nevojën e jetës.
Më shumë na rritet pasioni për tokën,
për dritën, për fërgëllimin e gjethit
dhe valëzimin përkëdheltar të detit.

Ndiejmë një rizgjim kujtese për peizazhet e pamasa.
Dhimbje kur lumi tkurret deri në pakuptimshmëri.
Trishtohemi si vjeshtë e tharë korbash grykësorë,
kur ugaret e bardha na mbulohen prej aluvionesh,

kur vrugu përvëlues si re shiu bie mbi grunore.

Dhe pse rreth nesh vërtitet era drithëruese e fluturës,
nuk na mërzit.

Agimin përherë në sy e mbajmë zgjuar,
me Hirushen vallëzojmë nën tiktakun e saj të vrazhdtë,
pa u mërzitur për ato që kohës sonë kanë i munguar.

S'na shqetëson habia e pakuptimshme e natës.
Koha, që mes erërash, përgjatë fushave me yje,
gishtërinjve tanë të hajthëm dridhet,
buzëve të holla na u rrëmben nektarin e trëndafilin.

Bari, pasionin tonë mban zgjuar në fërgëllimën e tij.

ME SY DREJT PERENDIMIT

Nga perëndimi në lindje fryjnë erërat e ngrohta.
Valët e detit nga perëndimi në lindje më vijnë.
Ndërsa rrekem të shkoj në sens kundërt diku,
ndër vite, lotët e mi të hidhur mbi to veç ngrijnë.

Shpesh prej mërzisë, me gjithë forcën, kam ulëritur.
Mes psherëtimash të mbytura kam qarë pa zë.
Me një grusht leshterikësh horizontin kam goditur,
gjunjëzuar, me dheun e lagur në duar, jam falur për të.

Pas një vegimi të largët shpresëhumbur jam kapur,
për prekshmërinë e ëndërrave e tërë ç'kam merituar.
Oh, sa e largët më është dukur varka ime e shpresës,
përmes akujsh dimëror, tepër e brishtë për të lundruar.

Me durimin e shenjtit do të pres unë pranverën,
mendueshëm duke shkuar me hap të ngurtësuar.
Në folezën time i strukur, i pambrojtur nga erërat,
nën përkëdhelitë e pandjeshme të mëkatit i gozhduar.

QIELLI ME YJE MBI MUA,
LIGJI MORAL NË MUA

Shpesh i përhumbur udhëve mëkatore të natës,
imponuar prej kësi tranzicioni të gjatë, paradoksal,
këtij epitafit mbi gur-varrin e Kantit shpesh i referohem,
vetvetes kurrë pa i kërkuar pendimin tim verbal.

Dhe mes imazhezh shpërfytyruese që syve më ngrijnë,
teksta i rikthehem si hija ngrehinës sime të shkatërruar,
po këtij epitafi i falem për udhët nga kam ecur,
për gjithë ç'kam bërë, i ngritur dhe rrëzuar.

Unë jam për ju Neptuni përmes dallgëzimeve të kripura,
Anima Mundi që nga varret ngriti shpirtin e besimit,
i irrituari prej poshtërsisë së një kanoniku mjeran,
për boshllëqet e së përditshmes, i natës zjarr përvëlimi.

Jam heshtja e zezë e shpellave të largëta,
Taipani helmues, armik i betuar i mëshirës,
përbuzja e urreyer, përçmuese e Guimplenit,
shpirti që përpëlitet prej kafshimit të smirës.

Kështu mbeta unë, një zë, një këngë dëshpërimi,
i përditshmi kuanti juaj, që brendësore emeton.
Për ulërimat e erës së vjetër, i papërmbajturi, rrebelimi,
kur ndodh që në emër të popullit, i pandershmi triumfon.

Qielli me yje mbi mua, ligji moral në mua.

SA HERË TË FOLA, O NJERI!

Kaherë të shoh që shkon pa prehje, pa qetësi
skajeve të vidhimës së kësaj jete të përbuzur.
Ç'kuptim kërkon t'i japësh qenies tënde, ti Njeri,
ditëve të qorruara prej një shkëlqimi të rremë?
Ç'masë të pamatshme, ç'dimension, ç'bukuri?

Brenda teje të fikura shoh gjithë privacionet e së shkuarës,
zemrën të shqyer nga ankthi i frymëmarrjes së prangosur,

vizione të dështuara prej së njëtës skamje skllavëruese,
vibrimet e së ardhmes që ndjenjat shpesh të tundojnë,
piskamën e gurit tënd të rëndë, që larg godet e jehon.

E ç'të duhen më ty krahët e bardhë të një engjëlli hyjnor?
Ç'të duhen ylberet prej ndryshkut të hekurit të kafshuar?
Ti vetveten rrethuar prej mostra mëkatarësh ke ndier,
prej atyre që as vetë mëkatin e tyre s'e panë të deformuar.

Përse të ndizen e të digjen të egrat ëndrra nëpër flakë,
teksa shkallët e ngurtësuara të jetës ngjit e zbret i lënduar?
Mos, vallë, zëri viktimizues i heshtjes
ka nisur të të shurdhojë,
a etja e patretur të thith
e shfryn currilin e lotëve të helmuar?

Përse mendon si shpirti i humbur se jeta, e tëra, të dështoi?
Në ç'frekuence preke grahmën e qelbur
të kësaj jete të pajetuar?
Përse të vdekurat ndjenja i varrose në varret e zhvarrosura,
apo grabitur prej grabitësish në tregun e zi
të ferrit të përfunduan?

Sa herë të fola, o Njeri, nën emrin e bukur të së përtejmes,
nën siglën e së ardhmes t'u përбетова për mbijetesë!

Sa herë të thashë të shuash tërë vetminë e së kaluarës!
Të thashë se kjo do të jetë dita fundit e tërë ndryshimeve,
se pas kësaj s'ka më kohë për t'u menduar, s'ka pendesë.

Sa herë të fola, o Njeri ...!
Rrugëve të përflakura një ditë do të digjet trupi yt,
si e para dhe e fundit viktimë e lirisë së grabitur.
Analeve të historisë pas shekujsh do të lexohesh,
si më i ringjalluri shpërftyrim i një kohe të vdekur.

NEN HIJEN E RRAPIT

Kaherë mbrëmjeve, përse kthehem vallë
Nën hijen e rrapit në oborr?
Aty, me moshën e tretë kuvendoj
Për mëngjeset e viteve të humbura.
Kujtesës i'a risjell përzishëm...

Në malin e errët, një flakë e ddobët ka mbetur,
Vezullim i viteve të shkuara,
... prrush i brëndshëm, që spiraled
Nuk mundet t'i mbyll dot.

Vitet, në kokërra tespiessh numërojmë.
Vitet me erë baruti e borziloku përzier.

Rikujtojmëë ata që shkuan dhe u kthyen.
Ata, me të cilët nuk e pimë më kurrë një kafe në bar.
Ata, që me palgë të pashëruara trupit,
Vijnë e ikin si përherë të heshtu.

Në këtë ditë të bukur maji,
Përmallshëm humbasim mes njëri tjetrit,
Teksa dielli mrekullueshëm bie
Mbi gjetthet e reeja të rrapit.

Një kohë e ngjashme si dikur,
Ah, dikur...dikur...dikur....
Të gjitha rrjedhin brënda nesh

Dhe pse kemi ndryshuar kaq shumë.
Nën hijen e rrapit në oborr.
Kokrrat e tespieve bien në tokë
Dhe humbasin barit të but.

Në kokërra tespiessh vitet numërojmë.

FRIKE E ETHSHME

Oh ti frikë befasuese e ethshme, ngreçmbërthyesë.
Përse më kapëllon me llahtarën tënde të mistershme?
O ti frikë e së nesërme që s'dita kurrë të të josh!
Largohe prej ditëve të mia
fytirën tënde të papërgjegjsëshme!

Këmbanat e kobshme përsëri lëshuan thirrjen e vdekjes.
Sot një tjetër viktimë preej krimit makabër u viktimizua.
Toka përsëri u përsquq e prej gjelbërimit të pemës
Sot një tjetër gjeth para vjeshtës së moçme u rrëzua.

Pejsazh i shtangët me dhimbje therëse na mbështolli.
Si me tantellën të zëzë të një fantazme të përbindshme.
Koha një qivuri të paprekshëm dhe një herë I përngjau.
Se këtu qirinjtë e varreve
s'do të shuhen kurrë nga lëngimi.

Krimi gllabërues që godet me flakë të pamëshirshme.
Hije që hijen pas këmbë ndjekin e tutje përngazëllehet.
Të mallkuar për jetë të jetëve qofshi ju që I shënjtëroni!
Që trupin e shoqërisë si mola drupalburin e lini të brehet.

Se ngaherë prej të korruptuarish vrasësit përgëzohen.
Në emër të vet jetës e zotit i japin përjetësi harbutërimit.
Dhe një herë në jetë të jetëve ju mallkuar qofshi.!
Ju që krimin dhe kriminelët vini në altar të shënjtërimit.

SI MUNDEM ...

Buzëmbremja e akullt pështjellë
me mëndafshin e muzgut,
në dhomën time të përtymbur zbret.
Tutje mbi xhade, një zhurmë tretet
dhe dy vraga balte nga ikja e një makine,
me dy paralele që s'puqen kurrë, më ngjajn.

Më ngjajnë me meritë e vjetra shekullore ...
Idhnushëm, nga tavolina, turrën e librave hedh.
I gris njëherësh të gjitha poezitë.
I marrosur nuk jam me vetminë time mizore.
I marrosur jam veç me padrejtësitë.
Si mundem ta duroj kur intrigat thuren
dhe shthuren në heshtjen misterioze! ?
Si mundem ta duroj kur të njëanshëm
dëgjoj në TV të flasë një opinionist?
Dy vraga që zgjaten tutje pambarim,
si dy mëri të vjetra shekullore ...

NGADO TË NDOQA

Me një tufë ëndrrash në sy të kërkova.
Ditë-netët me njolla lotësh i njoma për ty.
Me shkopin e lypsarit pas kreshtash të ndoqa,
në va lumenjsh ku parfumojnë ujërat e briskëta.

Më tundonte ai vështirim i largët i së ardhmes,
dridhej nëpër flakë si të ish një re e dendur ...
Tek vetvetja s'di ç'më ndante, ç'më bashkonte!
Të ndiqja pa u lodhur, si të isha rob i çmendur.

Kurrë se shova për ty shpresën.
Si gjëmë shpirtit më kish mbetur.
Brenda dheu s'do t'më treste pa të puthur,
mbi dhe s'ndihesha as i gjallë e as i vdekur.

Mbase flije luadhit të shpirtrave të përjetshëm,
me flakë të padukshme duke më djegur,
thirrur prej kujtimesh, butësisht më vije pranë,
po aty, si shenjtore, me një brerore drite ikje vjedhur.

Nuk dua t'më besosh se nëpër botëra të panjohura,
i lodhur, i uritur, nën qiell të hapur unë kam fjetur.
Fatin me k'ta thonj kam gërvishtur, kam çjerrur,
me zemrën e përgjakur duarsh, arratisur, i përndjekur ...

Pa zjarr më mbeti shpirti, pa një grusht hi
e prap kam besuar se shkëmbin loti thyen,
se tek ti do të vyshket, porsi gjethi, zëmërimi,
nën ngashërim do t'më gjesh të mekur, të zhgënjyer.

VËRTITUR NË RRETHIN TIM FATAL

Në mesnatën e ëndrrave ndeza zjarrin e shpresës,
dhe pse të ardhmen diku larg e shoh të projektuar.
Mes mugëtirës sfilitëse, në shtëpinë time i kredhur,
nuk di përse të festoj në këtë ditë kaq të shënuar.
I fundit shpresëthyer kam mbetur në këtë perropi,
përherë i vetëm duke medituat në terrenin e vuajtjes,
mbytur errësirës së paanë, pa ndier një fije ngrohtësi,
rob i pritshmërisë dhe kurdoherë idhtar i papërljes.
Për bashkëndryshueshmërinë e defekteve të kam thirrur.
Qindra herë kam dhënë dorën e mbështetjes vëllazërore.
I zhgënjyer kam mbetur nën atë buzëqeshje të shtirur.
vetes kurrë s'ia fal, se diçka më bën të ndihem fajtor.
Nën përdjersitjet e mundimshme mbytur prej ngricës,
prej shpërthimit të brengave të jetës sime të thepisur,
mijëra herë të kam mallkuar ty, tyezë e ndyrë e Katovicës.

Në mbretërinë e mbetësve vazhdoj ende të rropatem,
stërmundimshëm, si çifuti shkretëtirës pa fund e pa anë.
Mohuar në braktisje, i jam lutur shpirt të përvëluar,
duke u vërtitur në rrethin fatal të mosintegritetit mjeran,
sunduar prej më të zellshmëve të antikrishtit dishepuj,
pishtarin e dritës jetëdhënëse mbaj ende të pashuar.
Vërtitur në rrethin tim fatal, si të ndryshkurit akrepa
rreth fushës së qëruar të orës, varur në tavan.

SHPIRT KRESHPERUAR

Vjeshta gjethet shtrontee mbi rrasat e errëta të çative.
Ndërsa turje mbi thepinat e shpatmaleve,
Jehona e këmbanës zëshuar të famullisë

Zërit drithërues të vajtojcame i përngjante.

Ty prej kohe nga trupi të kish ikur lumturia
Por veten të mundur nuk e ndjeva kurrë
as si një copëz dru të përzhitur flakëve
apo gurë të plasaritur nga rrebeshi e stuhia.

Fragmente të dhimbshme prrushi kullës i rrëmbeje,
E shtegut flisje veç me gjuhën e të vrarëve.
"Ti je perëndia ime" me vete murmurisje..
Teksa mendimet të shkonin tek fëmija,
Tek pengu I pengut të të gjallëve.
Tek ca statuja të vendosura nëpër vëndet të gabuara..
Tek ca kode të ngatërruara të gjakmarrjes
Tek I vetmi varr, atje mes qindar varreve.

S'të kish shkuar ndër mënd se ka papritmas
Do ta këpusnin degëzën e farës.
Ndaj loti t'a çante parmëndën e drunjtë të arës.
Ndër mënd s'të kishte shkuar baca i Nikollajve
Që e nesmërja jote do të ishte një fletëz e rënë.
Frëngjia e mbyllur e një kënge të djegur,
Mishërimi më i trishtuar i Skeptërit kanunor.
Fabula e presuar faqeve të pahapura të një libri
Ku shpirti vet kreshpërohet prej zëmërimit.

Me lahutë do të doje të këndoje buzëmbremjesh
Një këngë kreshnikësh rrethuar prej fëmijësh
Një këngë të ardhur preej bardhësisë së maleve.

Me të gjelbërtën e tij nën të, përherë çelur.

Ish vjeshtë e ftohtë brënda dimrave të përjetshëm.
Kur ti baca i Nikollajve shkoje përtej malit dhe vdekjes.
Mendueshëm prej tokave të harruara niseshe i vetëm
Me një pìrg mendimesh të shprishura në kokë,
Për të gjetur udhën ku dielli është më I shndritshë.

PERPARA PORTES SE VJETER

Ka diçka që më nguros përpara kësaj porte të vjetër.

Por s'më trëmb misteri frikshëm që fshihet pas saj.
Pa ditur seç kërkoj kështu kësaj udhe të djegur.
Llogaris faturën që do të paguaj me çmimin e jetës.
Me të shpirtit që jeton botës së perëndive në hyjnajë.
Kreditet që përgjatë viteve mbledha për të kuptuar
ndritshmëritë e padukshëme të fjalëve të gjalla.
Ku u degëdisën e humbën vallë këta breza njerëzish,
për të cilët u ngritën mitet e u thurrën mijëra gojëdhana.
Hallehedhur pas shpinës shkoj buzëmbremjes në bregdet.
Të hirtën e tokës vështroj që tretet nën ngjyrimet universale.
Dëgjoj sonetën e muzgjeve, ultratingujt e lakuriqëve të natës.
Dhe të mallëngjyeshmen këngë zë drithëruese të valëve.
Shoh një kalimtar në udhë të drobitur prej plagëve.
që fërshëllen me bindjen se jetonë të vërtetën.
Në shtëpi nëna çdo ditë me motrën grindet,
që veç makiazhit s'di të bëjë asgjë tjetër.
I urrti m ungj dhe sot harroi të lexoj gazetën.
Një zhgjendërr e çuditshme kanë qënë vitet e mia.
Si një ëndërr grirore brënda një ëndërreje të thellë.
Në mjekrrat e gjyshërve kurrë si kam kuptuar ato thinja.
Të damkosurit prej mretërisht dhe sirenash të shpifura.
Përse vallë vargjet e mia të para në mënd më risillen?
Ato fragmente dashurie, që në copëza letrash
shkrova e i grisa një nga një.
Atëherë unë vdekjen as që mund ta merrja me mënd.
Më dukej se me kafshimin e saj të ngadaltë bëja dashuri

Pas asaj porteje të vjetër trokas i heshtur,
Me mendimin se jetës pak e nga pak jam duke i vdekur,

TE DIELEN E SHKUAR

Shpura e makutëve erdhi dhe iku të dielën e shkuar.
Ca britma hysterike për një fitore të mundshme la pas
Parfumin e makinave luksoze,
që shkonin si kaçubenjë të tërbuar
Dhe përdhe në tokën e lagur,
rënkimin e shurdhët të ca flamujëve.

E djela e shkuar s'kish buzëmbremje
të llakuar në kompleksin e duralit.
As moli plak që pret e përcjell anije
të vjetra kërkund nuk u duk.
Veç vësëllitja e erës kish një thërrmim
të dhimbshëm, të thatë
Në ballin e yllit të mbrëmjes,
vraga e vjetër kullonte gjak.

Shpura e makutërve erdhi
dhe iku të djelën e shkuar.
Forca e lavdisë ngurosur ish damarëëve
të ujit të mbetur.
Fjalët në lëvizje vinin gjërat
prej një firme të detyruar, të gjatë.
Ngopja me lugën e zbrazur
dhe këtë herë mes dhëmbësh ish tretur.

Mballomat e dukshme të natës dimërore.
Format e një fytyre të përçudnuar ritregonin.
Riciklim I të mashtruarit që prej dettit thith ozonin.
Nuk kish asgjë më tepër se vdeekja tragjike e një zoti.

Të dielën e shkuar makutët erdhën dhe ikën.
Bastërdim i reales i zhytur mbeti përsëri nën vacuum.

Përpara ndryshimit të menjëhershëm
të mosgjës, njerëzit qëndronin.
Në kupën e Gralit, përfytyrimi asgjë
si kish shtuar ëndrrës së derdhur si lum.
Të dielën e shkuar erdhën dhe ikën makutë.

ATIT TIM

Rënduar qepallat asaj nate kishe ti.
Nën ball të vibronte rrudhë e thellë.
I akullt ish trupi yt I ngrirë
Si zogë I vogël I dëborës më ngjasonte.
Më ngjasonte me me një ëngjëll
Që fluturimin kishte marrë lartë në përjetësi.

Një pikëz e ngrohtë loti dukej sikur pikonte
Si vesë e pranverës majë një gjethi të blertë.
Nëntori I ftohtë me ëshiun gri vajtonte
Mbi çatinë tonë të lagësht qëndronin yjet, qiejt
Qëndronin shtretërit e akullt ku treteshin reetë.

Nuk flisje dot baba, veç syri të ndriçonte.
Shikimi picërruar të mbërthehej përmbi valë.
Diç' doje të më thoshe..vallë ç'të mundonte?
Përse s'më the baba:
E heshtura natë prej teje çfarë kërkonte?

Unë në sy e mbaj imazhin tënd të gjallë.
Tek më shuheshe si qiellit yll i këputur.
Asaj nate përjetësi tub ë ai qiell i rrall.
Ai qivur I drunjtë ku vdekja ishte strukur.

Ngaherë unë vij këtu e të kujtoj.
Me imazhin tënd jam rritur, burrëruar.
Në heshtje vij të them se malli më ka marrë.
E sa shumë në jetë më ke munguar.

HESHTEN SOT RRUGICAT

Sot heshtën rrugët.
Ndërtesat e vjetra, prej kohe të degraduar, heshtën.
Heshti stacioni i urbanit, vënd takimi yn i përditshëm.
I hidhuri pikëllim mbi fytyrat e të gjithëve rrëshqet.
Yjet shkëlqimin e tyre ëndërrimtar zënë e shuajn
Dhe kryet vajtueshëm mbështesin mbi gjoksin
E hapur të hënës së zbehtë.

Ç'ish vallë kjo mënxyrë e deformuar njerëzore,
Që të masakruar na prangosi me forcë të pamëshirshme?
Ç'ish kjo stuhi e heshtur dallgësh në kore të gjata mortore,
Si tallaze të shfrenuar të një perëndie të palëvizshme?

Nuk mundem të them qoftë edhe një fjalë.
E sytë që larg tek më lotojn, nxijnë prej hidhërimit.
Oh nuk mundem dot prej dhimbjesh të përmbahem.
I dërrmuar ndihem prej golles së madhe,
Që me ikjen tënde më hapet thellë e më thellë shpirtit.

Nuk di sin a ike ti, i rrituri mes vuajtjesh dhe hallesh,
Që veten sërish prej parajsës ku u ngjite zë vështron.
Në det lotësh do të kthehet i pangushëlluar pikëëllim,
Që mbi dallëzime hidhërimesh shpirtin tënd kërkon.

Nuk di si brënda vetes e ndrydhe atë brengë vetjake.
Oti, i përvuajturi yn prej dhimbjesh i sfilitur, ëndërrimtar
Që vegimet e shndritshme ia dorzove ndjeenjave endacake.
Ti ëngjëll i bukur qiellor, që tokës parakohe i hape një varr.

Nuk di si kaq befas na ike hapsirave të pafundëme.
Si një shpirt prej luftëtari të përvuajtur ike,
Që rend për t'iu kthyer Itakës së tij të humbur.

Veç di që shkëlqimi i syve dherave të huaj u shua

Dhe stërmundimi buzëqeshjen e buzëve ëmbëlake të ngriu.
Si erërat Polare që me ftohtësinë e përjetshme ngurtësojnë
Avujt e dirsur të tij.

Oh, oqean pikëllimi, që çastit të nënshtrimit s'ju dorzove.
Oh, madhështi e gdhëndur kulti, në ëngjëll vetëtime i shnëdrnuar!
Nën vezullimet e florinjta të ndjesis krenare të të pamposhtjes,
Rrap I gjelbëruar mbete dhe kundrejt të padrejtave hyjnore.

O margaritar i stërholluar me trupin të mbushur
Plot dregëza plagësh, që të kulloj e rrjedhin qelb e gjak.
Ti ike I ndjekur prej funebrës më vajtimtaree të botës mjerane.
Ndërsa unë miku yt si një kal, leqendisur,
I përkorur të përcjell sot në varr.
Të përcjell pas vërshëllimës së trëmbur të babëzitjes rrufjane.

ME SHFAQEN KATER VARRE

(katër të rënëve më protestën e 21 Janarit)
Shpesh në ëndërr më shfaqen katër varre.
Katër zemra ku s'di të hesht kurrë mirësia.
Më ngjasojnë ato me katër meteor
Që digjen e kurrë nuk do tëë treten.

Mbi një kodrinë të jeshiltë,
Si shpirtëra të dërromuar, rrethuar
Prej lulesh dhe egjërash,
Që mermerit të kuq s'ua kthejn kokën dot.
Vdekja i shndërroi në dritë të pashuar.

-Këta që shtrirë janë këtu, - më tha dikush,
S'demonstruan për të pushtuar institucione.
Institucionet shteti yn i ka të kalbëzuera, të degraduara.
Më parë se të binin këtu, i kish njohur pak kush.
Ata në protest u ngritën për drejtësi,
Hajdutërisë dhe një bande njerëzish të korruptuar.
Prej të njëjtit shkak i vranë dhe i akuzuan.

Të fundit fjalë të tyre ishin një murmurimë,
Që dilte prej grykësh të jo fortë mirë të ushqyera.
Të acartat erëra të janarit me vete i muarën.
I shnëdrruan në murana të përjetësuar.

Shpesh në ëndërr më shfaqen katër varre.

NË VDEKJEN E SHOKUT TIM

Në një qivur të hekurt trupi yt i pajetë,
si një degë e thatë rrëzuar pemës së madhe.
Rrugëve ulërin era e lagësht,
tutje një sirenë çan ajrin diku tej,
mbarimit të punës bie.
Ne jemi mbledhur në shtëpin' tënde të ftohtë.
Të gjithë rrimë në qetësi.
Në heshtjen e pakuptimtë rrimë

dhe përtypim mendimet për ty.
Në makinën tënde ku ti punoje, tani vdekja dremit.
I tërbuari tufan në gjoksin tënd ulërin dhe shfryn.
Me gishtërinjtë që më dridhen, dheun rrëmis,
për varrin tënd të përjetshëm, shoku im.
Në dhomën me kondicioner dikush dhëmbët skërmit
dhe për ikjen tënde as që do t'ia dijë.
Fëmijët e përлотur veç dy fjalë mërmërisin:
- O babi, babi! Përse nuk na ktheve në Shqipëri! ?
Ketu ka qenë mirë,
por atje kemi qenë bukuri ...!

PER TE NJEQINDIN VIT RRADHAZI

Hazreti Ismail, Tungjat'jeta!
Për të njëqindin vit radhazi këtij sheshi i vijnë.
Uratat të të sjellim prej të gjitha trevave.
Dhe një here si burrat na i ka ënda të mbidhemi.
Të mblidhemi rreth teje e me mall të përshëndetena.
Dhe pse përsëri zbresim me gjysmë fytyre të hequr,
me gjysmë zëmre të thyer,
me gjysmë trupi të djegur,
me gjysmë..... gjysëm..... gjysëm.....gjysëm.
Rreth flamurit tënd Hazreti mjekërrbardhë,
të mbidhemi, fort na i ka ënda....

Vijnë këtu si vargëmalet flakë derdhura.
Tek prrushi i zëmrës së tokës sonë të vdekur.
Kokëmënjane, prej një shekulli keqpërdoruar.
Zbresim këtu ku fshihet e rënkon emëri yt,
zbukuruar prej lulesh që kurrë nuk u thanë.

Zbresim si fëmija i uritur me buzë të plasaritura,
që gishtërinjtë e tij të palarë lëpinë duke qarë.
Zbresim si ujërat e nxira e të pashkumëzuar të maleve,
mbërthyer prej makthit të vetpërrjashtimit.
Trëmbur prej fatit të gozhduar bregut të shkëmbenjtë.
Tkurrur prej ndjenjës së fajësis së vetëdënimit.

Pas nesh paturpësisht zbresin ishët e të sotmit pushtetar.
Vrastarë e varrmihës të lirisë që për të çirren e ulërasin.
Mashtrues e të paskrupulltit mafiozë me fytyra të dyshimta.
Në sfondin e mënxyrtë të varfërisë së popullit,
rrëzëllejnë të flliqurat pasuri dhe bëmat e tyre të ndyra.

Hazreti Ismail,

dhe këtë vjeshtë na mungon ky qiell lirie.
Dhe këtë vjeshtë pesë degë trungun e rënd thërrasin.

Përsëri dhe këtë vjeshtë në kokën e Meduzës
gëlojnë gjarpërinj të ethshëm për pushtet.
Sundimtarë absolutë të kamufluar pas gjakut të martirëve,
Që në emër të tokës e popullit,
liritë e vetvetes godasin e përgjakin.
Dhe këtë vjeshtë Hazreti Ismail e përlotur
është frymëmarrja e lirisë,
prej derrash të privilegjuar që ndihen
rehat në llumin e skllavërisë.

Hazreti Ismail, ne vijmë e zbresim sot tek
shamizeza e zë shurdhërta, Vlora jonë.
Tek lokja xhokegrisur me fytyrë të përhumbur.
Tek Ija këmbëzbathur, prej motit të keq fshikëllues.
Tek dada fytyrë tretur si shkumësi zbardhëllues.
Nënokja lëkurë regjur e sy ngrirë prej mijëra lotësh.
Nëna, buzpërvëluar, që në gjoksin e rrashtët
ka mbledhur mirësitë dhe gjithë dashuritë e botës.

Zbresim ne sot në sheshin tënd të madh...
Aty ku dorën shtrim dhe bëm një betim.

- Mëmëdheu është i yni.

Jashtë të shporrim robërinë.

Ja të vdesim, ja të rrojmë për Shqipërinë!

Në "Sheshin e Flamurit", në të vetëmen gjë heroike.
Zbresim sot ne të ngriturit prej zëmërës së errësirës.
Ne që në emër të lirisë u derdhëm përmes flakëve.
Ne që ramë e u shkrumbuam në zëmër të zjarreve.

Për të njëqindin vit radhazi

ne vijmë këtu me shpirtin e djegur.

Kordhëtar me imazhe të zhgënjyera jete
mbledhur nëpër sy.

Mbetur në krenenarinë kokëforte të mos nënshtrimit
si ndër shekuj.

Nën përgjumjet e ndotura prej fantazmash,
mbetur të përndjekur.

Kështu vijmë me ty për tek Vlora jonë e djepit të gurit.

Si vargëmalet flakë derdhur zbresim gjithëkahanë.

Hazreti Ismail nga haxhillëku kthehet me hazinetë e burrit.

Ballin rrudh dhe tek qoshku i sheshit përshëndet hijerënd.

ALEKSANDËR MOISIUT

Herë më humbet

me hijen e mërgimtarit të natës,

herë më shfaqesh

me hapin e endacakut të palodhur ...

Qytetit të përhumbar i ringjallësh si Promete,

në duar sjell jo kokën e përgjakur të Makbethit,

por përkrenaren e mbretit tënd Skënderbe

Kur interpretoje, Moisi, veshur me lulet e atdheut,

kur qeshje dhe kur qaje,

si lis i thatë, rrahur prej erës ...

Atje ku ti bëje të rrënqetheshin arteriet,

ku bëje të kërcisnin miliona dhëmbë të bardhë,

unë vdekjen, gjeniu im, atje e doja,

në skenën tënde, madhështore të Vjenës.

Prej gojës tënde ku lindnin magjishëm tingujt,

gjer tek unë vinte dallgëzimi i ëmbël e joshës i detit.

Mbi ngricat e kohës ngrihej buzëqeshja jote e ëmbël

dhe qerpikëve të ulej dallëndyshja e vogël e gjobër.

Ti vije me shpirtin e plagosur të Hamletit,

me Figaron që bëri të çmendet pas tij regjizori Reinhard.

Ti vije, Moisi, me një buqetë trandafilash dhuruar skenash,

vije me shprehjen e magjishme të syve të tu të kristaltë.
Atëherë vrullshëm gjallote tek ftyra jote e zbehtë,
lëviznin ujërat e praruara të lumenjve,
të përhimtat megjulla pështjelluar me tis.
Ti më sillje, Moisi, tok në një rolet e tu të pavdekshëm,
klithjen dhe dhimbjen e madhe që ndieje,
për brigjet e Shqipërisë.

ASGJË NUK DO TË MË HUMBASË PREJ SYVE TË TU
(Ia kushtoj akademikut dhe patriotit të shquar)
Rexhep Qosja

I thinjuri plak e i hequri gjer në eshtra,
si të tokës tënde të ngrënë e gërryer prej stuhishë.
Sytë e tu përtej kohërave shikimin përcillnin,
dhe etja për liri prej buzëve të thara të pikonte,
si rrëshira e qelibartë e trungut të pishës së zezë.

Prej zjarrit përcëllues lindi fjala jote e urtë.
Lindi mushti i ardhur i mendimit tënd të shqetësuar.
Si një tufë karafilësh të kuq letrash të çmueshme,
ti gjer tek unë i dërgove përmes klithmave të lirisë.
Më solle me to dhe një kupë me vesë prej Dardanisë,
që kohërat moderne, qëllimshëm, e patën harruar.

Plak i urtë!
Zëri yt më sillte aromën ledhatuese të manushaqes,
mjaltin e e gështenjës së butë të livadheve,
dhimbjen që me timen takohej si trupëzat qiellorë.
Ti shkoje përmes vrundujve të fuqishëm
të erërave të 81-shit,
që me tërbim udhëve të Prishtinës
shkundnin baltën e ngjeshur,
rreckurinat e grisura, rreckurinat e pisura të përbindshit.

Ti ishe mes britmave të fuqishme të dallandysheve të tua,
që fluturimin kishin marrë të vetëdijshme për çlirim.
Atëherë fjala jote mbi zemrat e tyre binte,
si copëzat e perlave mëngjesore.

Urrejtja që portat e njerëzve të munduar thyen,
përmes ëndërrash të squllura të shpërtheu.
Zëri yt kumboi mureve të heshtura të qytetërimeve,

për mizoritë e pashembullta shndërruarr në acide bazike.
Gjithçka jotja e dashur kthyer ish në shkreti djerrinash,
në gjembaç të tharë e trungje të djegura bashtinash.

Me ty gjer në kështjellën e Burbonëve erdhi drithi i bukës.
Për të parën herë ajo njohu legjendën
e Mujit dhe lotin e Ajkunës.
Pas teje erdhi atje kripa, zjarri i oxhakut,
drita dhe vetëtima.
Erdhën me ty muzat dhe mushti i ardhur i fshikëllimës.
Atyre ditëve në dritaren e zemrës tënde hyri, i ngrohtë,
fladi i erërave të reja që tokës tënde do të frynin.
Hyri zjarri përvëlues i Trepçes dhe flakërima e lumit të Ibrit.

Dikush do të dëshironte të harroheshe, plak i urtë.
Dikush do të dëshironte të varroseshe me trëndafilat e tu.
E kush mund ta lëkundë lisin që në acare dimërore,
prej rrufesh s'u dogj e gjunjësh kurrë s'u përkund?
E si mundet të humbasë fara e përzgjedhur e drithërave,
që harlisen lartësive në tokën që kurban u bëhet perëndive?

Si mundet të humbasë prej syve të tu
makabra e varreve masive?
Si mundet të humbasë syrit tënd
miti i pavdekshëm i Adem Jasharit?
Ti me syrin tënd të djegur në mendimet
e miteve të zhveshura,
eshtrat e të parëve i ngrite
prej thellësive të ftohta të varrit

Ne do të shkojmë së bashku duke kënduar

Himnin Kombëtar me zërin tonë
të djegur prej gjëmimeve.
Do të shkojmë atje ku përherë
do të çelin zymbylat e lëndinave.

NGUSHELLIM

(kushtuar poetit Ali Podrimja)

Na hidhëroi kjo stinë përvëlimgtare.
Ky korrik, si një i huaj i ardhur nga larg,
këmbanën e zisë poetike kumboi.
Mesnatës dhe agsholit u drithërua shkëmbi i kuq.
Një gjeth papritmas u tha, dheut iu këput,
si venitja e heshtur e luleve vjeshtore.
Ngushëllim! Vetëm ngushëllim, popull!
Ti që linde mbi një pirg vegimesh të shprishura,
gur i rreshkët dhimbjesh u rrite.
Në mal të shpirtit, çdo pikë loti i Kosovës
u kthye tek ti në ortek.
Oshtimë e largët ngërthyer në dhëmbë graniti.
Lumi i pandalshëm i muzës tënde u bë det.
Zëri yt shpërthyes, si lulakët e parë të pranverës,
mbiu muzgut të dheut të ftohtë,
mbi shtresëzimin e ngurtësuar të brymës së harresës.
Ishte zëri i ujërave mes pyllnajash gurgulluar,
që pritjen e përjetonte mes dhimbjesh dhe dënësës.
Kur Prishtina gjëmonte,
ti udhëve të saj dilje me flokët e njomësht.
Në sytë e nemitur kishte vetëm gjak
dhe shkopinj të hekurt të shqaut barbar.
Veten s'e ndieje të gjallë, por s'e ndieje as të vdekur.
Me zemrën e dritës vështroje heshtjen duke qarë.
Mbi rrafshin tënd të dashur sot bien psherëtimë të prera,
bien tinguj të ngërthyer
prej gjetheve të bulbit të tharë.
Së shpejti do të gëlojë një bulë e kristaltë jete,
tokën tënde të djegur për të ushqyer.
Ti linde si zambak i bardhë
që ngjallet prej tokës së tretur.
Ndaj na ike kështu ...
një një poet i madh ...

një burrë i heshtur ...
Ngushëllim! Vetëm ngushëllim, popull,
për njeriun që kurrë s'ka për të vdekur!

BEKIM FEHMIUT

Humbur shikimi yt mbi një tokë të djegur,
atje ku e përvuajtura liri padrejtësisht dënuar.
Brinjë ëndrrash errësuar, prej shekujsh mbetur,
si një ëndërr e mekur, përzhitur zjarrit të pashuar.
Mbytur psherëtima jote thellë zemrës së lotit,
dhimbshëm rënkonte netëve të amullta.
Mbi gjethina të mykyra, tkurrur prej të ftohtit,
e thkeshmja britmë e ëndrrave të vagullta.
Largësive të pamata përherë të kam pyetur:
- Si mund të depërtojë dhimbja thellë syve të përbotur?
Kosova jote nuk kish Odise dhe Circe si Itaka,
prej luftrash dhe gjenocidesh.
Kthyer ish në një lule të zhuritur,
mbijetuar syth i saj mbi të përdhosurat varre,
prej një bishe të tëtbruar,
që kurrë s'ia njohu shpirtin.
Thyhej brenga jote udhëkryqeve mbi trotuare.
I gërryer mendimesh për të risjellë shkëlqimin,
ndoshta, diçka për të do të kishe dashur të luaje.

DIALOG ME NERUDEN

Eja sonte miku im!
Ti krishti im i revolucionit
dhe i poezisë që ngrite peshë ëndërrat e popujve.
Me kundërmimin e erërave të këndshme të luleve të Kilit.
Në vatrën time eja një kfae të pimë,
Të kthejmë një gotë raki..
Pablo, eja!

Eja të ngrohemi në zjarrin tonë të përjetësisë,
Që ndezur është prej këngëve të tua,
Që tek mua erdhën si trandafila
të mbirë prej zëmrës së dheut,
Mbështjellë me petkun e borës së zezë të pyjeve pa emër.
Eja sonte miku im!
Eja me shpirtin tënd që brënda të mbërthyer
Me fije të çelikta mbante këngët e vobekta,
Mbante rrebeelimin, vrullin e egër të etur për arratisje.
Shumë kohë kemi shpenzuar duke u marrë me vetveten.
Duke iu referuar ca ngjarjeve të rëndomta
Dhe njerzëve të fshehur në fildishin e pushtetit.
Mbrrem befas në ëndërr mu shfaq një zog i bardhë.
Cicëronte e degëve të një peme hidhej me vrik.
Mbrëm në ëndërr mu shfaq një druvar, druvari yt bashkë
Me klithmat e të vdekurve të Spanjës
Dhe një general me emrin Bolivar,
I braktisur si limanet e mjegullt në agimin e bardhë.

Eja sonte Pablo!
Zbrit në këto humnera tëë thella të trishtimit tim.
Sa shumë borxhe u kemi unë e ti njerëzve.
Të domosdoshmen kripë prej ujërave të deteve tona
Eja t'ua hedhim gjellës që zien
në kazanin e madh të popujve.

BORIS PASTERNAK

Shkujdesur vrapoj mbi ëndrrat e tua
qepallave të dridhura prej tmerrit të zhurmës,
duke gëlltitur vetëtimat e blerta,
të shtrydhura egërsisht pragjeve të udhës.

Mirënjohës të jam për jetë orë e çast.
Lutem me sa mundem: – Ati të bekoftë!
Përjetësisë i mbetet pikëllimi yt, Pasternak,
dhe heshtja ime varrin ta mbuloftë!

EJA, BOLIVAR!

Mbi shtratin e Ebros, vajtueshëm,
ngrihet një piskamë.
Befas kujtimi yt, më shfaqet.
Ç'drithërimë topitjen ta ndërpreu?
ç'lloj ngacmini t'i dha shtysë forcës,
që klithmën lëshove deri tek unë, Bolivar? !
Mbi detin tim të përhumbur,
të trazuara, ulen retë ngjyrë qumështi.
Trëndafilat të egër janë bërë sërish.
Gjembaçët e tyre në trup të ngulen ...
Në këtë terr nate, zëri yt gjëmon:
- Ngrihu! – më thotë, – Ngrihu!
Ma njohe forcën e pashtershme,
ma pe zjarrin të ndezur në damarë.
Ti, mbi pirgje gjëmadhash,
për gojën e uritur u ngrite ushtar
në truallin e shpirtit tënd kishe etje të pashuar.
Në trupin tënd kish dhimbje dhe uri,
në trupin tënd kishte mrekulli, Bolivar.
Ndaj sot ngrihesh për të ardhur me mua
të thyejmë muret e poshtërimet,
gjembaçët e egër nga rrënjët t'i shkullim.
Eja Bolivar, o i pavdekshmi i lirisë luftëtar!

ERNESTO CHE GUEVARA

Me foton tënde në gji,
prej dashurisë dhe mallit shtrënguar,
nxitoj nëpër udhët e tua të përgjakura.
Udhëve ku shkeli këmba jote e fortë,
ndezur prej zjarrit dhe urisë së egër të popujve.
Nxitoj pas erës tënde të ngrohtë,
që mendimet t'i shtynte drejt një tjetër bote.
Mendimin tënd të lirë dua të prek, Guevara,
lirinë që i ngrite të madhërishmen përmendore.
Ernesto, ti mbetesh i gjallë në miliona zemra.
Miliona zemra në zambak të bardhë

sot janë kthyer për ty.
Atë ditë Tetori i Vallegrandes
shi zie hodhi nëpër botë.
Në një varr të harruar,
të perealizuarën shpresë tënden,
me baltën e thinjur prej plagësh mbuluan.
Por, nga plagët e marra në gjokse,
ëndrrat e tua fluturimin morën.
Hasta La Victoria Siempre!
Hasta La Victoria Siempre!
Guevara im!
Të lutem,
zgjuar rri për mua një sekondë!

ME IMAZHIN E MITERANIT

Mbasdite e vonë dhjetori.
Ka zëra që thonë se për shkak të motit,
treni s'do të niset sonte nga ky stacion.
(Dashakeqët ndër shekuj e kanë quajtur "stacioni i djallit".)
E përhimta e thellë e reve mbarsur është me dëborë.
Gjithkund toka ime e egër, lakimitare,
pushtuar është prej armatës së akullt,
që e përgjumur dremit e vegjeton kupolës së malit.

Kuptimin e duhur mundohem
t'u jap ngjarjeve që shkuan,
tekta në kokë më gjëmojnë fjalë të Miteranit.
Gjithnjë mbresëlënëse aftësia e tij për kompromise
dhe idea; nacionalizmin me luftën për ta barazuar.
Shënimet e fundit hedh, si një stenograf i sprovuar,
në bllokun tim të vogël ngjyrë gri,
ndërsa duhan tymos i papërqëndruar.

Magjishëm, si avujt e eterit,
avulluan gjithë pasagjerët prej platformës së stacionit.
Ikën. Të gjithë ikën. Me ta, dhe biletashitëset e vonuara.
Me çantat hedhur shpinës e me grushtet shtrënguar gjoksit,
kokckat e lodhura për të mbledhur
shtëpive të tyre të rrënuara,
si rrobe të flakura, njomur nëpër shi.

Mua po këtu më lanë, në tokën time të vetmuar,
si i varrosuri i shkretëtirës,
që me uqërit e zhvarrosjes kam për t'u ndeshur përsëri.

Fransua, të vërtetën po të them. Besomë!
Shumë energji kam shpenzuar
duke u marrë me vetveten.

(Dhe ti je marrë me mua, të pabindurin,
gjer në lodhje.)

Shpesh herë konfuz kam qënë e tepër i ndërlikuar,
por irredentizmin shpirtit kurrë s'ia kam kultivuar.
Ndonjëherë edhe kam humbur brenda llagëmesh të nxira.
Frika e fshirjes prej kujtese, mbi gjithçka, më ka dërrmuar.

Irrituar nga përmotshmëria e njollave të pafajit, Fransua!
E shikon? I vetëm kam mbetur në këtë stacion të akullt.
Grindem e nëpër dhëmbë tërbueshëm diç shfryj.
Inatin më shumë se me vetveten e kam me ata,
që për Jeruzalemin derdhën lotë, u përбетuan,
e Jeruzalemit atë që i takonte nuk ia dhanë.
Prej mëkatit të madh, Jeruzalemin kurrë s'e lumturuan.

Më shfaqet imazhi yt kësaj ore të vonë.
Dhe i vdekur, në kabinetin e punës ti ende rri zgjuar.
Fransua, oborrin e shtëpisë tënde të parfumosur
s'ta ndota unë me baltën e Devollit
dhe trastën e leshit hedhur përmbi gunë.
Pjellat e pjellave që qoshqeve të errëta
të qyteteve tuaja të mëdha janë klonuar.

Sylidhur po shkoj, Fransua, me fatin tim të copëtuar,
si Krishti duke i besuar më shumë nga ç'duhet vetvetes.
Trupin dhe shpirtin nën një copë qielli do të lë.
Kokallot të pavarrosura, tek ky stacion i pashpresës.

IM ZOT, MË JEP PASTËRTINË E BRENDSHMETË SHPIRTIT
(SOKRATIT)

Palltoja jote e rëndomtë, si rizgjimi përrallor
i Feniksit prej tokës së gjelbërt, fluturoi,
Nëpër rrugën me një emër të lashtë athinase,
ku vështrimin përpara teje ngrohnin të rinjtë.

Prej dorës së brishtë të humbi jasemini i verbër.
Peshë e urrejtjes që zemrës plumb të rëndoi,
mbi gur të palatuar krisi dhe u thërrmua.

Kumbimi i dymbëdhjetë këmbanave të kobshme,
tellësive të detit u tret
me ngarkesën e petalevetë trëndafilave të vyshkur
dhe erërimit tënd të pashtershëm.
Tutje shkuan, në një botë të pafundme,
të fshehtë, të përligjur ku shfaqen shenjat e engjëjve.

Rrathët e padukshëm orbitalë t'u vunë si kurorë.
Mbi të përhumburën e padukshme të kohës,
pikë-pikë pikojnë ca pika loti njerëzor ...

Hareja e një zoti të padukshëm për ty, Sokrat,
në të tjerë qiej rilindi në formën e vetë jaseminit.
Mendimi yt i pashkruar u bë pesha specifike,
graviteti i etikës së mbarë njerëzimit.

Nën një dhimbje të fortë trupore,
perënditë e tua që udhët na rrëfenin,
të heshtura shkuan.
Shkuan të përgjunjura prej frikës së ekzekutimit,

si muzgu që fsheh iluzionet e fundit të lisit.
Im zot më jep pastërtinë e brendshme të shpirtit!

PERPARA SYVE TE DANTES

Në takimin e parë me Danten,
lëkurën time të zvetnuar prej trupit xhvesha
dhe e hodha përdhe
mbi një grumbull gjethesh të mykura.
Syri s'ma kish njohur kurrë pendimin.

C'vlerë do të kishte ti dëgoja
pëshpërma e fundit natës,
kur ende nuk dija nëse zoti do më shpallte
të pavdekshëm apo jo.
Vdekja përgjumur u ul përpara këmbëve të mia,
si një kone e përgëdhelur, e zbutur.
Nuk ma thoshte dot mirseardhjen.
Përpara syve të Dantes unë falenderoja:
gjarpërin e syve dhe një tufë shkrimesh,
që kam lënë për të mos u harruar.

MELODI TË PËRGJAKURA KËNGËSH ...
(Të paharruarit mikut tim, Adem Gjurgjevik)

Në heshtje errësirës, i vetmuar, shkoj ngadalë.
Përbrenda trupit tim të ndrydhur hapur një tjetër varr.
Me shpirtin e përthyer gjer larg dëgjoj një këngë
dhe thonjtë e gishtërinjve kafshoj fort me dhëmbë ...
Gjithë qenien time vajit, lëshuar dua t'ia lë.
I kërrusur prej kësaj dite, nën një melodi të trishtme,
deri në rrënjë flokësh dhimbja më përshkon.
O melodi e përgjakshme, pse shpirtim ma kafshon?
Përzier nën lot malli shikimi mi i tretur,
buzëve që më dridhen, e ëmbla fjala jote mbetur.
Më gjëmojnë mendimet prej k'tij lajmi më të zi.
O melodi e përgjakur, që ditës ia çave zemrën.
Përtej vdekjes tërhiqu, lërmë një çast të lirë.
Nën përlotjen time të puth kët' burrë të mirë.
Sot e nëpër vite do t'më mungojë një zë i ngrohtë.
Do t'më mungojë një burrë, një At, një Zot.
Melodi të përgjakur më ndjekin ...
Më ndjekin e s'më lënë të ec ...
Oh, ... gjer larg në Rahovec ...

MEMORIAL NJË BURRI ...

Të shihja çdo mëngjes,

mbështjellë dy feta buke mbaje nën sqetull.
Me nxitimin e përhershëm
për të mbërritur tek stacioni i fundit.
Mbrëmjeve të dimrit,
i krrusur prej të ftohtit, nga puna ktheheshe.
Ditëve përvëluese të verës,
prej zhegut, gjer në palcë i zhuritur.
Në barin tim, një kafe të shtrydhur
me ngut rrufisje, si zot i fateve të varrosura.
I vetmuar buzëmbremjeve, buzëqeshjeplagosur,
shpirti yt helmuar prej skamjeve të marrosura,
i mbetur fukara pas perleshjesh të ashpra.
Gjithë shpirt i dhënë pas jetës së fëmijëve,
s'kish kohë zemra jote t'i përkëdhelej një gote,
s'kish kohë shpirti yt t'u këndonte dashurive,
jetën për të nesërmen gjithmonë duke kërkuar.
Të ngurtësuar dëshirat e tua,
varrezë psherëtimash të mbytura.
Mbi supe ndieje dhimbjen e barqeve të pangopura,
në mendimet e tua ulërinin gojë të uritura.
Përcjellë mes dënësash, të shkëputurat fjalë,
përmes dëshpërimesh ngritur,

të nesërmen për të kuptuar.
Drejt zotit lutur për të mëshiruar të gjallët
dhe të përditshmen bukë për t'ua bekuar.
Drejt zërit kërcenues ngaherë vështuar vëngër,
për të mos mbetur kurrë skllav i detyrimit.
Ballin mbështetur mbi fashot e diellit,
ti, shpirti binjak i zjarrit të përvëlimit.
Gjuhë flakësh kaluar mbi krahët e një engjëlli,
drejt perëndimit të përflakur krenar duke shkuar,
siç shkonin etërit dhe binin në sheshet e luftimit,
siç sos majë shkëmbit një shqiponjë palënguar.
Për të fundit herë s'mbaj mend kur të kam parë.
Atë ditë që të përcollëm, gjithçka ishte mpakur.
U përulëm të heshtur, ca fjalë të thamë mbi varr,
dhe po të heshtur shkuam, tej dhimbjen për të flakur.

BESONI TEK SYTË E NJË GRUAJE

Besoni tek sytë e një gruaje ...
Përshkënditur mes flakëve përvëluese,
sytë e një gruaje, dy rruzuj shkëndijash,
qendrën e diellit mbajnë përherë pushtuar,
gravitet i pamohueshëm për forca të deformuara.
Besojuni syve të një gruaje,
kur shfaqen si sytë e qiellit me vetëtima!
Në ta është klithja e një nëne
dhe orgazma humbur në psherëtima.
Syri i një gruaje është syri i detit
që kapedanin e mirë
kurrë s'ka për ta tradhëtuar,
as në ditën e rrëmetit ...
Sytë e një gruaje,
si një hon për butësinë e pafundme.
Harrim, për dëshirat e shkurtra mizore,
dhimbje dhe rrënim për largimet e pakthyera.
Zjarr varresh për perandori pasionesh të shfrenuara,
pentagrame për gjymtyrë dhe puthje të pangopura,
vullkan në orët e nisjes e thirrur betejash,
për të ndier të qarën e një fëmije.
Sytë e një gruaje janë etje për shtegëtime
mbi thërrmime akujsh,
të mbetura fluturim hapësirave të qelqeta,
mbi krahë të fortë dashurie.

Këmbana që s'pushojnë së rëni,
për të humburat horizonte të djegura.

Besojuni syve të një gruaje,
kur në orbita galaktikash endur pafundësishë,
tokës zbresin për t'i bërë stinët e ftohta të lulëzuara ...

RETROSPEKTIVE

Largësive të mjergullta vështrimin tres diku larg.
Mbi rrënoja ngrehinash, skaje skutash të errëta.
Befas ndjej të më shfaqen të dhimbshmet kujtime.

Copëza veimesh e imazhesh me ndodhi të djegura.

E rëmoj kujtesën si bujku tokën me plorin e tij.
Fragmente ngjarjesh vëndin e njëra tjetrës më zënë,
Si tabllot e një filmi metrazh shkurtër, bardh e zi.
Më humbasin mes ferrishtesh e pemësh degë rënë.

Përmes heshtjes dhe lotëve, fytyra të përvuajturish.
Të dashurit e mi që shkuan e humbën Qerbelasë.
Varre për kryqëtarë që tokën e egër ma kthyen në hi.
Të përndjeekurit prej monarkut halldup e matrapaz.

Hije minaresh më shfaqen e këmbana zë shuara.
Mes ngërçit mbërthyer që më shtrëngon forcërisht.
Ndjej lotë nënash shamizeza me ninulla të pakënduar.
Hyjnitë e luftërave që para këmbëve më bien brutalisht.

Ata që mbijetuan prej të egërit, dhunim totalitar.
Ushqyer prej dogmatikësh e idhtar të ksenofobisë.
Të egzekutuarit pa gjyqje prej bindjeve ushtar,
E më tëhu në kohë, të pacipët zvarranik të Muavijs.

Ja, e vjetra, kasollja ime ku u linda mes përbaltjes.
Të errëtat shtigje ku I etur kam shkuar, zëmërvrarë.
Më shfaqet imazh I së dashurës përlur buzë magjes.
E lehura e një koneje, që gjurmët lë tej mbi një gur.

MIKESHES SIME

Të përshëndes me mall mikesha ime.
Me syrin e përlotur nga dhimbja,
të përshëndes mikeshe e largët.
Nuk di ku i fshehe ti ditët e bukura.
Nuk di ku i degëdisë të ëmbëlat fjalë.

Ke qeshur shumë me mua asaj dite.
Dhe unë qeshja me ty gjer në marrëzi.
Ti jesemin e tulipan të kuq mbolle
në hektarët e zemrës sime të vagëlluar.
Miljona jargavan të bukur mbolle ti.

Por befas nje ditë m'u largove aq papritur.
Si era e tokës që tretet nëpër muzg.
Si një zog të mardhur më le të drobitur.
Në kafazin tim telambërthyer, si në burg.

KTHIM I MËRGIMTARIT

Në një çantë të hedhur i mblodha eshtrat e mia.
Eshtrat e holluara, të çikërrisura punëve të zeza.
Tokës iu ktheva për t'i rrëmber një grusht dheu,
nga dheun i varrit tim ku përjetësisht do të prehem.

Në kokërrizat e tij ngjitur janë gjurmët e tiranëve,
të dishepujve të degraduar me shpirtin e grykësisë,
gjurmët që shkelin mbi gjakun e mijëra martirëve,
gjurmë manjakërishtë që pagëzojnë demonët e mizorisë.
Në gijotinën e djallit kam parë gjymtyrët e mia të prera,
dëshmimtar i një tjetër torture në udhët me kufoma.
Shpirtin bakallinave e humba si qiramarrës i vetvlarë,
me po të njëjtin stërmundim biblik ditë-netët i përcolla.
I vetëdënuar, gremisur honeve të asaj çmendurie të marrë,
të njëjtën artisje kam ndier, të fundosur nën përpjekjen,
i përgjakur shtegëtova në funeralin e kohërave të zymta.
Unë engjëlli, që në djepin e dhimbjes përkunda vdekjen.
Braktisa ujqërit e mëdhenj, të kthehem përgjithmonë,
në tempullin tim të përzishëm, shtypur nën gërmadha.
Kokën të mbështes në shtratin e gërryer të një lumi,
portretin e ditëve të ardhme për ta thurur me kallëza.

Nën cicërima zogjsh dua të bëjë gjumin tim të vrazhdë,
me shokët e mi në një bar të dehem veç një herë me raki.
Prej malti gjer në palcë jam përvëlur për gurët e sokakëve,
se shpirti i zhuritur më ka mbetur për të bukurën dashuri.

DIKU NË NJË UDHËKRYQ ...

Diku, në njëudhëkryq të humbur,
hija ime ka mbetur.
Harruar veten kam lënë në një metro.
Në një supërstradë e kam lënë, s'di se ku,
një reklamë butiku kërkon të më joshë.
Një tjetër e përçudnuar me ngërdheshet.
me shikim të vëngër më kërcënon,
vetëm pse për të i huaj jam.
Për rrashtët e mi
nuk ka mengene t'i shtrëngojë.
Rrashtët e mi nuk janë hekur,
që kudhra t'i shtypë, t'i deformojë.
Rrashtet e mi nuk janë çokollatë
për gojët e buta, që lehtazi t'i bluajnë.
Në një udhëkryq, hija ime ka humbur,
shndërruar i tëri jam në një skllav të saj..

KOHË VARRESH ...

Hije, vetëm hije, kacafyten mbi malet e premtimit.
Prej thellësive të vdekjes ardhur për në kohën e ringjallur,
mbi harqet e përthyera të predikimeve,
ideja e krijimit të një tjetër bote,
këmbëpenguar gulçon nën peshën e nënshtrimit.
Gjithkund krimi organizuar si degradim i personalitetit,
tradhëtuar prej vetvetes në pasqyra të krisura
sheh reflektim kafkash deformuar.
Korrupsioni – erozion binjak i ndjesisë së shkatërrimit,
jehonë vajesh përcjell
mes krisma plumbash drejtimhumbur.
Të katër pushtetet veçse polemizojnë
mbi fonde të grabitura ankandesh fasadë.
Asgjë dorën e fshehur nën hirin e zjarrit nuk e ndal.
Asnjë pushtet nuk është më i fuqishëm
se pushteti i rrugës pa fjalë.
Vështruar prej syve të lodhur të popujve,
shikimngurtësuar mbi altarin e diskriminimit konvertual.

Kohë varresh jetojmë, pa varre ndërtuar.
Zotat, të parët renditur në panteone ligjvëniesh,
urtia njerëzore ndier përherë e braktisur.

DREJTËSI E DËSHTUAR ...

Ndryshe ç'mund të them për këtë drejtësi të dështuar.
Mbi letra ç'mendim mund të hedh për organin e akuzës.
Imazh i saj përdhosur është prej mostra apostujsh,
nga pacipësitë e tyre, si prej erërave planetare, keqtrajtuar.

Korridoreve të fajësisë, me të çakorduarën peshore të diktuar,
prej së njëjtës kupolë ku çdo tingull zëri njëherësh humbet.
Tonelata mëkatesh rrekem paanësishëm për të peshuar
dhe arsyen e shëndoshë që prej pafuqishmërisë vetveten vret.

Ç'mund të them për drejtësinë, kësaj nate të vetmuar,
kur mbi të besimin shoh të humbasë në sytë e milionave.
Me të tejskajshmet manipulime drejtësia është kryqëzuar,
vidhisur tempulli i saj në gorgat e thella të kohërave.

Dremisin të harruara në fletët e çngjyrosura të kalendareve,
datat ogurzeza, që memorjen njerëzore çdo ditë ngacmojnë,
të fshira prej inkuizitorëve, mbulur mes pluhurit të sirtareve.
Në të tjera inkriminime vemjet e pushtetit, tinëzisht, nxitojnë.

Prej gongut të saj i çuditur rizgjothem dhe një herë.
Falë zotit, them si mundem të kem mbetur i gjallë!
Si mundem të marr frymë në këtë natë skëterrë,
prej qelbësirës së pafund askush s'mund të dalë.

NDJESË PAS SHUMË VITESH ...

I lumtur ndihem, nënë, që gjallë të kam,

dhe pse prej syrit, kaq kohë, më ke humbur.
Ngaherë, kur rri e mendoj, më ngjan si një përrallë
që me mua, të pabindurin djalë,
sa shumë ke hequr ...
Eh, sa shumë ke vuajtur!

Ta dish, shumë malli më ka marrë.
Kur përtej fillit më flet me zërin e këputur,
me dridhet shpirti e lotin dot s'e mbaj.
Po si, moj nënë, një ditë të vetme,
s'të bëra dot të lumtur? !

Tashmë ndjesë të kërkoj, nënokja ime.
I bindur jam se kurrë s'më mban mëri,
për ato netë të gjata, kur gjumin ta kam prishur,
kur tek kreu i rrugës dilje, qëndroje deri vonë,
të kthehesha, më prisje ti me buzë të dridhur.

E di, një horr dhe unë kam qenë, moj nënë.
Një palo djalë që s'dita ç'është shtëpia,
që bridhja udhëve pas fustanesh
dhe mbrëmjesh mendt' m'i rrëmbente veç rakia.

Ah, ç'më vret kjo kohë e shkuar!
Si vitet i grisa e i dogja një nga një.
Kur pranë dritares ti më rrije zemërthyer, dëshpëruar,
e përlotur ti, nënoke, më vështroje, s'bëje zë.

Me mall të përshëndes, nënokja ime,
tani që sytë po laj në detin tim të kaltër,
ku shoqëri më bënte veç një pulëbardhë
e mes valësh rri e kridhem në mendime,
me ty në sy e pres agimin që të zbardhë.

Më rri e qetë, nënokja ime!
Rrudhat ballit e thinjat flokëve mos ua shto.
Do shohësh vetë sa jam burrëruar,
ndaj merak mos vër
e tepër për mua, mos u trishto!

Ah, ta dish sa kam ndryshuar!
Ndaj, kaq shpesh, mos më merr me celular.
Do t'vijë një ditë kur pranvera të jetë zgjuar,
atëhere kur sythi degëve të jetë çarë.
Prej dore do t'i marr fëmijët e bukur
dhe do t'i puth dy sytë e tu,
me shumë mall ...

IKJA E MANEKINËVE ...

U thyen në botikët e rrugicës sonë,
në mbrëmje, ca xhama vitrine.
Manekinët, s'di se për ku, morrën arratinë.
Prej dyqanit të këpucëve
një e qeshur kristaline shndriste.
Manekinët iknin, turravrap, si kapuçonët e zinj,
pas duke lënë një buzëqeshje meskine.
Mbrëmja e akullt një natë varreze thërriste.
U kthyen në mëngjes manekinët,
pa atë shkëlqimin e vitrinës,
kur mbi ne me finese,
binin të qeta reflekset e dritës ...

ORA E PULËBARDHËS

Në fushën e dallgëzuar të jetës plot shtretër djerrinash,
ora e pulëbardhës, ora e baltës, apo ora e yjeve të largët! ?
(Për dikë që mund ta quajë dhe ora e fluturës së dritares)
Me tiktakun e saj të padëgjuar shkon drejt

fluturimit të frymës.

Ne mëkatarët, të kthyer të gjithë në mish
të egër për luanët,
ngaherë mbi këto fusha shkelim e po
mbi këto fusha mbjellim.
Ditët tona përtypim, ditët e varura në segmentet e
kujtesës
Sa kohë që vetëmohueshëm në këtë fushë dallgësh
luftojmë.
Prej instiktit të mbijetuarit dimë të mposhtim
dëshpërimin,
me vullnet të hekurt tkurrjen prej mplakjes në largojmë.

Dhe pse viteve na venitet dalngadalë çdo pasion,
mbi pasione të tjera rizgjohe mi, ripërtërihem i.
Kur prekemi, era e orës së pulëbardhës na forcon.

Në udhën tonë jetës një mijë herë i kemi vdekur,
dhe një mijë herë veten diku të mohuar e kemi gjetur.
Por kjo s'na ka mërzhitur asnjëherë, si struci s'jemi
fshehur,
të djeshmen mbi mollëza gishtash kemi tretur.

Prej syve drejtëpeshimin s'e kemi humbur kurrë,
dhe kur na ka qëlluar të rrëzohemi si në hënë plot gurë.
Përsëri, më të fortë jemi ngritur, akrepat e orës së
pulëbardhës,
orës së padukshëme të baltës, në heshtje kemi ndjekur.

Mbi dunat tona të rërës fryjnë erërat vjeshtore.
Erërat e korbave dhe shpendëve të tjerë grabitqarë.
Në bedenat e rrënuara ngjitemi e zbresim një nga një në
heshtje,
sytë mbërthyer i mbajmë në tokën e hajthme barbare.

Vështrojmë qytetet fytyrëdeformuara të mbetura pa çati,
detet e kaltra që zhurmojnë në themel të mureve gri,
lumenjtë e bardhë që rrjedhin e oshëtijnë diku aty ...

Ngazëllehem i, qeshim ndonjëherë me qetësinë tonë të
brisht',

me brezat si bohçe të shkriptuara pambuku hedhur
kuturu.

Kjo na e ndez gjakun në damarë e na e rrënqeth keqazi
misht.

Mbi ditët tona fluturon ora e pulëbardhës, ora e baltës, e
yllit.

Fluturon ora e fluturës së mbrëmjes në dritare, ora e
shpirtit.

Ne përsëri puthemi fort, siç puthet toka me rrezen e
agimit.

Tmerrin e orës së baltës e mban përbrenda vetëm vetmia.

E mban kjo degëz pishe në fërfërimën e saj të
vazhdueshme,

e mbajnë gishtërinjtë ngjyrë ndryshku të atij që s'di
ç'është

DASHURIA

PER PAK LUMTURI

E ç'lumturi kërkohet ne të uriturit! ?

Çdo shpresë na është venitur e shuar.

Supeve veç fasha të murrme muzgu na bien,

kur diku larg lulëzojnë e harlisen lule të bardha.

Mbi gjethe të kalbura shkelim.

Shkelim në të njëjtën udhë të përbaltur,

se udhë tjetër për ne s'ka mbetur.

Kur shiu pikë- pikë na bie në dritare themi:

– Dhe sot u njom, paçka ...

Të nesërmen përsëri do të vozisim

mbi po të njëjtim lumë gjënjeshtrash.

Hamë po të njëjtin përsesh gavetash.

Kanë vdekur të vërtetat, kanë vdekur,

dhe jeta ka marrë tatëpjetash

me një dekompozim të ngadaltë.

ZHGËNJIM FATAL ...

Nën sytë e përlotur që hapsirash enden,
prej kohe të shpërfillur,
zhgënjim i vazhdueshëm, thellë tyre mbetur i mbërthyer.
Shkaktuar prej barbarësh të së njëjtës skëterrë,
sërishmi të rilindur,
pinjollë bastardësh konvertualë
prej të vetmit qëllim të ushqyer,
gozhduar prej erës kutërbuese të mëkateve të tyre.
Grahmat e kohës, që ka herë kanë humbur,
ethshëm për typin të varrosurat mistere të jetës
nën trysni të papara dhunimesh,
për të për ligjur egzistencën,
Mbi dallgëzime përpjekjesh çdo ditë notojnë dhe ulërasin
zërat e mekura të milionave, nervozuar prej nevojës
jetike.
Të përfytyruarat imazhe të së ardhmes me grushte
godasin,
karvanët e endacakëve, të eksodeve të dhimbshme
biblike.
Si gjurmë të humbura stepash,
zëri i së drejtës përgënjështuar,
dhimbjen tërësore përcjell drejt
pavdekësis' së shoqërisë njerëzore.
Drejtësi e përgojosur në altaret e nderit,
robinjë e nënshtrimit,
e kërcënuar mbetur çdo ditë prej krimit
dhe makinacioneve djallëzore.
Mes së humburës pafundësi besimi,
thellë zemrës që rënkon,
ushtritë e të papunëve rropatur përtej kufijve të skamjes,
nëpër zhurmime udhësh, ndriçuar prej rrufeshë qiellore,
kryqet e vetëdijes ndizen prej rënkimesh dhe përgjakjes.
Zhgënjimi fatal ardhur prej deformimit të pushteteve,
prej djallit me shëmbëlltyrën më të
paskrupullt të mitmarrjes,
provokon parreshtur në ndjenjat e brishta të popujve,
dukurinë e shpërthimit të demonit
prej zjarrit të hakmarrjes.

RIZGJIM NDËRGJEGJESH ...

Tek një varrezë e vetmuar stepem nën pendim.
Me shikimin e diellit zhbiroj thellë nën k'të varr.
Mes ulërimash të tmerruara, që vetveten kanosin,
kam ardhur të zhvarros kufomën e ndërgjegjes së vrarë.
Në një shesh publik, në më të madhin, ta vendos,
përpara syrit të të gjithëve diçka për të rikujtuar,
se dikur bashkëjetonim e, më së miri, përpjestoheshim.
Sot prej mungesës së saj, miliona dëme shkaktuar,
në të përditshmen udhë të shkelur prej mundimit.
Nën dallgëzime jehonash prej minareve shurdhuese,
pëpara kryqeve të përthyer prej efektit të mospendimit,
dishepujt predikojnë gjenin e forcës së arsyes verbuese.
Përhitur si gumë deti qëndron shpirtrobëruar,
rikthyer prej ferrit, përmes qindra poshtëtimeve.
Për të vërtetat e çnderuara më rrëfen si e ngratë,
rrënqethur prej plagësh në një trup të sakatuar.
E ringjalla ndërgjegjen, shtyrë prej motivesh jetike,
prej besimit të kërcënuar nën dinakërinë e mashtrimit,
ropatur në kohë mes së padukshmes së përditshme,
brejtjet e ndërgjegjes, të zhdukura mbetur prej trishtimit.
Në kët'botë shtazarake, mbërthyer nën darët e krizës,
ku të jashtëzakonshmet shndërrohen në ngjarje ditore,
nën mungesën e vazhdueshme të respektit për jetën,
njerëzimi vetë jetën ka shndërruar në godinë
piramidash djallëzore

Kurajoz gjatë jetës ngaherë, siç kam qenë.
Të vërtetat drejt syve kam parë përtej mëshirës.
Në apel ndërgjegjen time kam thirrur shpesh herë,
për gjykime të rrepta, nën përvijim të arsyes.

HIJE HIPOKRIZIE ...

Hiqe që zgjaten përtej së pamundurës,
kacafytur mundimshëm mbi malet e premtimit.

Hije të përvjedhura kodeve të moralit,
arratisur nën hipnozat suggestionuese.
Fshehur nën krahët e brishtë të egjëllit,
simotër binjake të pafytyrësisë dhe djallit.
Ecur përgjatë udhëve mëkatore të errësirës së shpirtit,
gjithkund të përndjekin, të lodhura e të rrudhura,
mes britmash të heshtura, nën klithmat e mallkimit,
mes lutjesh përulur përpara koperturash të kooptuara,
të shmangur prej trysnisë dhe rrezes së ndriçimit.
Zotat predikojnë tek zotat
pa besuar të gjejnë errësirës shtegun e poshtërimin,
fshehur nën lëkurë të parfumosur,
nën jaka spic dhe kollaresh ngrehrosur.
Këto shënitime imazhesh të shpërfytyruar,
lindur prej shëmtimit të vesit, tej thellësive të
shkatërrimit,
dita-ditës i afrojnë kohës mundësinë e degradimit.
Ngritur mbi harqe të përthyerat predikimesh idesë së
krijimit,
gjithë hijet hipokrite nëpërkëmbur gulcojnë,
mes dallgëve të disfatës, në kulm të dëshpërimit.
Prej së njëjtës arsye, përtej çdo limiti,
shpesh herë e ndiej veten së tepërmi dëshpëruar,
të vrarë thellë shpirtit, prej çdo shprese të shuar.
Në këtë ves ligështues të mbetur të përçart,
njerëzimi ende vazhdon të vegjetojë, pa kuptuar as vetë,
se vetveten, padashur, është duke vrarë.

KOHË SATANIKE

Ka qënë një kohë shtrigash.
Një kohë e mbetur si letrat e zhubrosura.
Kohë me ëndrra të përgjakura e me dëshira të burgosura.
Ka qënë një kohë ferri mes turbullimesh nën horror,
që prej pagëzimit e drejt vdekjes, si kope, ne shkonim,
përngjashëm me urithët, kanalit të tyre nëntokësor.
Të akulltat domethënie të disfatave,
na u bënë emblema e ditës,
ikonë satanike e trekëndëshit të ekzekutimit,
varr i pambuluar nën hënën e ngrirë të poshtërimin.

Ka qënë një kohë rrënqethjesh koha jonë e mohuar.
Mbase, dhe unë kam qënë njeriu i gabuar
i asaj kohe të gabuar kam qënë.
Por jo një profet rrebel, dënuar prej inkuizicionit famkeq.
Nuk kam qënë engjëlli i plagosur prej qiellit rrëzuar,
as djall i ngritur mes flakëve të ferrit,
fytërshenjtuar, nuk kam qënë ...

Ka qënë një kohë terri, koha e shanseve të humbura,
ku dhe vetë ata që e ngritën, i trembeshin atij ferri.
Të njomur nën shi, kurdoherë nën vuajte të panumërta,
dhimbjet, të imponuara, shtrëngonim nën thirrje të egra.

ZHELANI IM I VOGËL

Nuk di ku e kalove këtë natë dimri.
Jashtë bënte ftohtë.
Jashtë binte shi.
Cila strehez, zhelani im i vogël, t'u bë jastëk?
Cila rrugicë e ngurosur t'u bë çati?

Fërshëllima jote e ëmbël trupin ma ka tkurrur
e kapelja Gavroshiane, syrin ma ka çarë,
kur kanaçe mblidhje me duart vocërrake,
me turravrapin tënd si ketrushi mbi arrë.

Këmbëzbathuri im zhelan i vogël,
barkun s'ta pashë një herë të ngopur,
e gërryer prej urisë ish buza jote,
fytira njomëzake e mbetur e palarë.
Në çdo kanaçe pikonte një pikë loti.
Në çdo kanaçe një thërrime bukë për shtëpinë.
Pse s't'i pashë sot sytë e bukur?
As thesin shpinës nuk ta pashë.

Më thanë se jetës ti iu ktheve si një flutur,
shpirti vogël t'u ngrit mbi galaktikë, larg.
Ka mbetur aty një bluzë e hollë.

Atje ka mbetur kapela jote,
si kryq i vogël përmbi varr.
Të lutem, zhelani im i vogël!
Më fiskhëlle dhe një herë si mik.
Ma plas edhe mua zemrën,
më pas, në përjetësinë tënde,
fluturo e ik ...

NË LUFTËN PËR TË MBIJETUAR ...

Në atë ikje rraskapitëse për në tokën e premtuar,
larguar shpirtit prej territ të natës,
i putha duke qarë nënën e përbotur,
kangjellat e portës dhe rrugicën e dashur.
Putha cimat e ndryshkura të anijes fantazmë,
ankoruar në molin e vjetër mjekërrbardhë.
Putha bregun e lagur dhe baltën e tretur të tokës,
të djegur prej zjarreve të largimit gënjeshtar.

Mbi blunë e detit mbolla mijëra lotë,
për të vaditur koralet dhe algat e mërgimit.
Udhëve të vetmuara pa kahje kthimi,
mbolla gjithë brengat shkaktuar prej trishtimit.

M'i shqeu marsi egër portat e kështjellës
ngritur zemrës sime me pamje mesjetare.
Hovshëm më ngriti mbi udhëkryqet e jetës,
humnerave të mashtrimit për të njohur vetveten.

Shpatullat dhe ballin i mbështeta mbijetesës,
si një pikëz vese u hodha mbi ditët gëlqerore.
Dhëmbët ua shtrëngova damarëve të jetës,
me krenarinë e trashëguar burrërore.

I VARFERI

Nuk doje t'i ikje jetës i lënduar.
Perimettrit të globit duke u vërtitur përrditë.

Herë i shkujdesur..
Herë i trrishtuar
Herë i mërzhitur
Si shtegëtim i pafundëm i grimcës në orbitë.

Toka një ditë pa ty s'do mund të rronte.
Mëngjesi s'do të zbardhe dot pa ty.
Tufani s'do të mund tëë frynte si I çmëndur.
Deti, bregut valën s'kishte për t'ia tretur.
Të mos ishe i gjallë apo i vdekur.
Nëpër tëë tjera botë me po këtë frymë duke rendur.

Ti s'doje të hidheshe prej shtratit i trëbur.
S'doje të vrapoje prej hijes tënde i trëmbur....

AH TI URI

Nën psherëtima të mbytura, të pazëshme më ngrin.
Syrit në gur shkëmbor më kthehet, i hidhërueshmi lot.
Një zogu pa flatra i ngjaj, me shpresën time miturake
që mbi akujt dimëror ngrihet pa mundur ti çaj dot.

Me ankth e nën rënkime të mekura pres pranverën.
Përmbi hapat e mia të ngurtësuar dua të buzëqesh.
Me dritën e qiejve të hapur të zhbiroj skëterrën.
I pangrohur nën çati, një ditë të vetme të mos mbes.

Ah, ti Uri! Ti ndjenjë e ethëshme, e papërmbajtur.
E burgosura e përthinjur mes lotëve të përflakur.
Hekurave të tu të ftohtë, shoh çdo ditë robërimin.
Ulërimën e një ujku ndjej mbi dëborën e përgjakur.

Ti je dora që zgjatet përtej errësirës së mistershme.
Je mpirja e dhëmbëve gri mbi venat e rraskapitjes.
Ti je ulërima në heshtje e mëkatit dhe mëshirës.
E pandjeshmja puthje e vdekjes dhe përpëlitjes.

Ah ti Uri! Ëngjëlli i vdekjes me krahë të coptuar.
Prej teje në urrejtje i zvarritem oqeanëve të zinj.
Mbi gjakun tim dhe ujërat e kripura të shuaj etjen,

Siç shuhet guri gërqeror nën përvëlim avullor të tij.

Ah ti Uri. Ti zot i paemërtuar që shpirtërat ke tharë.
Mos ma vrit bukurinë e trisht të syve të
palexueshëm!
Mos e vrit ëndërrën e vogëlushit që çapit duke qar!
Clirimi prej dhëmbëve të tu ka çmim të kushtueshëm.

Nën thatësira mjegullnajash kam për të mbijetuar.

Asnjëherë s'do të harroj së paku emrin tim, Njeri.
Se nën frymën e Njeriut me jetën jam dashuruar.
Dhe vdekjen prej një përbetimi e pres me qetësi.

KU PO SHKOJMË! ?

Prej lindjes gjer në vdekje,
majë akullnajash të papushtueshme,
hon i pafundmë errësire të pa zhbirueshme,
melodi e mbytur për vesh të shurdhër
është jeta.
Tablo luftrash, krimesh, vrasjesh makabre,
grabitjesh e përdhunimesh ...
Të gjithë gënjehemi sikur luajmë në një teatër.
Drejt së ardhmes shkojmë me frymën e urrejtjes.
Ditët tona nuk dimë, veç barbarisht t'i çnderojmë.
Nga njëri altar thërrasim në emrin e së vërtetës,
nga tjetri, pa të keq, injorojmë tiparet e vetvetes.
Ideologë të zellshëm predikojnë lirinë e planetit,
horra e hajdutë drejtojnë timonin pa busull të shtetit.
I urti zëshuar struket në guackën e brishtë,
i marrosuri si kaposhi mbi pleh kërcënon me gisht.
Nën ritme muzike nderohet braktisja e prindërve.
Mes kafshimit të kohës zvogëlohet rritja e fëmijëve.
Të revoltuar dëgjojmë të njëjtat britma kafshërimit,
trupa të pa jetë humbasin pa asnjë vend varrimi.
Me sy të agulluar ku venitet parakohe dritë e perëndimit,
lumenj të tërë mëkatesh vërshojnë mbi izobaret e zhvillimit.

I ndershmi përlyhet me vesin e lashtë të kurvërimit,
vetë kurvëria shenjtërohet si fitore e madhe njerëzimit.

Krenari e zhgënjyer përpëlitet nën kujën e përdhosur.
Ndërgjegja digjet prej etjes në koma ballsamosur.
Pakica fluturon si në përrallat me qilimat hapësinorë,
të tjerë mbijetojnë në kushtet e varfërisë çnjerëzore.
Ngado ngjyrimet e ditës prej errësirës janë pushtuar,
mosmirënjohës ndaj jetës, përherë në mungesë,
të bezdisur prej punës, pa më të voglën shpresë.
Si foshnje përkëdhelur, prej hijes tonë të deformuar,
me plazma gjaku vetëm hakmarrjen kemi lartësuar.
Një vëlla në tregun e prostitucionit motrën shet,
një palo burrë, padrejtësisht, gruan pret e vret.
Një qeveritar nën hijen e pushtetit terrorizon.
Vetëm një nënë në rrugë, hedhur si një leckë e vjetër,
s'ka zemër dhe shpirt, pjellën bastarde s'e mallkon.
Vetveten mashtrojmë me egon se kemi pushtuar gjithësinë.
Nuk di nëse jemi ne të çmendur,
apo koha prej nesh mori çmendurinë?
Ku po shkojmë me këtë turravrap të shfrenuar?
Engjëllin dhe djallin brenda shpirtit tonë kemi gatuar.

NE DJALL SHKOFSH TI SHPIRTI IM

Me forcën e shpirtit i hakërrethem mesnatës pa hënë.
Tek shoh të fubdit yje të rrëzuar prej këtij qielli të lagur.
Rënkoj në rëndesën e papërmbajrshme të një dhimbje.
Mes kufomash të pavdekura që nxijnë hapsirës së zbrazur.

Buzë që ulërasin, prej shikimesh të shuara përjetësisht.
Nën të përditshëmit tinguj të një melodie mortore.
Rrëmbyeshëm prej urie zgjohen dhe ulërasin egërsisht.
Formulimin e fatalitetit murmurisin në gojërat kockore.

Mbi krahë të vuajtjeve, i akullt lëshohem, pa ngushëllim.
Të tjerë pas meje të çngjyrosur nxitojnë të pikëlluar.
Kur edhe votën të grabisin, jetës i humbet çdo kuptim.

Ç'tjetër dinjitet u mbetet kryeshpirtërave të helmuar?

Ndjekur prej fantazmash të çoroditura në përhumbje.
Ne kohës i hallakatemi nën tmerrshmërit të nxirë.
Prej rrëzimesh ngrihemi e sërish vrapojmë nën tkurrje.
Të fundëmit lot duke gëlltitur pa kërkuar kurrë mëshirë.

Gjuhprerë i drejtohem i gjithë honit të skëterrës.
Të mbytur në preemtime, nën ethet e pritshmërisë.
Mbi shpatulla na bien copat e disfatave të përditshme.
Na bien gurët e rëndomtë të ngrehinës se çëndurisë.

Oh, në djall shkofsh ti shpirti im, një ditë i pa gëzuar!
Që s'u binde të jetosh nën këto banalitete të pështirosura.
I linduri ëngjëll, demonial,
shtratit të vdekjes kërkon ti shtrihesh.
E dherave të tokës se nxirrosur mbolle ëndërrat e varrosura.

KOHA PËR TË VDEKUR ËSHTË KOHA PËR TË RILINDUR

Koha për të vdekur është koha për të rilindur.
kohë pendese derdhur përmes currilit të plakjes,
kohë e pakët mes dy jetësh thinjur dhe rinuar,
një kohë refleksionesh të mëdha e përsiatjesh.
Kalërim i dashurisë përtej dëshirës dhe vdekjes.
Kohë pritjesh për t'u përqasur me një botë tjetër,
me prehjen shpirtërore dhe butësinë apostolike.
Kohë ikjesh për në vendin vakant të vetmimit,
përtej piskamave pohuese grimore të fatit.
Prej njërës rrëshqitje në tjetrën kreshpërohet shpirti,
zbutur prej zjarrit lëbyrës të hithrës nën dobinë e mëkatit,
atje ku zjarret digjen pa tymra dhe zhurmë.
Është koha mbi veten të sundosh i gërryer nga uria,
të mos largohesh si një mbret i mundur nga zia.
Ditët e shkuara dhe ditët në rrugëtim,
në kohën për të vdekur thërrasin këmbanën madhore.
Përulen si dallgë të poshtëruara prej vetvetes,
dhimbjet zhbiruese të fluturimit në amshim.

Gjethet e thata gërvishtin tulin e frutave të papjekura,
dhe turpin e gjithçkaje larë prej njollave të nderit,
mbetur të përlotura udhëve të pashfrytëzuara.
Më e pangushëlluara ziliqare, zgjuar fundit të pafundmë,
si ndërgjegjësimi i tretur përmes buçimave të sirenës,

përpara fytyrës me përtëritjen e përhershme madhështore,
koha për të vdekur, kohë e ndërmjetme në paqetim.
prekni aty frymimin e pluhurit të zbardhëllyer!
Mësoni aty njësimin e gjuhës së të vdekurve
me atë të të gjallëve me plagë trupi pa shërim!
Koha për të vdekur është koha për të rilindur!

GJITHÇKA ËSHTË NJË HIÇ DHE HIÇI ËSHTË GJITHÇKA

Mendime të gërryera gëlltit moçalishtja e papjekurisë.
Rëndom, shpresën e vetvetes vret momenti i nxituar.
Një grusht mendimesh shoh ngjitur altarit të maturisë,
përreth tyre të errtat mjegullzeza dhëmbështrenguar.
Nëpër të vetmin shteg të pamundësisë ringjitem.
Rrëzohem përmes zhurit të përbaltur, ndotur shirash.
Vetëdijshëm përpiqem t'i anashkaloj honit të konfliktit,
me mund i përzgjatem një rrezje që përthyet rrëpirash.
Më kot rrekem të kapem pas fijesh të padukshme të hiçit,
aty ku gjëndet një e vetme fjalë kohën për të helmuar,
ku një justifikim i pabazë gjendet për të vrarë mirësinë.
Gjendet atje dhe një mjet ndërgjegjen për të shkatërruar,
dhe ca helm "of demagogy" për të çoroditur njerëzimin.

Më kanë mësuar se bota asgjë nuk mbart me tepri,
se lufta për të vërtetën nuk është aspak një sakrifikim,
se në tërë universin gjithçka merr kuptimin
e mirëfilltë të tij.
Kur arsyeja të arrijë të vetëzbulojë domethënien e çdo
materializimi,
kur shpatë e Demokleut të thyhet përpara çdo pakti,
atje ku del një tym, nën të, ndezur është një zjarr.

Atje ku gjëmon një këmbanë, është një besimtar.

Kotësia humbet kuptimin kur shmang mashtrimin.
Politika si kurtizane krihet kur s'e lëvrojnë ustallarë.
Gjithçka është një hiç dhe hiçi është gjithçka.
Ky është më i hidhuri realitet e lumi ai ...
Përsëri them: – Eh, lum ai që materien në sy e ka.

SYRGJYNOSJA IME E LENDUAR

Të papërmbajtshmin mllef çliron frymë e përvuajtur.
Mushkritë e vrerosura shfryjnë metastaza kanceroze.
Mbi malomat që shpërthejnë lëkurës sime të çngjyrosur,
si mbi një turrë drushë, digjen ëndërrat e pavarrosura.

Sot nuk mundem të vallëzoj nën këtë muzikë funebër,
nën errësirën ku gënjeshtër gëlon dhe në dritë të diellit.
Harrimit s'mund t'i rezistoj, qofsha i gjallë apo i vdekur,
kur më i ndotur se vetë ndotja, shkëlqimi i vidhiset qiellit.

Ngaherë brenda meje agonia haptazi kryqëzon shpresën,
si fytyrë e deformuar që pasqyrës konkave i hakërrehet.
Nën ironi të pazëshme, vetë djalli pagëzon të
pandershmen,
sfungjer i moralit prej ujërash të qelbura fryfet e ngjishet.
Si asnjëherë i stresuar, vrapoj pas një tjetër jete,
përndjekur prej viktime foshnjesh dergjur prej skamjes.
Nën egërsinë e pashembullt të natës përpëlitet humbja,
mbi kufoma të uriturish ngrihet
botë e pafundme e vdekjes.
Cilën jetë ju, patricë e plebej, më ofroni të jetoj?
Në ç'pistë pa dritë e pa ritëm më ftoni për vallëzim?
Ekuacionet e jetës nuk mundem t'i zgjidh kësisoj,
të vërtetën ta ngjis në altar, kur s'është veç mashtrim.
Askush nuk është më i lumtur sesa unë që vuaj,
mes gjakut të pampiksur të kokës sime të prerë.
Pas vetes arratinë e mospëlqimit tërheq i pafriksuar,
se një ditë mund të vdes si njeri krejt i pavlerë.

VARMIHËS I VETVETES

Të përjetshmen rilexoj në pëlhurën e artë të qiellit.
Atë që pak kush arrin ta deshifrojë mirësisht.
Me dhëmbët shtrënguar, pa nxjerr' një fije zëri,
prej dëshpërimit drejtvizor i mbytur vazhdimisht.

Më i fortifikuari front ka qënë e mbetet ndërgjegjja.
Ajo, që s'u mor pa shkarje ujërash të pista nën të.
Mes përpjekjesh satanike shenjtërova antivlerat
që, nën çroditjen e përjetshme, njerëzimin të lë.

Jam më i çuditshmi varrtar i mjedisit ku jetoj,
ndaj ti, ndërgjegjeja ime, shpesh më ke dërrmuar,
kur i tëri më është dashur veveten të shkatërroj,
forcërisht me të vërtetat e tua më ke përballuar.

Entuziazmin kam shuar e tretur prej makutërisë,
kur të rëndën këmbë, fort, gjoksit ma ke shtënë.
Sa herë me përgjërime t'u luta, t'u fala me gulçime,
udhëve të frikshme, si lepurin në lak më ke zënë.

Jam lutja e pëkulur mbi fotonet e valëve të mjerimit,
mbi vraga plagësh eci, pa mundur të ngjall shpresën.
Në fletët shumngjyrëshe të librit tragjik të njerëzimit,
paktin e pakthyeshëm kam nënshkruar me dënësën.

Jam lakuriqësia e së vërtetës që krimin demaskoj.
Më irriton injoranca kur flet me gjuhën e justifikimit.
Jam vetëtimia e përflakur që shikimin qiellit lartësoj,
për imazhet e shëmtuara jam flakërima e përvëlimit.

Jam më i pabesi gjarpër i shkretëtirës që helmoj,
më konservatori tigër ndaj bitmave të mekura.

Jam më i panënshtuari luan i savanës që kafshoj,
Shqipja e Andeve që varret i gërryëj me kthetra.

Jetë e dyerve të shqyera, që në grusht të kam mbledhur.
Pushtuar më ke me ethet e tua të pushtetit demoniak.

Që me lindjen e pronës, varrmihës i vetvetes kam mbetur,
më i paskrupullti egoist, për të sunduar kudo si sovran.

I ZHYTUR NË HALLET E MIA

Ngaherë, i irrituar, ndihem prej fodullëkut të orakujve,
që zgjasin përtej këmbëve të mia hiqe të çngjyrosura.
Rrebeluar mes klithmash, vetë mendimi im më tmerron,
kur paturpësia dhe një herë varros nenet e zhvarrosura.

Së tepërmi më dëshpëron besnikëria e idhtarit të verbër,
i shfernauri zell i të paaftit që rreket për parà e pushtet.
Në kulm më acaron asfaltimi i një rruge të shtrëmbër,
formalizmi alogjik mbi një trup të sakatuar e të pajetë.

Më çmend bribery që më duhet të paguaj për një faturë,
e shikimn drejt qiellit nguros mes lakuriqësh errësuar.
Kur leksione demokracie më jep një bakalaro i pafytyrë,
plot vrer i urrej qelizat e kësaj sëmundje të pashëruar.

Tejmbushur janë sytë e mi me terr, jashtë çdo kufiri.
Shpesh dhe lirinë benda qenies e ndiej të kërcënuar.
Ethshëm nën klithma prej këmbësh më tërheq zinxhiri.
Ajo që më shumë më dekurajon është sedra e lënduar.

Para syve të mi një ditë parimet ballë për ballë do qëndrojnë.
Engjëlli dhe djalli fytyra do të ngërthehen buzë humnerave.
Unë, një pijanec i dalldisur ëndërrash, tokës s'dua t'i rëndo,
mendueshëm, duke ecur mbi palcën e mesnatës së të mjerëve.

Tok me krokëllimat e korbave, pas shpine do ta lë pikëllimin.
Në çast t'i largohem mugëtirës së kësaj dehjeje të frikshme.
Zhytur në hallet e mia barbare tutje do të hedh trishtimin,
vullneti përherë më provokon papërkulshmërinë e dobishme.

ENDËRR ME NJË TREKËNDËSH BARABRINJËS

Prej një ëndrre zgjohem nën efektet e frikës,
përgjakur prej vetvrasjes me kokë mbi trotuar.

E dashura ime mbi kufomën e pajetë vajtonte.
Mbrëmë, në të njëjtën dhomë, fort ishim puthur.
Mbrëmë, në të njëjtin shtrat, kishim fjetur të ndarë.

Nën dritën e qirinjve mes xhindesh i përndjekur,
gjashtë lutje nën zë më këndote një uratë:
- Në një trekëndësh trebrinjshëm, – thosh,
- dhe tre mesoret kanë gjatësi të barabarbartë.
Nga dy të tjerat unë isha më i heshtur
dhe ndër tri brinjët unë isha më pak i vrazhdë.

Njëra brinjë nën ethe prej goje kullonte gjak.
E dyta, e zezë, shkopin e hollë drejt meje shënjonte.
E treta, në blu, unazat shpesh në shtëpi i harronte.
Të tria këndonin simfoninë e tyre të përjetshme.

Në një orë të bukur e të shenjtë, i zhveshur u ngrita,
me dëshpërimin e heshtur të një burri të matur.
Mbi krah të një engjëlli, mes flakëve fluturova larg.
Mes gjuhëve të përflakura dhe një herë u përpëlita,
ëndërrën mënjane duke lënë me supe të përgjakura.
Gjithë ç'më kish trubulluar ish zhdukur në ag.

I ndjekur nga pas prej brinjëve të trekëndëshit,
mijëra herë duke i shpëtuar atij dallgëzimi gjarpërosh,
i qetë shkoj udhës, duke kthyer kokën pas ndonjëherë.
Në i gjallë kam mbetur, a diku kam vdekur, s'ka rëndësi.
Unë jetës ballin i mbështes e me jetën di të bëj dashuri.

PREJ ZULLUMIT TË ZULLUMQARËVE

Si lule e pangushëlluar që kokën var prej lëngimit,
parreshtur, i vërtitemi orbitës së jetëshkatërrimit.
Mbledhur para duarve mbajmë një grusht lotësh,
pavetëdijshtë, na shpërthejnë britmat e zemërimit.

Të vetmin besim kemi varur tek krishti kryqëzuar,
se, tashmë, askush nuk i beson kësaj klase politike.
Prej kohe vazhdojnë të lexojnë të zezën e deformuar,
nën përbuzjet e buzëqeshjeve shtazore dhe cinike.

E helmta gjuhë bishe, mes jargavitjesh çmendurie,
të tjera krime bekon nën krimba varresh të gjalluar.
Prej shpërfytyrimit të drejtësisë humbet shenjtërimi,
zullumi i zullumqarëve copëton shpirtërat e helmuar.

Ne ende i shpresojmë të vetmit moment reflektimi,
mbi ngasjet e zullumit të ardhmen të ndërthurim.
Duke skalitur fjalët: – Mjaft! Jepni fund mashtrimit!
Njerëzoren do ta shndërrojmë në kryevepër hyjnore.

PEISAZH VEROR

Nxitojnë makinat luksoze rrugëve të vjedhura,
të kafshuara prej dhëmbësh të mirëmprehur.
Fasho dritash përplasen, thyhen, tërbohen,
rrugëve ku kutërbon era e gjëllës së korrupsionit,
Shasitë e rishkruara vërshojnë të dalldisura.

Buzëdetit kërcasin dyert e vilave të bosëve.
Nëpër zhegun e vapës si daullet e arixhinjve,
zëshuara, bien këmbanat e ndryshkura të makutërive.
Të tjerë të shpërfytyruar e të robëruar pas shkëlqimit,
nën efektet e drogës, rendin pas hijes së magjishme
që lë pas parfumi i kofshëve dhe gjokseve plastike.

Përtej kufijve, madamat e rënda
shkojnë të tresin dhjamërat e tepërta.
Vetëm dielli ironizon mbi zyrtësinë e këtyre ditëve,
shfaqur me njollat e errëta të flakës,
thyen copëza të ngurosurat nxehtësie.

Prej bankave, argëtimet e dallaverexhinjve,
mbi gonxhe të thara lulesh bien, luhaten.
Oh, sa përvëlon kjo djall tarrace prej hekur-betoni
dhe kjo arratisje shpirtrash të vetëpërdhosur
që, përherë të frikur, i largohen fuqisë së zemërimit.

Si pjesë të egzistencës dhe mosegzistencës sonë,

është dhe oshëtima e kësaj thirrjeje të mekur.
Jo, këtu nuk është vdekja e botës!
Ky peizazh seç më ngjason me kotjen

e buzëqeshjes së një fëmije.
I largohem dëshirës për të qenë pjesë e tyre,
këtij zullumi që brenda enës së vet përzihet.
Asnjëri prej këtyre vdekatarëve
prehjen e vet në k'të botë nuk e gjeti,
por si llumi brenda llumit të vet qelbet e nxihet.

Ç'të jetë, vallë, gjithë kjo babëzi,
e ky ndikim i errët që botën e çnderoi! ?
Sa shumë e kam meritur vrerin e këtij batakçillëku
dhe rrënimin e personalitetit që njeriu degradoi.

JETA

S'na buzëqeshi ne jeta, s'na buzëqeshi kurrë.
Mes fatkeqësish pafund, nëpër breza shkuan
E vddiqën të thjeshtët, pa zhurmë e bujë.

Ngaherë na u duk e mbushur me gënjeshtër.
Edhe e bukur, sin use mëngjesit, na u duk,
Gjithçka që lulëzonte dhe e rriste pranvera.
Papritmas, na I rrëmbente dimri murg.

Shpesh para kohe jetës iu burruam.
Edhe fëmijë, më shumë nga ç'duhej, iu bëmë.
Mbase, edhe dashuruam atëherë kur nuk duhej,
Dhe u ndamë kur duhej të duheshim më shumë.

Iu gëzuam dhe gënjeshtërës si fëmijë të bindur.
Mëngurinë akumulua për breezat që do vijnë.
E largët na dukej, e një tjetër bote, vdekja.
Mbi vdekjen u ngritëm duke sfiduar perëndinë.

S'na përjashtuan dot humbjet, pikëllimet e ditëve.
Të rrahur preej erërash s'u lutëm për mëshirë.

Zëmërimin e ndrydhëm thellë në vetvete,
Patkonjtë I mbathëm si kuaj të bindur,
Si kuaj tëë mirë.

Ne të lindurit vdekatar,
Kësaj jete, për të luftuar I erdhëm,
Që nesër e përgjithmonë të mbesim të pavdekshëm.

NE BOTEN E TE VDEKURVE...

Ngadalë shkoj me një tufë lulësh të vyshkura në duar.
Përmes lotësh i avitem qytetit madhor të nëndheshëm.
Nën terrin e frikshëm të natës prek mermerët e ftohtë.
Sot askush nuk mundet të dëgjoj zërin tim të thekshëm.

Mijëra kokalla, nën ndriçimin e yjeve që terrin pagëzojnë.
Duartë e mia prekin, duar e vrara, duart e mia të thara.
Si zgjatime vertebrash zgjaten dhe padurueshëm presin.
T'u tregoj për të vërtetat e djegura shpellave të mardhura.

Tu tregoj për tokat gjakderdhur pushtuar prej barbarësh.
Për të thinjurin det - nëmur që dallgët nën dorë ia shitën.
Tu tregoj për një parlamet ku zihen e buçasin vetëm kusar.
Për sythe pemësh e zëra zogjsh, që bastardët i grabitën.

O ti rrezendritura e hënës, të lutem terrin sot ndriçom!
I trishtuar të vështroj diku tek një copë vënd i shëmbur.
Në botën e pafundëme ku shkruar është emri i tim eti.
Pak çaste i heshtur të qëndroj në vetmin time të çmëndur.

Egersohen diku tej rrebeshe shirash të rrëmbyeshëm
Thërrmohet e grryhet dheu i botës së të vdekurve.
Në botën e të gjallëve bataçillëku kudo i pranishëm.
Bren e shton ndryshkun e hekurit të pastër të shekujve.

VDEKJE E PAPERCAKTUAR

Shpesh e më shpesh, pas ecjes së përgjumur të jetës,

Nxitoj nëpër ca labirinte të frikshme.
Rrëshqas brinjë rrugësh pa emër, ku bashk me hutimin,
Ndjej dhe luhatjen e dritave prej ndriqesve të mykur.

Pas çdo hapi, përpjekur për të ruajtur sekretin e së vërtetës,
Gjithfarë mendimesh, këtu më lindin,
Po aq papritur, po këtu më vdesin.
A ndoshta më humbasin pyllëzimit nëpër mjegull!

Përse i qasem e i larrgohem këtij varri të zhvarrosur,
Ndër vite të përndjekura, dhunuar nën mizori?
Këtij varri, mbushur me një mori gjethinash të zverdhura,
Plogështia e kohës flirton mes ndjesish të vdekura.

Djegur është në të dhe vet hiri i shpirtrave nën llahtari.
Mundimshëm përpëliteem të largoj të zezën rrasë guri,
Atë pa mbishkrime që mbi të rëndon si supeve të mi të vrarë.
Në një rrasë tëë gjallë është kthyer shpirti tyre
Që vdekjen më kanë paracaktuar si më tëë egrit kryqëtar.

Më e përçmuara pamje, si një shpërfytyrim demoniac,
Më ngrijnë përpara syve llahtari i ca flakëve të harbuara.
Kësaj here prej dorëes së një tirani përgjaket qetësia
Nën frikën e labirinteve, pagëzohen vdeekjet e paracaktuara.

Kaherë kam ndier prishjen e së hershmes besëlidhje,
Atë që në kode morali kemi nënshkruar mes ligjësish.
Prej despotësh të babëzitur e manjakësh për pushtet,
Në ekstremitetet e banalitetit ngrihet
Lavdia e përbuzur e mjerimit.

Kjo është vdekja jonë, një vdekje e paracaktuar,
Prej dhëmbësh që vazhdimisht kafshonjë e përgjakin.

Për ne e sotmja nuk është veç një iluzion i mashtruar,
Ndaj nëpër terrin e viteve që vijnë, ikim e mbeteemi të harruar.

BRENGA E FJALES

U ndrydh e shkreta fjalë prej deformimit
Lakoret e gërmave të saj përkuli thellë,
Kur tentuan ta coptonin, ta vidhnin..
T'ia humbisnin kuptimin.

E brengosur, u përlot me ngashërim
Kur donin t'ia deformonin tingëllimin.
I lashti shkëmb I saj pikë-pikë pikoi gjak
E mbi eshtërat e Buzukut ra,
Që nga varri brofi prej lëngimit.

□

Fjala, ktherave të shqiponjës, fort u kap.
Hapsirash, e lirë u ngrit për tëë mos
e ndalur kurrë fluturimin.
Brenga e fjalës është klithma e shpirtit.

MOS U FRIKSO

Dëgjoi, o njerri këto fjalë prej një tëë marrosuri
Në të qëlluftë, si asnjëherë i vështirë, fundi i kësaj jete,
Si më i braktisuri që vitet shtyn në pleqërinë e thellë,
Mos iu frikso mendimit se dheut të ftohtë do t'i zbresësh,
Çfarë s'i ke dhënë e ç'ke mundur jetës t'ia marrësh!

Mos u trishto, nëse nëpër të hapat do të devijojnë në errësirë.
Kam përjetuar dhe unë më parë të tilla situatë të ngjashme.
Në këmbë, i mbytur prej dëshpërimit, kam qëndruar si I ngrirë,
Duke pritur belbëzimin e një fjale të ngrohtë ngushëllimi
Dhe shpresuar për zgjatjen e një dore të sigurt e të mirë.

Si më i egri shpërfytyrim i ringjallur i një kohe të vdekur,
Gjirizeve të ndotur ku hasmin, s'do të doje të groposësh.
Do të shfaqet imazhi I tiranisë me grahmën e saj të qelbur.

Ti ms u trëmb! Endërrave të vdekura jepu një shpjegim.!
Diku mes shpirtrash të humbur vetveten ke për të gjetur.
Pavdekësinë tënde rrënjose atje mes trupash të vdekur!
Prej plogështisë së harresës, nxirre e shkunde burrërinë!
Edhe unë më parë jam grindur e rebelues kam djegur.
Aty ku kam shkelur, pamëshirshëm kam goditur gjithë
ata që për qëllime të këqia, kultivuan urrejtje dhe mizorinë.

Ata që në heshtje pranuan të nënshkruanin humbjen e jetës,
Nën vetëdije I bën më të keqin shërbim,
Britmën tënde të fortë do ta ndjeejnë
dhe kufijëve të përjetshëm.
Të frikur do të dridhen nëpër terrin e gjithë
viteve në vazhdim

KU PO SHKOJME KESHTU

Prej lindjes gjer në vdekje..
Majë akullnajash të papushtueshme.
Hon i pafundëm errësire të pa zhbirueshme.
Melodi e mbytur për vesh të shurdhër është jeta.
Tabllora luftërash, krimesh, vrasjesh makabër,
grabitjesh e përdhunimesh.
Të gjithë gënjehemi sikur luajm në një teatër.
Drejtë së ardhmes ne shkojmë me frymën e urrejtjes.
Ditët tona nuk dim veç barbarisht të çnderojmë.
Nga njëri altar thërrasim në emrin e së vërtetës.
Nga tjetëri pa të keq injorojmë tiparet e vetvetes.
Ideollog të zellshëm predikojnë lirinë e planetit.
Horra e hajdutë drejtojnë timonin pa busull të shtetit.
I urti zë shuar struket në guackën e brishtë.
I marrosuri si kaposhi mbi plehë kërcënon me gisht.
Nën ritme muzike nderohet braktisa e prindërve.
Mes kafshimit të kohës zvogëlohet rritja e fëmijëve.
Të revoltuar dëgjojmë të njëjtat britëma kafshërimi.
Trupa të pa jetë humbasin pa asnjë vënd varrimi.
Me sy të agulluar ku venitet parakohe dritë e perëndimit.
Lumenjë të tërë mëkatesh vërshojnë mbi izobaret e zhvillimit.
I ndershmi përlyhet me vesin e lashtë të kurvërimit.
Vet kurvëria shënjtërohet si fitore e madhe njerëzimit.

Krenari e zhgënjyer përpëlitet nën kujen e përdhosur.
Ndërgjegja digjet prej etjes në koma ballcamosur.
Pakica fluturon si në përrallat me qylimat hapsinore.
Të tjerë mbijetojnë në kushtet e varfërisë çnjerëzore.
Ngado ngjyrimet e ditës prej errësirës janë pushtuar.
Mosmirënjohës ndaj jetës, përherë në mungesë.
Të besdiisur prej punës, pa më të vogëlën shpresë.
Si foshnje përgëdhelur, prej hijes tonë të deformuar
Me plazma gjaku vetëm hakmarrjen kemi lartësuar.

Një vëlla në tregun e prostitucionit motrën shet.
Një palo burrë padrejtësisht gruan pret e vret.

Një qeveritar nën hijen e pushtetit terrorizon.
Vetëm një nënë në rrugë hedhur si një leckë e vjetër,
s'ka zemër dhe shpirt, pjellën bastare se mallkon.
Vetveten mashtrojmë me egon se kemi pushtuar gjithësin.
Nuk di nëse jemi ne të çmëndur,
apo koha prej nesh mori çmëndurin?
Ku po shkojmë me këtë turravrap të çfrenuar?
Engjëllin dhe djallin brënda shpirtit tonë kemi gatuar.

ROMANCË E PËRJETSHME

Nëpër kreshta valësh rritem
e nëpër kreshta valësh vdes.
Pas sharmit tënd unë çmendem
e i çmëndur prap të pres.
Mes ëndërrash nëpër gjumë rrëzohem.
Ashtu, i rrëzuar, imazhin tënd e ndjek.
Prej imazhit që më humb përmendem.
Përmendem prej atij zjarri që më djeg.
Me lotin luaj buzëmbërmjesh.
Buzëmbërmjesh ti luan me sytë e mi.
Nuk e di sa e largët më është vdekja,
por, që do të vdes me ty në sy, e di.

LOJA E DASHURISË

E bukur ishte loja jonë e dashurisë.
Më e bukur se loja e fëmijëve kukafshethi.
Çuditërisht, ti dilje përherë e fituara,
unë humbësi që të ndiqja e s'të gjeja.
Asnjëherë nuk të gjeja, kudo ku fshiheste,
kudo ku ti ngrije prita të fshefta.
Ndodhi një ditë, përmes shiut të vjeshtës, më humbe.
Erë dhe litarët e shiut i mblodha në një grusht.
I dogja retë e ngashërueshëm nisa të qaja.
Udhë pa udhë ulërita me emrin tënd në buzë,
por me kot. Kërkund nuk të gjeta.
Fytyrën e butë me gishtërinj më kurrë s'e preka,
dhe pse u dogja i tëri në zjarrin që ndeza.
Rëndom, unë zgjohem me shikimin nga dera,
me mendimin se ti pas saj qëndron përgjithmonë.
Nën një pritje të akullt zemrën time mbajta hapur,
ndjesi se kjo lojë vazhduaka kaq gjatë sa dhe jeta ...
Edhe përtej saj, kur shpirtrat tanë të flenë në amshim,
me ty përsëri do të nis të luaj kukafsheftas ...
Ah, e dashur!
Ti një ëndërr më mbete në mend përgjithmonë,
si ledhatimi dhe puthja e parë nën një muzg të përhimtë ...
Si një ëndërr transparente, shkruar mbi një copë letër,
vetë zemra ime e quajti atë të çmendur.
Lojën tonë nuk mund ta harroj dhe përtej përjetësisë.
Nuk do ta harrojë këtë që ti vetë e quajte një ëndërr.
Nuk do ta harroj ... nuk ... nuk ...
dhe kur të mendoj se ti po fle me po këtë lojë në zemër.

BREGU S'DO TË KISHTE DËSHMITAR ...

Mbushur me helm është sot zemra ime.
Po ashtu dhe buza, e rrudhura parakohe.
Më mirë një i çmenur i detrave të isha,
sesa vetmitar të rroj kështu, pa dashnore.

Një të dashur që pata më braktisi një natë.
Mbi jetën time ajo derdhi gjithë helmimin.
Fole merimangash, o mik, më derdhi në shtrat,

si shpirtit tim, dhe yjeve ua morri vezullimin.

E desha marrëzisht dhe përsëri do ta dua.
Si qelq të thyhet bota në miliona thërrime.
Mbi shkumbimin e saj do të ngrihen gjithkund,
vdekja dhe flakët përvëluese të dashurisë sime.

TE DUA DASHURIA IME

Unë të dua ty dashuria ime
(Ti e kupton sa shumë për ty vuaj)
Krahëve të tu plot ngjyra të qëndrojnë dua.
Mos më lërë shkurreve
Si zogun e harruar.
Si një bletëz, nektarin e luleve duke shijuar,
Mos më lërë.

Për mua je ëndërra
...dëshira, që në dëshpërim përcjell
...më të padurueshmet,
Dhimbjet e mia.

Të dua dashuria ime...
Lëndimi dhe fuqia magjike e zemrës.
Heshtja e përgjakur ku prehet vetmia e çmëndur.

SONTE MOS ME PYET

Sonte mos më pyet të litem
Pse ika mb krahtë e erës\ së thatë të marsit.
Pse dhimbjet hodha në ca brigje këngësh
Dhe brengat I mblodha udhëve të vdekura.
Mos më pyet përse urrejtjen varrosa në të errtën e varrrit
Dhe honeve me rënkimet vara dhe klithmat e hekurta.
Sot mos më kërko të t'I sjell largimet e lagura.
Kthimet përsëri t'I arratis përtej Jupiterit.
Mos më kërko të shpjegohem si arrita t'I djeg dëshpërimet e dëshpëruara.

Dhe trishtimet si munda t'I burgos qelive të errëta të ferrit.
Sonte mos më kërko të tëë them e dashur
Si mbi rrasa gurësh skalita kujtimet e hirosura.
E në ç'të padukshme I fsheha kujtimet e hirosura.
Si krisën e u thyen trandafilat e dashurive.
Dhe hidhërimet I ngurosa mbi heshtjet e vetmuara.
Vetëm sonde mos më pyet e dashur.
Mbi ç'parime të flliqura po rrotullohet bota.
Qiejve janë varur të them me shpirtin e shenjtit
Se kjo natë do të jetë e gjitha e jona.

TINGUJT E HARRUAR

Tinguj të harruar ...
Tinguj që, vjedhurazi, hyjnë
në dhomën time të zbrazët.
Një çast, uli tonin spikeri në televizion.
Kanarina e bukur cicërimën ndali,
tiktaku i orës së murit mbetet në sekond'.
Lulja "Mos më harro" mbi vazën blu,
gjethet vari e trishtuar.
Të mbyllurat plagë diçka zë e m'i ngacmon.
Në dhomën e heshtur, i hutuar,
mbërthyer dilemash kisha mbetur.
Pas krahëve mjegulla më mbështjell
e mbi dhomë derdhi të kaltrin tis.
Prej dritës së ndezur mbi një raft
përloket syri ndjeshmërisë!
- Nuk jam këtu! – doja të thoja me një zë.
Mohim i mohimit të gjithçkaje isha unë,
por tingut e largët, të qetë, nuk më lënë.
Tingujt nga dhoma nuk munda t'i përzë.
Nuk mundem dot, nuk mundem jo ...
Të parën dashuri, pas dere,
si do mundem ta lë?

PENDIMI ...

Ma fal ti gabimin!
Dikur, e dashur, rëndë të lëndova.
Të solla makthin si dhuratë të pakëndëshme
dhe netëve pa dashur ta shtova pagjumësinë.
Si pik' e ujit shkëmbin, zemrën ta copëtova.
Në mijëra kristale ta thërrmova dashurinë.

Ma fal ti gabimin!
E dashur, ti më fal!
Unë jam fytyrë që skuqem në gabime.
Jam syri që dridhet si një tingull.
Jam zemra që gjunjëzohet nën përgjërime.
Jam shpirti që tretet nëpër mjegull.

Ma fal gabimin! ,
E dashur, ti më fal!
Me ujë burimi mëkatet do t'i laj.
Buzët do t'i ngroh me dëborën në mal.
Në thellësi oqeanesh pafundësisht do të zhytem,
tek ti për t'u rikthyer dhe një herë si kristal.

FALEM NJË MINUTË

Në rrugicë m'u shfaqe një mbrëmje krejt papritur,
të florinjtit flokë hedhur përmbi supe.
- Ndal ti, moj vajzë, falmë një minutë!
Ti seç më fshiheshe, tretur nëpër muzge.

Me rrezen e syrit të ndoqa deri larg,
m'u shkërmoqën fjalët, shikimi seç m'u tret.
Mjeri unë, i mjeri, mbi dëborë seç mbeta!
Si një dru i thatë, si një zog i shkretë ...

Befas një dallgë fati të ngre nga thellësia,
si një nimfë deti vjen ma bën me dorë.
Rreth e qark vështroj me shikim të vrarë,
era e marrosur minutat m'i bën orë.

Mbi të heshturën rrugë dëbora fle e qetë.
Tej një lot i këputur, përmbi buzë të bie.
Era nëpër muzgje këngët i shtyn lehtë,
dëborë e kristaltë mbi qepalla të shkrihet.

MË E ÇMUAR SE VETË JETA

Më të çmuar se vetë jetën të kam patur.
Shpirtin, i shtrënguar, shpesh kam bërë të heshtë.
Në një pjesë të së panjohurës tënde kam jetuar,
pa e ditur as vetë nëse jetoja në të vërtetë.

Në një mesazh dërguar prej erës më thoshte
se ti, si e marrë, ngado më ke kërkuar.
Ndaj sot të kam ardhur me nxitimin e shiut,
që beharit harbohet tokës së përvëluar.

Braktisur prej vetes ku jetuarit kisha lënë,
nccringur tek sofati i shtëpisë së rrënuar të gjeta.
E ngrysur qenia jote, si një vjeshtë e tretë,
atje ku frymë njeriu s'më përshëndeti "tunjatjeta".

Aty një llampë vajguri digjte flakë të mekura.
Përhumbur qetësia jote mbi një libër të zhubrosur.
Pahnike, e dashur, kishe mbetur, siç të lashë dikur,
të shkuarën në tri hapa, përjetësisht varrosur.

Një tufë pëllumbash flatruan prej një dhome.
Prej kaq vitesh me ta kishe bërë dashuri,
ngallitur pas tyre, kurdo pa më harruar,
si shenjti besuar perëndisë së tij.

TEK NJË BORDURË E LAGËSHT

Mbështetur pas shtylla neonesh,
si shkulum i thërrmuar e një vale mbi gur,

eci përgjatë trotuarit të bulevardit "Taulantia",
për të mbërritur tek e lagështa ime bordurë.
Vdekja, pak e nga pak, po më bren
prej një lloj nostalgjie drithëruese.
Tek ajo bordurë e lagësht,
ku një shtatore kënaqësish' të varrosura
ngritëm netëve të gjelbërta, dua të mbërrij.
Atje ku thyem përmendoren e kujtimeve të heshtura
dhe një brerore ëndërrash të shembura.

Ulur në karrike baresh e në stola lulishtesh,
duke shëtitur buzëdetit,
mezi shquaj bashkëkohësit e mi fytyrëvrenjtur,
fjalështhurur prej hipokrizisë.
Të tjera fytyra më kalojnë përpara syve të ënjtur
si ta dinë që asnjë pikë loti për të qarë
nuk më ka mbetur.

Tek ajo bordurë e lagësht dua të mbërrij,
trishtimin e saj të shijoj ...
I etur të thith si foshnja gjirin
dhe me vete të marr
gjithë ç'ka mbetur nga ajo dashuri.

Do të doja që zëri i saj t'më thërriste,
ashtu siç e lashë dikur, të mbytur nën trishtim.
Mbi fragmente të dhimbshme që shkaktuam furishëm,
të mos e përsërisim më kurrë të njëjtin gabim.

NË SYTË E TU

Në jetën time ti hyre kaq papritur
e ditët më dysh i ndava veç për ty.
Një njërën vura verën me vapë të zhuritur,
në tjetrën, vjeshtën e zverdhur në sy.

Zemrën tënde me poezi përkëdhela.
Të djeshmet i mbylla sunduqeve të mykur.
I flaka mëkatet si gjethet që tutje hedh era.
Përgmueshëm, siç hedhim diçka të ndryshkur.

Më the, mbi gjithçka, do t'më doje shumë.
Në hambar të shpirtit më hyre në thellësi.

Prej tij rrëmbeve çdo të shenjtë që kisha unë
dhe qerpikëve të tu të fjetur ua bëre stoli.

Në sytë e tu çdo ditë shuaj mallin.
Aromën e vuajtjeve ti, në heshtje rri e tret.
Nuk di pse koha na ndau, si rrufeja malin!
Si muzgu i egër, që buzëmbremjen godet.

I qeshëm lojes sonë për vite me radhë.
Larguam mallkimin që shpirtin e vret.
Të dashurova marrëzisht si engjëlli pa faj.
Ashtu siç di të dashurojë vetëm një poet.

TË DESHA SI NJË PERËNDI

Një ditë të bukur të majit,
si flutur tek qëndroje mes mijëra ngjyrymeve,
mes petale lulesh, nuk di pse të ngatërroja,
si dikur Afërditën, mes miliarda yjeve.

Çudi! Si s'mundesha, vallë, ta kuptoja,
që kaq plagë të mëdha të hapte dashuria.
I përhumbur nëpër lule të ndiqja për të të kapur,
ti qeshje me mua e shpejt më fluturoje,
mbi petale lulesh më luaje si fëmija.

Për dhimbjet e natës prej një zëri lënduar,
thirrjet e zemrës nga fundi i dheut i ngrita.
I ngrita veç për ty, mbi shpirtin e munduar,
i arratisur botës ku s'më ngrohte më as drita.

Përmes degdisjesh qiellore, përsëri unë të ndjek.
Më tërheq një mendim që kurrë s'mund t'a fashis.
Prej thinjash zbardhur gjer në pleqërinë e thellë,
të bukurën flutur maji kurrë s'do ta braktis.

Në thellësi të zemrës e gdhenda emrin tënd,
me vete për ta marrë ngado ku t'më jesh ti.
Kjo zemra e copëtuar paqe kurrë nuk gjen,
se shpirti që jeton, s'mund të vdesë pa dashuri.

Hapësirave të çrregullta, nuk di ku të kërkoj.
Kaq vite kam jetuar me bukurinë tënde në sy.
Mes miliona gonxheve veç një imazh feks
mbi imagjinatën time; portreti yt zgjuar më rri.
Përtej syrit tim imazhi yt s'm'u tret.

Përhumbshëm të shtrëngoja fort ty në gji,
gjersa një ditë, e dashur, m'u ktheve përgjithmonë,
nga një flutur e bukur, në një Ave Mari.
Në tempullin e dashurisë, ndjenjat i bekova.
Endrrat i kryqëzova mes yjeve të hirtë.
Pas fluturash mbi petale kurrë s'u rrebelova,
se zemra një emër murmuriste: – E imja Ave Mari!

TROKIT E DASHUR!

Në portën e zemrës sime, e dashur, ti trokit,
ftohta natë udhëkryqeve në të zëntë.
Në hi të zjarrit tim ti eja edhe ngrohu,
se kam në këtë shpirt ngaher' për ty një vend.

Ngashëryer lotësh, e vetme ti mos rri.
Pa ngurrim në strehzën time eja bëj fole!
Kurajoze siç të njoh, thuaj shpirtit: – Dashurohu!
Prej zjarrezh përvëlur trupin mos e lër.

Në portën e zemrës, e dashur, ti trokit,
kur muzgu endrrat me vel t'i mbulojë.
Do të gjesh tek unë të munguarën dritë
dhe ëndrrat me shkëndija shpirti t'i ndriçoj.

Nuk jam hyjni në altar i shenjtëruar.
Buzëqeshjen unë ul mbi pirgje pikëllimi,
frymëmarrjen e nxitoj të etur nëpër botë,
si dritën lozonjare që maleve hedh agimi.

Nëse do të trokasësh një ditë,
do të trokasësh përsëri,

unë portat e shpirtit për ty do t'i hap.
Mbi libra do t'më gjesh, mbi letra, poezi.
Duke të pritur jam, i heshtur, fillikat ...

Do t'më shohësh të qullur prej shiut tinëzar,
të rrahur prej erës së ftohtë dhe dinake.
Xhepit të zemrës do t'më gjesh një mandat,
besim i fuqishëm i thirrjes time hidhurake.

Fatkeqësisht, anija jonë diku larg ka mbetur,
mes dallgëve të egra plot mllef e shkumë.
Atje ku të dyve na përplasi dikur fatkeqësia,
i vetmi shpëtimtar asaj dite për ty isha unë.
Sërish do kujtojmë ato fjalë të pamundshme.
Të dehur do të jemi sërish nga dashuria.
Shndërruar do të jesh në një stërkalëz blu,
si vela e bardhë, shpalosur deteve të mia.

KUR THEVA NJË ËNDËRR

Çapiste hapi yt, në një udhë të pafund,
ndjekur psherëtimash të gurta, të acarta.
Shikimi të tretej përhumbshëm në askund,
buzëve të dridheshin veç ca fjalë të athta.

Një pikëz loti të rrëshqiste ngadalë nën sy.
Në vesh të lëkundej vath i hënës së argjendtë.
Dritë-hijet e shpirtit shfaqur vazhdimisht,
si bulëza vese fluskonin tokës erërendë.

S'e kisha besuar kurrë ikjen tënde pa kthim.
Atij çasti e kuptova sa shumë të kisha dashur.
E nesërmja pa ty m'u duk e pakuptimtë,
si direk i thyer, mbetur bregut i përplasur.

Me iriqët e detit më ngjasonte mërzitja.
Thërrmohej lumturia perëndimit me re.
Atëherë e ndieva sa e rëndë ish vetmia,
kur mes pikëllimit, në ikjen tënde më le.

I ngriva kujtimet e ditëve të shkuara,
si koleksione bizhush i mbylla thellë në shpirt.
Me një mijë klithma buzëdetit veten e qortova,
jetës për t'iu kthyer me gjithë ëndrrat sërish.

PËRTEJ SË PËRJETSHMES ...

Ti ishe atje, si më e bukura shëmbëlltyrë e Xhokondës,
mes fosforeshencës së detit nën flakërim të perëndimit.
Tej më humbisje, përmes lakuriqësisë hënore,
si engjëll i arratisur nën zjarrin e etheve të përvëlimit.
I ndjekur prej klithmave të zogjve të natës së bronzte,
pas teje vrapoja, përhumbur shkretëtirës së vetmisë.
Platitur prej tërbimit të erës, rreksha të të prekja,
me mollëzat e gishtërinjve, dridhëruar prej dashurisë.
Prej një shqetësimi të arratisur që rëndë më mundon,
çmendurisht të thërrisja me timbrin e erës së trazuar,
mbi dallgëzime valësh mesnatës së shndritshme,
humbur buzëdetit, prej gjymëve të mia ngatërruar.
E hej ... Ku je? Tretur nëpër mjegull, për ku shkon?
Si valë e lëshuar prej një varke të mbytyr më përplasesh.
Mbi luspat hënore të një peshku me vete më rrëmbe,
mbi pavdekësinë e detit të jetojmë, përtej së përtejshmes ...

TEK NJË BREGORE E ZHVESHUR

Netë me radhë, hutueshëm, nxitoja pas ikjes tënde,
me skeletin tim prej lodhjes e drobitjes të sflitur.
Nuk di se si humbisja përgjatë udhëve nëpër mjegull
pas jehonash dhe oshëtimi zërash timbërgisur.

Nëpër gurë shkëmbinjsh gjunjët m'u përgjakën,
gjersa fryma më ndali tek bregorja jonë e zhveshur.
Prej magazinës së kujtimeve tona të vjetra

i pashë përsëri dy sytë e tu, si dy meteorë të djegur.

Një qeshje gjeta dhe pak fjalë të mbështjella
me të ngrohtin hi malli dhe identitet kohëshkuar.
Mes myshqesh aty gjeta më shumë se tri të vërteta
e më të gjallën, atë, që marrëzisht ishim dashuruar.

Në atë bregore, ngurosur kish mbetur zbrapsja jote,
vajtimi yt, që këngën time në mijëra pjesë kish ndarë.
Shtypur prej marrëzisë tënde si kokrra të kuqe dëllinje,
ende nën dënosa përlotej e rënkonte ndjenja e vrarë.

E IMJA DASHURI

E thella humnerë dhimbjeje, përzhitur nëpër zjarre,
kraterit të zbrazët të zemrës sime të ngrirë.
Nektarin dehës të netëve qumështore hodhe,
për të thyer vetminë time krenare.
E brishtë më linde muzgjeve të përflakur,
o ti, më e pakufishmja kënaqësi e pambarimt,
që vrullshëm u ngjite ditëve të mëpastajme,
me tërë ëmbësinë tënde mishtore të shërimit!
Unë ethshëm të ndoqa rrëpirave të rrëmbyeshme,
i përhumbur shpesh herë horizonteve të djegura.
Përmes fërfërimës së kallëzave të pranverës të thërrita,
gjer ditës që të gjeta mes udhëve të mia të vdekura.
T'u përula gjunjëve si një shpendi i plagosur
e supet t'i mbulova me shtrojat e mia të varfëra.
Pas zjarrit tënd përvëlues i tëri i marrosur,
mjegulluar prej djersitjes së gjinjve të bardha.
E imja dashuri, zjarrmëtarja e ditëve të lumtura!
Qiejve të mi si ylli ndriçoi drita jote fërgëlluese,
ajrin mbushe me shkulma valësh të përgjakuara
dhe të paprekshmet errësira të shkretuara mikluese.

O VAJZË E RINISË SIME TË HERSHME

O vajzë e ditëve të rinisë sime të hershme,
ç'mi afrove sot kaq pranë të panjohurat e tua të akullta!
Të vdekurat vegime pa varre të buzëmbërmejeve
dhe ngjyrimet e humbura errësirës, ditë-netëve të amullta.

Ç'mu afrua e jotja brishtësi, që aq shumë ta kam dashur
të harruarat shenja të shtegut për tek shpella ku jetuam,
ato mijëra imazhe të çrregullta nën përthyeshmëri të dritës,
kryqet e krahëve të mështeknës ku dashurinë kurorëzuam.

Lërmë të puth sytë e tu, si zog i gjumit të trazuar!
Pak çaste të hesht mbi heshtjen tënde të shndritshme.
Mbi qetësinë e buzëve të tua, më të qetë se vetë qetësia,
të rri më i heshtur se vetë heshtja e përjetshme e yjeve.

O vajzë, e ditëve të rinisë sime të hershme!
Ti ende jeton në brendësi të paqes sime të butë.
Të mbledhura brenda teje janë dënesat, shpërthimet,
të fundit psherëtimat të humbura nëpër muzg.

Oh, shqisa engjëllore, burime të puthurash!
Oh, vezakja e përskuqur buzë e kafshuar!
Gjithmonë e më pranë ma sollët etjen time mizore
dhe të besuarit se me ty, vetë vdekja është harruar.

NË DITARIN TIM TË VJETËR

Në ditarin e vjetër, prej kohe të paprekur,
prej vitesh të ngurosurat qëndrojnë
të shkruarat fletë gri të jetës sime.
Më rikthen tek ato veç një zë i mekur
dhe një tingull i ëmbël, vocërrak dashurie.
Në atë ditar i ringjallur jam unë nën torturë,
si nën savanën e tejdukshme e të ftohtë të akullit.
Prej lotëve të lutjes i lagur, nën pendesë i ngërdheshur,
të pamundurën imagjinoj, dhe pse pa një emër
rreth së cilit do të vërtitesha si një ikonë e zhveshur.
Një pjesë zemre kam lënë në atë ditar të vjetër,
i vrarë përgjithmonë prej së njëjtës plagë.

Gjthçka më davaritet rreth mendimesh të brengosura.
Më mjegullohen gjithë ndjenjat e keqtrajtuara,
zgjimet e pazguara, që kanë mbetur të plandosura.

KUR TË KËNDOJA SERENATA

Nuk di në të kujtohet ajo natë embëlake,
kur skutave të mia ti u fshehe me magji.
Në prrushin e buzëve të tua u dogjën të imat,
nën psherëtima të mbytura, e tëra humbe ti.

Ç'lakmonin zemrat tona atyre ditëve të majit,
kur si dy binjakë ngjasonim nën qiejt mavi.
Të kishim veç, e dashur, ca minuta më tepër,
ca sekonda më tepër për të shtrydhur dashuri.

Unë i urti ushtar, ti mbretëresha ime ishe.
Në vende të fshehura njëri tjetrin shtrëngonim,
më shumë sesa toka me rrënjën ishim të lidhur,
mbi flatra engjëllorësh hapësirave fluturonim.

Nuk mundem t'i harroj ato netë të argjendta,
kur serenata të këndoja e safirë të mbinin në sy.
Në ato kohëra zgjimesh botën kisha brenda,

PREJ LUFTËS JAM KTHYER

Prej luftës t'u ktheva sot, e dashur.
E përsëri drejt luftrash do të shkoj
në qytete të tjera të ftohta, të pështjelluara.
Në qytete që kurrë s'kanë egzistuar,
zemëratën si një togë bulonësh të shuaj,
prej një ëndrre të re të ndihem i rrethuar.

Kam ardhur për pak çaste të çmallem me ty.

Djegur dëshirash jam prej largësive të pafundme.
Shpirtin mbushur e kam me etjen për kripën,
për gruroret dhe barin që buit fushave të murrme,
për zabelin ku një përroskë puthet me borigën.

E mundimshme të jetosh në k'të botë të kalbur,
ku dhe zogu pak ajër të pastër gjen të fluturojë.
Nën vetminë e frikshme të shkrepave pa diell
dhe muzikën bajate që vjen prej të kazinove,
shpirti yt (dhe i imi) nuk mundet dot të jetojë.

Të gjitha mendimet sot vërtiten tek krizat.
Kudo, ajo që duhet bërë, i fshihet qartësisë.
si qukapiku mbërthyer mështeknës së zezë,
përthonjsh thepisjet e jetës dua të ngjis.

Ndaj mbi duar lërmë t'i mbaj shpatullat e brishta
dhe zemrat t'i trazojmë në ishujt e sheligishteve.
Prej luftës jam kthyer e drejt luftrash do të shkoj,
mes ngrirjes dhe shrirjes së ngricave të frikshme.

PAS ENDRRES SE MINERVES

Ish dora e zotit që shkroi paragrafët e mëkatit:
– Ti e divorcuar,
unë i mallkuar prej fatit ...

Minervën s'e kisha parë kurrë të përlotur.
Nëpër sy i rridhnin të freskëtat rryma të jetës.
Prej luftrash të vjetra ish tkurrur e ngurosur,
tani llahtari i një ëndrre befas e kish zgjuar.
Makthi dhe trishtimi i ditëve tona të mundimshme,
me kohë trubullirash dhe përmytjesh të mëdha,
me kohë dhimbjesh, ku fjala kthehet në gërmadhë,
ku heshtja prej heshtjesh bëhet më e rëndë se vdekja
dhe thashethemnajat kthehen në grykësi të përbindshme.

Më shëmbëllen statuja me ëndërrat e mia të frikshme,
se tregim i shkurtër ish pasqyra e thyer e viteve të mia,
si gongola me mbingarkesën e parajsës tënde të humbur.

Ne, lidhur prej fatit, shkonim bashkë, e dashur,
gjer atje ku rrinte duke pritur vdekjen vdekja ime;
e vdekura!
Atje ku psikozat e lashta mes tabuve të helmta ishin tretur
dhe gojë të vrerosura jargoseshin nën kalbëzime të
hekurta.

A s'ish gjithë jeta jote një keqardhje e pangushëlluar?
A se dije ti se nën rrogoz të lagësht flinite e poshtra?
Prej jetës e lënduar, nën paprekshmërinë e kararakterit,
ty e divorcuara, ty e mbetura më e përgojosura,
ende zemra të rreh nën përpëlitjet e mallkimit.
Ty shenjtëri, që asnjë grimë dheu prej dheut nuk je,
një shenjtëri nën shkrumbimet e padenja të dënimit.

Minervën s'e kisha parë kurrë të përbotur.
Ndaj të prita të shkonim bashkë
deri tek të imtat lulevjollce,
si ngjashmëria që të pangjashmen
pret e përcjell nëpër terr.
Shkelur djerrinave të skllafvërisë
ku prehet e liga, e ndyra,
nën këmbët të ndiejmë rënkimet e fateve
tona të vidhisura.
Dhimbjat e shkrumbuara
dhe përvëlimin e puthjeve në ethe.

BUKURI E PIKËLLUAR

Bukuri e pikëlluar,
si një pulëbardhë e përzishme
që mbi kreshta valësh vërtitet,
endesh trishtimit tim të thellë.

Limazhdës së bardhë më tërheq
për t'më kthyer në një copë akulli të ftohtë.

Qëllur në ishullin tim të vetmisë,

mbedhur mendimesh të përçartura,
kurmi yt për t'më zhytur më thërret,
oqeanëve të pafundme të çmendurisë.

Një mijë vjet me ty kam jetur.
Edhe një mijë vjet do t'më duhen
që me ty të vdes,
bukuri e pikëlluar.

ME MUZGUN MË IKE

Me muzgun më ike asaj buzëmbremje vjeshte.
Më ike me gjethet që era tutje i hodhi
mbi dheun e përzhitur.
Mbi degë të zhveshura pemësh,
zogjve majë sqepit u mbeti cicërima.
Bari iu zverdh kopshtit tim të bukur
dhe petalet ulën pikëllueshëm lulet e gjerbërta ...

Çdo mbrëmje qielli do të jetë si një det i trazuar.
Jashtë çikriku i pusit prej heshtjes do të thyhet.
Veç unë në dhomën time të errët do rri zgjuar,
mbyllur në botën e padukshme që mezi shtyhet.

Mbi djerrina do të bredhë shpirti im i përmallur.
Duke të kërkuar ty shteg më shteg,
do të mbetem si lakuriqi i natës i pavatër.
Do të mbes pa atë cicërimë zogu,
pa atë pemë të gjelbër,
pa atë qiell të qetë e të kaltër.

DUARVE TE BUTA MERREM

Duarve të buta merrëm sonte e dashur.
Dhe frymë më jep nga fryma jote.
Më fluturo në shtatë qiej të përflakur.
Në shtatë galaktika më fluturo.
Me fluturimin tënd preej feniksi.
Oazit të shkretëtirës sime,
Të vdes mos më lër,
Si një sfinks të përgjakur.
Shkallmoma zëmrën!

Futu brënda dhe qëndro!
Të vdes dua sot mbi gjinjët e tu.
Jetës ti rikthej gjithçka të humbur.
Larg kufijëve të përtejëm t'arratis
Gjithë mendimet e robëruara
Dhe urin ta lëmë të fluturoj
përtej skëterrës së përgjumur.
Ndalma sonte vdekjen,
Që jetës t'mos më zvarris dëshpërimin e përgjakur,
Përtej reve qumështore ma degdis!
Sonte, në duar më merr e dashur.
Në bregun e epsheve të tua çmëndurake,
Thyema monologun tim të verbër!
Përtej vetvrasjes më rizgjo!
Çelm, moj çelm, porsi syth në degë të gjelbër.
Eja, duarve të buta merrëm!

EJA SONTE...EJA!

E vdekur ëndërrës sime të trisht iu shfaqë,
tej një vëndi të çuditshëm mes gjethe mullagash.
Gjysmë e varrosur në rrënjët e një qiparisi të plakur.
Unë erdha dhe shpirt prej shpirtit tim të dhash.
E ti mostra ime mu riktheve e bukur, e ringjallur.

- Eja sonte të thashë.
O e bukura e përrallave të moçëme!
kësaj mbrëmje të vakët vjeshte mistike.
Digjëma prrushin e fundit të këtij zjarri përvëlues.
Në shtatë portat e qiellit të hapur,
zemrën time të përgjëruar për ty, ngjite!

Eja sonte, ti zanë me parfumin e luleve të bjeshkës.
Arratise erën e rëndë të dashuris sime të vdekur.
Uljonja ime e adhuruar, Shëmbëllimiim i përgjumur.
Shpirtin mizor çpoma, me duartë e tua si trandafilët e egër.

Eja, të ngatërrohem flokëve të tu të mëndafshtë.
Gjithë harresat ti thith në honin e buzëve të shkrumbuara.

Me lëmimin e trupin vritëma mjerimin tim të dhimbshëm.
Dhe me forcën e magnetizimit të epshit,
në një të vetëme bashkoi zemrat tona të binjakëzuara.

KUR THYHEJ VJESHTA

Kur thyhej vjeshta,
Nën një përzierrje vaji dhe tingujsh,
Mes pikëzave të fundit të shiut humbiste portreti yt.

Lot të dhimbshëm i pijkonin qiellit zëmërak.
Si një puhizë imcake mes dëborës së parë,
Që kish nisur të binte m'I përvldheshe syve,
Mes pyjeve gjetherënë duke shkuar larg e më larg.

Në dhomën time heshtjekallur,
Një çirmë e dobët ngatërrohej mes librave.
Ngatërrohej mes rreshtave.
Ngatërrohej mes fletëve gjysmë të shkruara të poezive,
Ashtu siç hynin e dilnin prej qënies sime,
Tingujt e trishtuar e të zverdhur të vjershave.

Rrethuar prej unazash korale të diellit.
Tehut të mbrëmjes i vërtiteej hija jote e bardhë.
Me ngurtime resh të varura mbi pishnajë më ngjaje
Më ngjaje me puhizën e gjelbër rrugëve të rrëgjua.
Më ngjaje me fytyrën time ë përpara vegimit tënd u ringjall.
Në sfondin e diçkaje të papërcaktuar
Kridheshin sytë e mi dhe kërkonin të gjenin.
Vallë ku iëshe e ku fshihshe ti?
Ende nuk mundem të kuptoj se si heshtja pandalshëm
Lëviz drejtë këtyre grykëvarreve të errëta.
Se ç'raport enigmatic ka me jetën, vdekja.
Di vetëem të theem e dashur se për aq kohë,
Ti ishe për mua madhështia dhe vet jeta..

S'di pse të kujtova tani që po thyhet vjeshta...

VAJZE E KETIJ QYTETI TE HARRUAR

E vetmuara vajzë e këtij qyteti të harruar.
që shkon e vjen përmes ditëve të vdekura,
me ca imazhe mbetur udhëve të ngatërruara.
Me ca murmurima blu buzëve të djegura.

Sonte eje e fli në gjumin e ëndërrave të mia.
që brënda gjumit tënd të trazuar zë dremmit.
Prej meje mos u trëmb që syrin e mbaj zgjuar.
E grindem me lugatin që dhëmbët të skërmit.

Se unë s'jam idioti i mëngjezeve të mallkuara.
As i përçarturi që pandalur flet me gjuhë despotësh.
Jam i zakonshëmi që përvesh llërët e munduara.
Orfeu që këndon për zëmëra yjesh dhe botësh.

Unë vij prej nga ku deti frymëmerr
me ëndërrimin e qiejve të përgjeshëm.
Prej nga ku ujëra të mëndafshëta rridhnin
përmes kristalit të ëndërrimit ton të pavdekshëm..

E largëta udha ime aty tek ty, le të prehet..
E lodhur të zgjohet prej tingujsh të coptuar.
Mëngjesi yt i bardh lehtësisht le të derdhet
përmes një shëmbëllimi të trisht, të vjetëruar.

Askush s'do të trokas në gjumin ton e dashur,
Mbi gjurmët tona s'do Pështyj e s'do shkel njeri.
S'do na trembin ulërimat e pështira të qytetit marrak
Nëpër muzgje do rilindim e do qeshim unë e ti.

NJË TË SHTUNË VJESHTE

Mbi xhamin e lagur të dritares,
fytyra jote e venitur,
me dy sytë pa dritë,
m'u shfaqën nën përkëdhelinë tunduese
të pikave të shiut, që bimin pikë-pikë.
Oh, e paharruara ime e përmallur,
vegimi i një dritëhijeje të marrosur!

Të përgjumurat kujtime rrëke më derdhen
përzier me atë fanitje imazhesh.
Përsëri rindërtuan shtratlumin e asaj
dashurie të çngjyrosur.
E shtunë vjeshte ishte dhe atëherë
kur, mbi fjalëkryqin e të larguarit,
përpiqesha të mbyllja çdo katror,
si boshllëk i një imagjinate mpirë prej ngërçit.
Përse, vallë, e ndërmore atë akt madhor fatal,
e ngrite kryeveprën më cinike të vdekjes! ?
E shtunë vjeshte ishte dhe atëherë ...
Shiu binte e binte mbi xhamin e dritares.

U GENJYEM APO...?

Koha apo vetveten gënjyem, nuk e di.
Tani shndërruar jemi në dy trupa të huaj.
Ti në njerin pol, atë të jugut, e unë në very
Mes akujsh që dashuria në vijë të pambarimt uji
I ktheu për të gjetur udhën për tek ty.
Ngandonjëherë bëhemi erëra që hapsirash
Vërtitemi, humbasim, s'dim ku vemi.
Gur lumi bëhemi, të ekspozuar ndaj qiellit.
Lënd lisi, ushqim për rata që s'na deshën.
Gjëmbaç të kaltër që askush të mos na preki.
Nuk di sesi u shndërruam në dy kongjij të shuar,
Kur dikur na kish patur zili dhe vet dielli i praruar.

ME SHPRESE NE RIKTHIMIN TEND

Gjithçka do tëë jepja për një rikthim përjetësor.
Pranë imazhit tënd me vite të rri zgjuar.
Ulur mbi zemrën, që për mua s'ka më vend
Rrëmbyer kujtimesh dhe dhimbjesh përjetuar.

Në kohë dhe hapsirë udhëtoj papushim.
Të qëndroj përsëri mbi krahtë fluturak.
Endërrën përjetësisht tek ty me dëshirë.
T'a lë të dashuruar, të papërlyer pa shkak.

Në ëndërrimet e mia ti përherë fluturon.
Më është mpiksur hidhërimi mbi syrin e vrarë.
Nuk di si t'ia thyej k'të heshtje mortore.
Nuk di se cilën rrugë për tek ty të marrë.

E zjarrra kurorëë malli, kaq shumë kam vuajtur.
Nuk mundem ta besoj se një tjetri I përket.
Po dhe në qoftë kështu, e dashur të urojë.
Shumëzuar gëzimesh të kesh në këtë jetë.

Ngërthyer hekurash të trisht mendimet bluaj.
Udhësh kryqëzuar seç më mban një shpresë.
Rikthehu për tu përshëndetur qoftë një herë.
Më pas në vetmin time të vdes i qetë, lermë.

I DASHURUAR PER DY

Prej ditës që të humba, diçka prej vets më ka mbetur.
Në atë boshllëk të pambushur prej asnjëlloj dashurie.
Prej të njëjtës pritje, në vetmi çdo ditë duke vdekur.

Mes përvijimit të zjarrit, si Kostandini jam ngritur.
Përteej të panjohurëës, mes flakëve t'kam kërkuar.
Atje, ku varur në vetëdijen time të imagjinatës
E gjallë më ishe ti, prej meje përherë e ledhatuaar.

Nishani sa një pikë kallaj mbi buzën e pipërme.
Dhe i vogëli tatuazh prej faqes s'të kish shkaarë.
Nga balli s'të ish zhdukur ajo shenjë prej ndryshku.
Veç buzëqeshja plot finesë një trajt tjetër të kish marrë.

Trëmbur prej thëllimit të akullit, kasha frikë të të prekja.
Nën tëë vetmin mëkat në ndërgjegje duke mekur.
Zvenitur gjer në pragun e papërmbajtur të trishtimit.

Ambivalent tërësisht i kthyer në këtë çast të dëshpëruar.

Tradhëtuar prej jetës, amoral brënda një honi I ndjerë.
Gërhamat e shpellës së përgjakur më risjellin në jetë.
Pas tejee kaq çmëndurisht nuk di përse isha dashuruar.
Pas fëmijës që prisnim, ta kurorëzonim si një mbret.

ME FYTYREN E PRANVERES

Me fytyrën e pranverës rilindem dhe vdes,
Kur valët buzë detit sodis I menduar
Dhe gjethet e porsaçeluta të kumbullës përshëndes
Mëngjeseve me diell, I qeshur, I qetë, I gëzuar.

Gjoksit më lëshohen krahtë e tu,
Si e bardha mjegull që shtrihet mbi oaze.
Prej flladimit të mëndafsht thith
ravijëzimet e meteorit blu.
Vdekjes pak më shumë jetë I kërkoj,
Veç për sytë e ttu që digjen porsi zjarre.

Me zërin përgëdheltar të natës.
Me zërin tingëllues të gjetheve.
Me zërin e tokës së shëndettshme.
Nxitoj me ty pas oshëtimës së pandërprerë të valëve.
Të dy mësyjmë llagëmeve të nëndheshme.
Fjalë përshpëritjesh mërmërisim nëpër buzë,
Si të ishin mijëra psallme.

Me fytyrën e pranverës kam vrapuar
Për një kohë të gjatë pas valëve gjelbëroshe.
Pa arritur të ndjej pikëllimin therës të humners,
Që gjer tek mua vjen me zërin e ngjirur të skëterrës.

Cili është zëri i detit, rrahur përjetësisht prej dallgësh?
Me fytyrën e pranverës u bëra bir I qiellit,
Që më dhuroi skeptrin e dielli,
Që më kurorëzoi perandor të university.

Njeriu me fytyrën e pranverës mbetet gjer në vdekje,
Se për ty brënda shpirtit rrita dalngadalë
Lulet aromëmbëla të mëngjesit.

PERHERE NE KUJTIMET E TUA

Përherë nën kujtimet e tua i rrëmbyer,
prej buçimës së kujtesës, ti më del përballë,
i humburi realitet i dashurisë imagjinuar.
Vështroj shikimin tënd, derdhur diku mënjanë,
qepallat e njomura prej vesës në ag,
imazh i një trupi të pajetë pa një vend zhvarrimi.
Përse, vallë, më dukesh kaq e huaj! ?
Përse vallë të urrej e të ndjej kaq larg! ?
Të urrej, se s'pata kurrë forcë për të harruar.
Dhe në harrim, ndjenja bëhet më e gjallë,
urrejtja, gjithashtu, më e përvëluar.
Si asnjëherë i rënduar, mungesën tënde përjetoj,
o brerore e zjarrtë përmallimi e diellit tim të afshtë!
Në zemrën e mpirë prej hidhërimit, pritja m'u mohua,
mes lotësh të bardhë, timbër i zërit m'u shua.
Me një devotshmëri skllavëruese të isha përkushtuar.
Përsëri të dua, si në ditën e fillimit.
Dhimbjen për nofullash shtrëngo
si i dënuari i pashpresë përpara ekzekutimit

Ç'MBETET NGA DASHURIA

Ajo që në mëndje mbetet përgjithmonë,
është puthja e parë nën një muzgë të pikëlluar.
E panjohura psherëtimë e buzës tonë të pjekur
dhe ajo ëndërr e bukur transparente,
që ne nënshkruam në atë qiell të djegur.

Ajo që dashurisë kurrë nuk i vdesë
është drithërima e beftë kur njëri-tjetrit iu larguam.
Shikimet e kryqëzuara, ajo e qarë me dënesë.

Shpresa që na tërheq për ëndërrat që si shuam.

Ajo që dashurisë do ti kujtohet gjer në vdekje.
Eshtë lëndimi i dhimbshëm shkaktuar
prej një kori zë çjerr dhe një tymnaje të endur.
Janë fjalët që padashur e përdhosin marrëzishtë.
Atë që zemrat kurdoherë do ta cilësojnë:
' Si më të papërsëritshëmen në jetë..
Si dashurinë të çmëndur, çmëndurisht'

NE RRETHIN E HENES

Mbi harkun e pathyeshëm të dashurisë m ngjite.
Mbi një list ë motshëm mbir shkëmbit të plakur.
Aty ku çertifikuam ë parin takim të përjetshëm.
Dëshmimtare na u bë e bukura mbrëmja përflakur.

Na u bë ky gur dhe ky shkëmb i pathërrma.
Ca lule jargavani, që blonin mbanë lëndinës.
Rrjedha gjarpëroshe e lumit valë shkumëzuar.
Ccërima e një zogu që dridhej majë ëllinjës.

Nën syrin tënd të djegur prej zarrresh përvëluar.
Mes avujve të nxehtë i humbisja largetërit.
Brënda meje ti digjje zjarrin tënd të pashuar.
Parajsa jonë ish hon për gjithë zvarranikët e ferrit.

Gjithç që prej asaj kohes sot është harruar.
Prej ca rrufeshë që papritmas qiellit gjarpëruan.
Në rrethin e hënës së dashuris sime të vdekur.
Të bardhin trandafil sërish po shoh të gjelbëruar.

E humbura parajsë do të shëmbëllej me një grirorë.
Kurt ë rikthehesh pas vitesh me zemrën tënde në dorë.
Në rrethi e unazës ku të ndriçuara lam agimet hënore.
Me hirin e ledhatimeve mbuluam këngët e përjetshme

SA VITE THELLE ZEMRES RRON BUKURIA?

Sa shekuj i mbetet e rrënjosur memorjes bukuria?
Sa shekuj brishtësia femërore i rron kujtesës?
Si ndër më e gjala pikturë e një shenjtërie mes lulesh,
A ndoshta si vet bukuria e hënës një ditë vere varur në agim.

Nocioni vdekjes i papranueshëm ëshë për përjetësinë.
E nëse një ditë si rënia e një ylli bie femërorja.
Bukuria e saj magjepsëse vet vdekjen e sfidon.
Ndaj le të vdesin psherëtimat e buzëmbërëmjeve.
Në mbretërinë e saj gjelbërore femërorja e pranon.

Ashtu si bregu që valën pranon ta lëpijë lehtë-lehtë,
Si shkëmbi i thatë thërrmimin, preej pikëzës së ftohtë të shiut.
Si vdekja e kopshteve me ves, prej ngricës së dimërit.
Apo si tretja e tingujve të hapsirës në duartë e njeriut.

Sa vite thellë zemrës rron bukuria?

O SALOMË E BJESHKËVE TË NËMURA!

O më e bukura e luleve prej Bjeshkëve të Nëmura!
Harlisur pyjeve të virgjër e luginave të hendekshme,
mbirë në zemrën prej nga ku askush s'mund të shkulë,
shtojzovalle tundur djepit të këngëve të pavdekshme.

Buron prej dëlirësisë tënde flakërima e gjelbërimit.
Nga fryma jote gjallohet vallja e shpatarit, fluturimi.
Rilind fjongoja e bardhë, si kurorë e ditës së kremte.
Tokës i blatohesh me tërë pavdekshmërinë e shpirtit.

E çmishëruar mes demonësh djeg lutjet e mëshirimit.
Në tempullin e argjendtë ndez ngjyrat e ujit të kaltëryer.
Syri yt – refleks i vatrës së përgjakur, kupa e kungimit,
mëndafshi i ditëve dhe gjembi kockor i trëndafil.

O Solome, ledhatuar prej freskisë ëmbëlake të zefirit,
ma ngrite çmendurinë përtej kufijve të marrëzisë.
Ti je më e fortë se Lisi i madh i pyllit të Eduinstout.
Ti je më e bukur se kopshtet e varuara të Babilionisë.

PORTRETI IM

Unë me detin dhe me qytetin tim ngjaj.
Me bukuroshen e ujit dhe me një eros mbi kal.
Ngjaj me nje fik deti rritur brigjeve të tij.
dhe me ca bedena që flen e çelin çdo maj.

Ndaj më kot mos u lodhni të kërkoni
portretin tim mes të tjerësh poet.
Unë jam një copëz det në miniaturë.
Një copëz anije e vogël jam,
ankoruar në molin e shkret.

Portreti im do tu kujtoj perëndimet e detit,
netët e ndriçuara prej një drite të hollë
dhe të gjitha dhimbjet e qytetit.

Mos më thërrisni për poezinë tu mbaj një leksion.
Kam kohë që me fatin tim të mjerë
së bashku me të larg kam shkuar.
Me anijen time të vogël kam ikur nëpër dete të pabesa,
nëpër dete të frikshëm piratësh kam ikur,
andej nga ku fryjnë përrherënjë ca erëra të hekurta.
ku me qiejt grinden e përfyten me ca re të çmëndura.

Andej kam ikur nga ku dallgët e përthyerë i lëpihen
tokës sime të djegur.

Qysh prej fëmijërisë ua kisha mësuar
huqet dhe gjuhën dallgëve
dhe kur thellësive të errëta më tërhiqnin,
përsëri mbi gjelbërime ujërash të qeta më nxirrnin
dhe më hidhnin si kripën e thatë përmes flakëve.

Mësuar jam me jetën të shahem, të putthem, të kapem,
si me tokën e ashpër gjuhët e briskëta të dallgëve.

Unë kam një portret disi ndryshe prej të tjerëve poet.
Syve të mi do të gjeni një far, një spirancë, një direk.

BORIGA E JETES SIME

Me përflakjen e muzgut më erdhe asaj dite
Tek një Borigë e bardhë,
Ku vëndi kish zënë dëbora.
Pa zbardhur agu më braktise, ike.
E pazëshme dhe e lehtë si një gjeethinë ujore,
Pështjell prej një parfumi vishnjeje.

Tani mbi mollëzat e gishtëërinjëve
E ndjeva tëë ftohtit e sytheve dimërore.
(siç ndjeva dikur dhimbjen e asaj ikjeje)
Teksa verbërazi ecje deri tek një vijë e hollë uji,
Ku ca rrënjë kasha shtrirë për tu bërë shekullore.
Për tu bërë natyrshëm kalimi dreejt shndërrimit.
Rrëkeza të kristalta gjethe lulesh.
Rupizgë e rënduar, ngritur përpjetë
Midis tokës dhe qiellit.
Shpirti im i ardhur prej largësive,
Që të kërkonte përmes terrinës së natës kusare.
Qëndroj dhe frymën nxorri një çast
Përposht borigës së bardhë,
Si të qëndronte i ngurosur nën një dritare.

Borigë.. Oh, bujtinarja ime e përjetshme.

Përmbajtja

Parathënie.....	3
1 DYRRAHU IM I MADH.....	6
2 QYTETI IM.....	8
3 HYU IM ILIR.....	9
4 NE MUZEUN ARKEOLOGJIK.....	10
5 PREJ MADHESHTISE TENDE.....	11
6 QERPIKEVEE TEE TU TEE ULEM.....	12
7 ME GJETI DETI.....	13
8 SA HERE VIJ PRANE TEJE.....	14
9 EJA MERREM DET.....	15
10 BEMU MIKESHE MOJ VALE.....	16
11 IMAZHET E VENDELINDJES.....	17
12 LAGJJA IME E VJETËR.....	18
13 RRUGICA IME E FEMIJERISE.....	19
14 RRUGEVE TE MEHALLES SIME.....	20
15 ATDHEU IM.....	22
16 GJITHCKA DO TE JEPJA PER TY.....	23
17 NJE PJESE ZEMRE.....	24
18 VENDIT TIM.....	25
19 KAUZA IME E SHENJTE.....	26
20 SA PAK I PASKAM DHENE KESAJ JETE.....	27
21 E IMJA TOKE E PERGJAKUR	28
22 O VJESHTË E GJETHEVEE TE KALBURA.....	30
23 NE TOKEN E LUTJEVE TE MIA.....	31
24 ROZAFE E MIRE.....	32
25 KOMBIT TIM.....	33
26 ECJA JOTE E PERJETSSHME.....	35
27 DJEGUR NEPER ZJARRET E LUFTRAVE	38
28 ME DUARTE E MIA TE KAM GDHENDUR KOSOVE.....	40
29 POKER NE SHEKUJ.....	42
30 ++ 35 KORIFENJE.....	44
31 SHTEGETAR I VISEVE TE KALTRA.....	46
32 MARSË I TRISHT.....	47
33 PER TY PALESTINE.....	48
34 NE TRE LUMENJE GJAKU.....	49
35 THELLE SHPIRTIT DHE LOTIT.....	51
36 SOT DUA TE ULETAS.....	54

37	ME THERRASIN SHOKET.....	55
38	MANGËSI TOLERANCE	56
39	INDIFERENTIZËM EKSTREM	58
40	TROJA RA... NUK KA ME TROJE.....	59
41	PER LIRINE E MENDIMIT.....	60
42	PAPERGJEGJSHMERI QYTETARE	61
43	GJITHÇKA ISHTE PERMBYTJE.....	62
44	SHPIRTI IM I PERVUAJTUR.....	64
45	OPTI I VARGJEVE TE MIA.....	65
46	NEPER DYER ENIGMASH KAM TROKITUR.....	66
47	MBI GJETHE TE KALBURA SHKEL	67
48	UDHETAR I TRENIT TE JETES.....	68
49	KISH VETEM JETE.....	69
50	LENGU I LIMONIT.....	70
51	LOTI I HABITHEM I NATES.....	71
52	ME SY DREJT PERENDIMIT.....	72
53	QIELLI ME YJE MBI MUA,	73
54	SA HERË TË FOLA, O NJERI!	74
55	NEN HIJEN E RRAPIT.....	76
56	FRIKE E ETHSHME.....	77
57	SI MUNDEM	78
58	NGADO TË NDOQA	79
59	VËRTITUR NË RRETHIN TIM FATAL	80
60	SHPIRT KRESHPERUAR	81
61	PERPARA PORTES SE VJETER	83
62	TE DIELEN E SHKUAR.....	85
63	ATIT TIM	86
64	HESHTEN SOT RRUGICAT	88
65	ME SHFAQEN KATER VARRE.....	90
66	NË VDEKJEN E SHOKUT TIM	91
67	PER TE NJEQINDIN VIT RRADHAZI.....	92
68	ALEKSANDËR MOISIUT.....	95
69	ASGJË NUK DO TË MË HUMBASË PREJ SYVE TË TU	96
70	NGUSHELLIM.....	99
71	BEKIM FEHMIUT	101
72	DIALOG ME NERUDEN	102
73	BORIS PASTERNAK	103
74	EJA, BOLIVAR!	104
75	ERNESTO CHE GUEVARA.....	105
76	ME IMAZHIN E MITERANIT	106
77	IMZOT MË JEP ASTËRTINË (SOKRATIT)	108
78	PERPARA SYVE TE DANTES.....	110

79	MELODI TË PËRGJAKURA KËNGËSH.....	111
80	MEMORIAL NJË BURRI	112
81	BESONI TEK SYTË E NJË GRUAJE.....	114
82	RETROSPEKTIVE	116
83	MIKESHES SIME	117
84	KTHIM I MËRGIMTARIT	118
85	DIKU NË NJË UDHËKRYQ	119
86	KOHË VARRESH	120
87	DREJTËSI E DËSHTUAR	121
88	NDJESË PAS SHUMË VITESH	122
89	IKJA E MANEKINËVE	124
90	ORA E PULËBARDHËS	125
91	PER PAK LUMTURI	127
92	ZHGËNJIM FATAL	128
93	RIZGJIM NDËRGJEGJESH	130
94	HIJE HIPOKRIZIE	132
95	KOHË SATANIKE	133
96	ZHELANI IM I VOGËL	134
97	NË LUFTËN PËR TË MBIJETUAR	135
98	I VARFERI	136
99	AH TI URI	137
100	KU PO SHKOJMË! ?	139
101	NE DJALL SHKOFSH TI SHPIRTI IM	141
102	KOHA PËR TË VDEKUR ËSHTË KOHA PËR TË RILINDUR	142
103	GJITHÇKA ËSHTË NJË HIÇ DHE HIÇI ËSHTË GJITHÇKA	144
104	SYRGJYNOSJA IME E LENDUAR	145
105	VARMIHËS I VETVETES	146
106	I ZHYTUR NË HALLET E MIA	148
107	ENDËRR ME NJË TREKËNDËSH BARABRINJËS	149
108	PREJ ZULLUMIT TË ZULLUMQARËVE	150
109	PEISAZH VEROR	151
110	JETA	153
111	NE BOTEN E TE VDEKURVE.....	154
112	VDEKJE E PAPERCAKTUAR	155
113	BRENGA E FJALES	157
114	MOS U FRIKSO.....	158
115	KU PO SHKOJME KESHTU.....	159
116	ROMANCË E PËRJETSHME	161
117	LOJA E DASHURISË.....	162
118	BREGU S'DO TË KISHTE DËSHMITAR	163
119	TE DUA DASHURIA IME	164
120	SONTE MOS ME PYET.....	165

121	TINGUJT E HARRUAR	166
122	PENDIMI	167
123	FALEM NJË MINUTË.....	168
124	MË E ÇMUAR SE VETË JETA	169
125	TEK NJË BORDURË E LAGËSHT	170
126	NË SYTË E TU	171
127	TË DESHA SI NJË PERËNDI	172
128	TROKIT E DASHUR!	174
129	KUR THEVA NJË ËNDËRR.....	176
130	PËRTEJ SË PËRJETSHMES	177
131	TEK NJË BREGORE E ZHVESHUR.....	178
132	E IMJA DASHURI	179
133	O VAJZË E RINISË SIME TË HERSHME	180
134	NË DITARIN TIM TË VJETËR	181
135	KUR TË KËNDOJA SERENATA	182
136	PREJ LUFTËS JAM KTHYER	183
137	PAS ENDRRES SE MINERVES.....	184
138	BUKURI E PIKËLLUAR	186
139	ME MUZGUN MË IKE	187
140	DUARVE TE BUTA MERREM	188
141	EJA SONTE...EJA!	189
142	KUR THYHEJ VJESHTA	190
143	VAJZE E KETIJ QYTETI TE HARRUAR.....	191
144	NJË TË SHTUNË VJESHTË	192
145	U GENJYEM APO...?	193
146	ME SHPRESE NE RIKTHIMIN TEND.....	194
147	I DASHURUAR PER DY.....	195
148	ME FYTYREN E PRANVERES.....	196
149	PERHERE NE KUJTIMET E TUA.....	197
150	Ç'MBETET NGA DASHURIA.....	198
151	NE RRETHIN E HENES.....	199
152	SA VITE THELLE ZEMRES RRON BUKURIA?	200
153	O SALOMË E BJESHKËVE TË NËMURA!	201
154	PORTRETI IM	202
155	BORIGA E JETES SIME.....	204

skender braka

Sklavëri Bindjesh

Ditënetë të mbushura me dihatje, përcjell.
Dekada të mbarsura me sllogane në vazhdimësi.
Ca joshje çmëndurake mes djallëzish plot helm.
Planete trupash të infektuar, që s'njohin karantinë.

Sklavëri bindjesh të sëmura,
kapur pas tufa leshrash të nxira.
Këmba këmbës ndjekin njerëz me mëndje të mpira.
Mes lutjesh të padëgjuaara priftërinjshë,
që pagëzojnë në fshehtësi kurvërimin.
Bastard, fodull që njollosin njerëzimin.
Parreshtur predikojnë hajdutërinë, nënshtrimin.

Shpirtëra të degraduar të droguarish,
që nën plogështi amorge shtyjnë përtej kohën.
Ca injorat në fshehtësi ndajn pazartet,
plagëve ua lënduar maisjen, gërvishtur koren.
Me mëndësi të varrosura, ndër vepra të mallkuara.
Nën përdëllimet e satanit të tjerë kusar, nxitojnë të tërbuara.

Sharlatan ekranesh që zhurmojnë, llomotisin.
Analist partiak që për një cope lëmosh
dhe bythën e grisin.
Nën këtë perandori poshtërsish veç martirët kryqëzohen.
Kriminel, burgaxhinjë, kontributor fushatash, gradohen.
Skllëvër bindjesh qurrepsen, përloten.
Vlerat me antivlera përditë zëvëndësohen.

skender braka

Sot...dhe Vetem Sot

Sot...dhe vetem sot

Në harresë i lash të gjitha harrimet.
Trishtimin me gjashtë porta të rënda hekuri,
e mbylla me trishtimin tim.
Në dyzet fije merimange vara ndjesitë naëve.

Në të shtatin sokak tek shkoja
u mbusha me besim.

Në nëntë maja malesh ndeza zjarre.

Me dymbëdhjetë lumenj përmyta vetmin.
Si krishti kam qëndruar
mbi pesqinde e pesedhjetë varre.
Për të puthur veç një here dashurinë.

Sot.. dhe vetëm sot...

skender braka

Sytë E Tu Të Bukur

Sytë e ty të bukur

Sytë e tu, dy liqenj të kulluar janë
dy oqeane të pafundëm kaltërsie.
Me dy konstelacione yjësie seç më ngjajn,
Të mbushur plot ëndërra dhe
me miljona grimca pafajësie.

Në sytë e tu shoh reflekse jete.
tek ta rrethuar me ngjyime
shoh brënda tyre veten time.

Në sytë e tu veç një orë dua të rroj.
Paçka se ti një shekull rron
thellë ...
thellë e më thellë zemrës sime.

skender braka

Zbret Një Natë.

Zbret një natë dikur...

pa dëshirën dhe mëndësinë time,
tënden, të atyre, të të gjithëve.

Zbret një natë e lagësh me bimësi lulësh të tejdukshme.

Këmbana e largët thotë se është nata
e një kontinenti të madh, të përgjumur,
ku erëra eshtrash e shpirtërash fryjnë,
pas jehonën dhe avujt e lëngatës duke tërhequr.

Ajo, nga larg vjen deri te streha jonë e dashur,
deri tek kindet e bardha dhe
këmbët e ftohta të shtratit ku bashk ne të dy jemi mbledhur.

Ti fle me sy të lodhur dhe s'më pyet
se ç'forcë më solli deri tek këto brigje të pafuqishme,
deti tek këto fund ëdërrash të magjishme.
Aty ku era tund degën e thatë të lajthisë së murrme.
Deri aty ku si zbatica dhe batica e detit,
kjo thirrje e beft afrohet, tërhiqet dhe tkurret.

Dhe përбетohet si një dritë që ikën përgjatë buzëdetit,
e ndjekur prej hijesh të holla
që sillen e vërtiten për qark ferrit.

Këta tinguj nate të magjishëm të pranverës,
më bëjnë të them kaq shumë gjëra për sytë e tu.
ngulitur fundit të këtyre brigjeve ku një shpend ndjellakeqës guit.
Mbi të, erërimi ynë më i fuqishëm se shfryrja e vullkaneve
ngrihet e davaritet.
Eshtë më i fortë se erëmimi i kalbëzimit në agullimë
të një shekulli të vdekur
që strehë bëri nën ngrohtësinë e lëkurës sonë të regjur.

Gremisen yjet te cepi i një përroi të padukshëm.

Ne shtrënguar në krahtë e njëri-tjetrit,
natën e pazëshme për qeshim.

skender braka